

နတ်သမီး

သမုဒယကမ်းခြေ

BURMESE
CLASSIC
1999

နတ်သမီး

BURMESE
CLASSIC

သမုဒယကမ်းခြေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူးစာပေ)
 အမှတ်- ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း၊
 (၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 အတွင်းနှင့်အင်္ဂါနှစ်ပုံနှိပ်
 ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 အင်္ဂါနှစ်ပုံနှိပ်
 သိန်းရွှေကြည်
 အတွင်းဖလင်
 တိုပေါက် ၆ : ၀၉ ၄ ၂၅ ၂၄ ၃၃ ၃၃
 ပုံနှိပ်ခြင်း -
 ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
 တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀
 မြန်မာ့အမျိုး
 ဗျူးစာပေ
 ၀၉ ၅၀၃၀၀၆ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

နတ်သမီး ၈၉၅, ၈၃
 သမုဒယကမ်းခြေ
 ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၄၊
 ၂၄၈ - ၈၂၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) သမုဒယကမ်းခြေ

အခန်း (၁)

“သမု ငါ့ကိုအဖြေပေးလိုက်ပြီကွ”
 ရုံးခန်းထဲဝင်လာလာချင်း တက်ကြွစွာပြောလိုက်သည့် နိုင်ထွန်း
 ကောင်းကြောင့် မင်းဒီရေ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ စာရင်းသွင်းလျှိုပြီး
 သည့် ကွန်ပျူတာကို လျှို့ဝှက်နံပါတ်များနှင့်သိမ်းဆည်းလိုက်ကာ ဆိုလည်
 ဘနေ ထရပ်တော့ နိုင်ထွန်း သူ့စားပွဲရှေ့ လာရပ်၏။
 “ဟာ မင်းက ထမင်းစားဖို့ ထွက်တော့မှာလား၊ ငါ့ကိုမစောင့်
 ဆော့တူးလား”
 “ရွှေသမု အဖြေပေးလိုက်လို့ မင်းမိုက်ပြည့်နေပြီမဟုတ်လား၊
 နေခဲ့တော့လေ”
 “အာ အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ ဖျော်တာက ဖျော်တာပဲ
 ဆာတာက ဆာတာပဲပေါ့ကွ၊ အခု သူ့နဲ့အတူ မားကတ်တင်းဆင်းပြီး
 အပြန် လမ်းမှာဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ဝင်စားပြီးမှ ပြန်လာဖို့တောင် ပြောသေး

တခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီကို အမိပြန်ရမှာဆိုတော့ ကိုယ်ရေး တို့သိတာနဲ့ အချိန်ဖြုန်းလို့ မရဘူးလေ”

“ရွှေသမုပါမှဆိုရင် ငါနဲ့မလိုက်နဲ့ ငါ တခြားဆိုင်သွားစားမယ်”

“မင်းက လမ်းကြောင်းမပြောင်းပါနဲ့ကွာ၊ တို့ကုမ္ပဏီကလူတွေ အကုန်လုံး ကုမ္ပဏီနဲ့နီးတဲ့ ဒီဆိုင်မှာပဲစားနေကျဟာကို အကြွေးလည်း စားလို့ရတယ်၊ အပိုလည်းတောင်းလို့ရတယ်၊ ကော်ဖီလည်း အလကား တိုက်တယ်”

“မင်းတို့နဲ့ အဆင်ပြေပေမယ့်”

“ဒီရေ သမုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တခြားစားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်မှာ ပါ။ မင်းက မန်နေဂျာရာထူးတင်မဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီရဲ့ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ပါဖြစ်သွားလို့ မာန်တက်နေတာလား။ သူငယ်ချင်းချင်းခွဲထွက်ဖို့လုပ်တာ တော့ မကောင်းပါဘူး။ ငါ့မှာ ရင်ဖွင့်စရာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဆို လို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

နိုင်ထွန်း ဒီလိုပြောတော့ ခြေလှမ်းတို့က ရှေ့ဆက်လို့မရပေ ကိုယ်က ရာထူးကြီးသွားလို့ ဘဝင်မြင့်တာမျိုးတော့ အထင်မခံနိုင်ပါ။ နိုင်ထွန်းနှင့်ကိုယ်က သက်တူရွယ်တူ ကျောင်းပြီးတော့လည်းအတူ။ ဒီ ကုမ္ပဏီကို အလုပ်ဝင်ဖြစ်ကြတာလည်း အတူတူ။

ဒါပေမဲ့ အလုပ်အပေါ် လေးစားတန်ဖိုးထားပြီး ကြိုးစားမှုနဲ့ တော့ မန်နေဂျာရာထူးအထိ အဆင့်မြင့်ခဲ့ပြီး နိုင်ထူးက မားကတ်တင် ဘက်မှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာအဆင့်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒီကုမ္ပဏီ ရောက်မှ တော့ဆိုရသော ရွှေသမုကလည်း နိုင်ထွန်းနှင့်အဆင့်အတူတူပင် ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်လုပ်နေသည့် ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီက အမှာ

ပိုင်ကုမ္ပဏီပြောင်းလိုက်သည့်အခါမှာ စုဆောင်းထားသည့်ငွေကြေးတွေ ဖြင့် ရှယ်ယာဝင်လိုက်သည့်အတွက် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်ရာထူးနှင့်အကျိုး အမြတ် ခံစားခွင့်ပါ ရခဲ့သည်။

ဒါဟာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းကြောင့်ဆိုပေမယ့် ဘဝင်မြင့်စရာ အကြောင်းမှမဟုတ်ဘဲ။

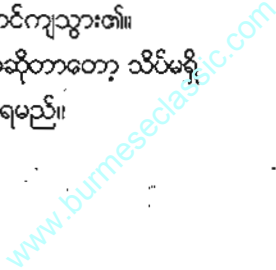
“သွားမယ်လေ မြန်မြန်လုပ်၊ စိတ်ကရှည်ချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါကွ မင်းကလည်း။ အဲလိုပြီးလိုက်ရင် ချစ်စရာလေး”

မေးဖျားကို လှမ်းကိုင်ကာ စနောက်သည့် နိုင်ထွန်းလက်ကို ပုတ်ချ၍ ရုံးခန်းထဲက အရင်ထွက်လာခဲ့သည်။ နိုင်ထွန်းက လူတစ် ယောက်ကို ပျော်ရွှင်အောင်စနောက်တတ်၍ လူချစ်လူခင်တော့ ပေါများ ပါသည်။ မျက်နှာကလည်း အမြဲလို ပြုံးရွှင်စပ်ဖြူနေပြီး သူ့မှာ စိတ်ညစ် စရာ စိတ်သောကရောက်စရာ ဘာမှမရှိသလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ နိုင်ထွန်းတို့မိသားစုအကြောင်းကို ကိုယ်ကအသိဆုံး။ နိုင်ထွန်းတို့အဖေက အရက်သေစာသောက်စားတတ်ပြီး လက်ကြော မတင်းသူမို့ မအေဖြစ်သူက နိုင်ထွန်းတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို အနင်း အနှိပ် အကြောပြင်ဆရာမလုပ်၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တော့ နိုင်ထွန်းအဖေ အသည်းကင်ဆာနှင့်ဆုံးသည့်အခါမှာ နိုင်ထွန်းအဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့၏။ အခုဆို နိုင်ထွန်းက အစ်ကိုလင်မယားနှင့် တူ တူမလေးနှစ်ယောက်အိမ်မှာနေသည်။ ညီမ ဖြစ်သူလည်း အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွား၏။

တကယ်တော့ နိုင်ထွန်းဘဝမှာ ပျော်စရာဆိုတာတော့ သိပ်မရှိ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်တာတော့ ချီးကျူးရမည်။

နတ်သမီး

“စိတ်ကောင် ငါ သမုတို့ဝိုင်းကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊
သမု ဆီနေလို့”

ထမင်းဟင်းတွေမှာပြီးမှ ရွှေသမုတို့ဝိုင်းကို ထထွက်သွားသော နိုင်ထွန်းကို စိတ်တိုသွားမိသည်။ ဟိုကခေါင်းလေးညိတ်ခေါ်ရုံနှင့် ပျာပျာ သလဲ ထသွားရသလား။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဦးစားပေးလိုက်သည်နှင့် ရောင့်တက်ကြသော အမျိုးအစားတွေပါ။

ခဏနေတော့ နိုင်ထွန်း ပြန်ရောက်လာသည်။

“သမုက ငါ့အတွက် ဟင်းဘူးထည့်လာတယ်ကွ၊ မင်းကိုလည်း ကျွေးလိုက်ပါလို့ ပြောတယ်”

“မလိုပါဘူး မင်းကိုကျွေးတာ မင်းစားပေါ့”

“မင်းကလည်းကွာ သမုက မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းဆိုတော့ မင်းကိုပါ စားစေချင်လို့ နှစ်ယောက်စာထည့်ယူလာတာပါ။ ဒီမှာကြည့် အများကြီးပဲ၊ ငါးခူစင်းကောလေး၊ ကော့နေအောင်လုပ်ထားတာ၊ ဇွေးနေ တာပဲကွာ။ သမုနဲ့သာလက်ထပ်ရရင် ငါတော့ ကံကောင်းပြီ၊ သမုက အိမ်ထောင်မူလည်း ထိန်းသိမ်းတတ်တယ်၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချော၊ စိတ်ထားလေးကလည်းပြည့်ဝ၊ ပြုစုယုယမူလည်းကောင်းမယ့်ပုံကွ”

“အဲလို မိန်းမတွေက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ဖို့ ပိုလွယ် တယ်”

“ဟာ ဒီရေ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မဦးမချွတ် နိမိတ် မရှိနုမာမရှိကွာ၊ သမုကြားရင်တော့ စိတ်တိုတော့မှာပဲ”

“သူကြားလို့ စိတ်တိုလည်း ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး နိုင်ထွန်း၊ ဘယ်လို မိန်းမကိုမှ ငါ အထင်မကြီးတတ်ဘူး။ မပြည့်စုံတာကို အကြောင်းပြု

သယုဒယကမ်းခြေ

၉

ယောက်ျားရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်ကိုအကြောင်းပြု၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အတို့အ ထောင်ကိုအကြောင်းပြု၊ စိတ်စိမ်းမှုများတာကိုအကြောင်းပြုပြီး အမျိုးမျိုး ဆင်ခြေတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကြောင့် တို့လို ယောက်ျားတွေဘဝတွေပျက်၊ အရက်သမားတွေဖြစ်၊ ထောင်စာန်း ကျတဲ့သူကကျခဲ့၊ ဘဝတွေကို အညွန့်တုံး အစတုံး ပေးဆပ်နေရတယ်”

“ဒီရေ”

အနာတရတွေ တူးဆွရင်းဖြင့် ခံစားချက်တွေ ပွင့်အံ့နေသော မင်းဒီရေကို နိုင်ထွန်းကိုယ်ချင်းစားမိသော်လည်း သမု ကြားမှာကိုတော့ ပိုးရိမ်နေသည်။ သမုက ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

“ငါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းကြိုးမရမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ခံစားချက်ရှိတိုင်း မိန်း ကလေးတွေကို တစ်တန်းတစ်စားတည်းလို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ လူတစ် ယောက်စီရဲ့ပြောင်းလဲမှုက အကြောင်းပြချက်တစ်ခုစီတော့ ရှိကြတာပဲ”

“မင်းအမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာ မင်းကျေနပ်နိုင် သလား၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်သလား”

နိုင်ထွန်း ခဏတော့ တွေ့သွားသည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ချက်နာခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင်

“မကျေနပ်စရာမရှိအောင် မေမေက ငါတို့မောင်နှမသုံးယောက် အပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲလေ၊ ဖေဖေက မေမေနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ထည်းက အရက်သေစာသောက်စားပြီး အလုပ်အကိုင် လက်ကြောမတင်း ဘူး၊ မေမေခမြာ ကလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးရတယ်၊ ဒီ ကလေးတွေအပေါ် ဝတ္တရားကျေဖို့ သူတတ်တဲ့ပညာနဲ့ ဝင်တွေ့ရှာရတယ်၊ နောက်ပိုင်း ဖေဖေ ရောဂါရတော့ ဖေဖေကိုဆေးကုဖို့ပါ ငွေရှာရတယ်။

ကလေးသုံးယောက်ရဲ့စားဝတ်နေရေး ပညာရေးအတွက်ကုန်ကျစရိတ်၊ အသုံးမကျတဲ့ယောက်ျားရဲ့ဆေးပြီး၊ ပြီးတော့ရောက်သည့်ကိုပြုစုရ၊ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ရနဲ့ မေမေ ဘယ်လောက်များ ပင်ပန်းခဲ့ရှာမလဲ”

“အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ဖို့ အကြောင်းပြချက်ရသွားတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး အဲဒီကုန်ကျစရိတ်တွေကို မေမေ မတတ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အခု လက်ထပ်လိုက်တဲ့လူဆီက အထောက်အပံ့ တော်တော်များများ ယူလိုက်ရတယ်။ ဒီလူက လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ် မပြည့်ခင်မှာ မိန်းမဆုံးသွားလို့ မှဆိုးဖိုတစ်ယောက်ပါ။ မေမေနဲ့က အနင်းအနိပ်ခံရင်းနဲ့ ဆုံတာ။ မေမေ ရုန်းကန်နေရတာကို သနားလို့ အကူအညီပေးရင်းနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားကြတာပေါ့”

“မင်းအဖေ မသေခင်တည်းက အခြေအနေက ပြောင်းလဲနေတာဆို၊ သေပြီးမှ လက်ထပ်ပြီးအတူနေတယ်ဆိုတာ လူကြားကောင်းရုံပဲမဟုတ်လား”

နိုင်ထွန်း လေးပင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကိုင်ထားသောစွန်းကို ပန်းကန်ပေါ်ပြန်ချလိုက်ကာ

“မူးရှူးသောက်စားပြီး အိမ်ထောင်မှုသခု မပေးနိုင်တဲ့ယောက်ျားကြောင့် မေမေ ဒီလိုလုပ်သင့်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားနဲ့သားသမီးတွေကို တာဝန်မဲ့ပစ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို ပညာစုံအောင် သင်ပေးတယ်။ အခြေအနေတစ်ခုစီနဲ့ ရပ်တည်နိုင်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ အခုထိလည်း ဟိုဘက်မိသားစုနဲ့ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်ပေမယ့် ငါတို့အတွက် ပူပန်နေတုန်းပဲ”

“အဲဒီရဲ့အကျိုးဆက်က မင်းတို့မောင်နှမတွေရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ ထိခိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်မိသားစုနဲ့တစ်မိသားစု ပေါင်းစည်းဖို့ မိဘရဲ့နောက်ကြောင်းရာခဝင်ကို အရင်စုစမ်းကြတာ မင်းလည်းအသိပါ၊ မင်းညီမရဲ့အိမ်ထောင်ရေး မင်းအစ်ကိုရဲ့အိမ်ထောင်ရေး သာယာလို့လား၊ အေး မင်းရော သမုနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆို သမုမိဘတွေက မင်းအမေရဲ့အမည်းစက်ကြောင့် သဘောတူကြည့်ဖြူမယ် ထင်လား”

ရွှေသမုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ နိုင်ထွန်း ထိတ်လန့်ကာ ငြိမ်ကျသွား၏။ စားလက်စ တမင်းကိုတောင် ဆက်မစားနိုင်တော့သလို တစ်ခုခုကိုတွေးတောမိသွားဟန်ရှိ၏။ ပြီးမှ တိုးသဲ့သော သက်ပြင်းချသံနှင့် အတူ

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးရော ကိုကိုရော သူတို့ သဘောနဲ့သူတို့ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်တိုင်း သူတို့အိမ်ထောင်သက်တွေက မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အကြောင်း အနှိပ်သည်လုပ်ရတဲ့အကြောင်းတွေပြောပြီး စကားနိုင်လှကြတယ်။ နိမ့်ချင်သလိုတွေပြောကြတယ်။ ယောက်ျားမဘက်ကလည်း နိမ့်ချငြူစုတယ်။ အဆင့်အတန်းမတူသလို သွေးခွဲချင်ကြတာမျိုးလည်း ရှိတယ်”

“ငါပြောတာ အဲဒါပဲ၊ သည်းမခံနိုင်ကြတော့တဲ့အခါ ဘာဖြစ်မလဲ၊ တုတ်ပွဲစားပွဲ သတ်ပွဲတွေဖြစ်မယ်၊ သေတဲ့သူကသေ၊ ထောင်ကျတဲ့သူကကျ၊ လင်ကွဲမယားကွဲတွေဖြစ်၊ မိဘတွေကတော့ ဒါတွေမသိဘူး။ သူတို့ရဲ့မှားယွင်းတဲ့လုပ်ရပ်က သားသမီးတွေ အနာဂတ်အထိ အမည်းစက်တွေပါသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ”

နတ်သမီး

မင်းဒီရေထိမှာလည်း ဒီခံစားချက်တွေရှိနေတာကြောင့် ဒီလို
ဆွေပြောနေသည်ဆိုတာ နိုင်ထွန်း သဘောပေါက်သည်။ ကိုယ့်ကို စေတနာ
နှင့်သတိပေးနေသည်ဆိုတာလည်း အသိအမှတ်မပြုလို့တော့ မရပါ။

မင်းဒီရေက ကိုယ့်အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းကောင်း၊ ဆရာ
ကောင်းပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ရွှေသမုကို စွန့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်
နိုင်ပါ။ မျက်ဝန်းကြည်ကြည် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးဖြင့် ရွှေသမုက မိန်း
ကလေးအများစုထံမှာ အရပ်အမောင်းကအစ မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ကြည့်
လို့ကောင်းကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ လူတိုင်းအပေါ် ဖော်ရွေတတ်တာ
မျိုးမဟုတ်ဘဲ အနေအေးဆေး သိမ်မွေ့တည်ကြည်သူဖြစ်၏။

ကိုယ့်ကိုတောင်အစက အရောတဝင် နေသူမဟုတ်ပါ။ ကုမ္ပဏီ
ကိစ္စများဖြင့် အတူသွားအတူလာ အနေရင်းနှီးပြီး ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်အောင်
စနောက်တတ်မှုများကြောင့် သံယောဇဉ်ရှိလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေသမုက တန်ဖိုးရှိသော မိန်းကလေးဆိုတာကိုဖြင့် ...။

အခန်း (၂)

ရုံးဆင်းချိန်မှာ နိုင်ထွန်းက ရွှေသမုနှင့်အတူပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေ
တာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ
ခဲ့သည်။ အရင်ကဲ့သို့ နိုင်ထွန်းက ကိုယ့်ကားနှင့်ပြန်နေကျပါ။ လမ်းမှာ
ကော်ဖီဆိုင်ဝင်ပြီးလည်း အချိန်ဖြုန်းဖြစ်ကြသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် စိတ်ဆင်းရဲစရာများက ကြုံဆိုနေတတ်တာ
ကြောင့် အိမ်ကိုစောစောမပြန်ချင်ပေ။

“ဒီရေ”

နိုင်ထွန်း ပခုံးပုတ်ခေါ်တာကြောင့် မကျေမနပ် မျက်လုံးလှန်
ကြည့်လိုက်သည်။ နိုင်ထွန်းက မျက်နှာချိုသွေးလျက်

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ သနားလို့ပါ။ ငါတို့နဲ့ကန်
ဆိုင်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ငါက ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းတို့ပလူးနေတာကို လှိုင်

အိပ်ရာထဲမှာ

“မင်းကလည်း ကန်ပေါင်မှာ အတွဲတွေချည်းထိုင်တာမှမဟုတ်တာ အေးအေးသက်သာ လေညင်းခံတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ”

“မလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့တာသာ သွားပါ”

“လာပါကွာ မင်းအိမ်ကို စောစောမပြန်ချင်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“ငါတို့နဲ့အတူသွားတယ်လို့ သဘောမထားဘဲ မင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း လေညင်းခံတယ်လို့ပဲ တွေးပေါ့”

“တော်ပါပြီ၊ ငါ့ဘာသာ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီးမှပြန်လည်းရပါတယ်”

“ဒီကောင် တကယ် အလိုက်မသိတာဘဲကွာ၊ ငါတို့က မင်းကားနဲ့ကပ်လိုက်ချင်လို့ ဒီလောက်ခေါ်နေတာဟာ၊ ငါတို့မှာက နှစ်ယောက်လုံး ကားရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တက္ကသိုလ်သွားရင် ဘတ်ဂျက်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ သိပြီလား၊ သူငယ်ချင်းကို ဒီလောက်လေးတောင် အကူအညီမပေးချင်ဘူးလား”

“မင်းအစတည်းက အဲလိုပြောပါလား၊ အလကား ငါ့အတွက်ပဲ တွေးပေးသလိုလိုနဲ့”

“အဟင်း ချစ်သူငယ်ချင်းကလည်း ချစ်လို့စတာ”

“သွားပါ၊ ရွှေသမုဒတွေ့ရင် ငါ့ကိုမေ့ထားမယ့်ကောင်က”

“ရင်ဘတ်နှစ်ခြမ်းကို တခြားစီနေရပေးထားပါတယ်ကွာ၊ ဒီဘက်က သူငယ်ချင်း၊ ဒီဘက်ကချစ်သူ”

နိုင်ထွန်း စကားကြောင့် ရယ်မိတော့မလိုဖြစ်သွားရင်း ဒီကောင်

နှင့်လိုက်ဖို့ ငြင်းဖိုခက်သွားရလေသည်။ သူ့ကားပေါ်မှာ ရွှေသမုဒပါလာတာကို မကြိုက်ပေမယ့် နိုင်ထွန်း မျက်နှာကြောင့် အောင့်သက်သက်နှင့် သည်းခံနေရသည်။ ကန်ပေါင်ကိုရောက်တော့ နိုင်ထွန်းနှင့်ရွှေသမုဒရှေ့က လျှောက်သွားတာကြာမှ နောက်ကလိုက်လျှောက်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ နိုင်ထွန်းနှင့်ရွှေသမုဒက အလိုက်ဖက်ကြီးတော့မဟုတ်ပါ။ နိုင်ထွန်းက ရိုးတာ တုံးတာလည်းမဟုတ်၊ ခေတ်နဲ့အညီ စဖတ်ကျနေတာလည်းမဟုတ်ဘဲ သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျိုကြည့်ကောင်းရုံသာရှိသည်။ ရွှေသမုဒတော့ ကုမ္ပဏီမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလောက်အောင် လှပသူပါ။ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သည်။

ကုမ္ပဏီမှာ ရုံးဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့် ကြည့်ကောင်သလို ဒီလိုပြန်နိန့်မျိုးမှာ အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီဆိုလည်း အားလုံးက ငေးကြည့်အားကျကြသည်။ နိုင်ထွန်း ပရိုဂျက်(စ်)လုပ်တော့ ရွှေသမုဒ ဘယ်တော့မှ အဖြေပြန်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဟု ဝန်ထမ်းအားလုံးက ထင်ကြေးပေးခဲ့ကြသည်။ အပေမဲ့ အခုတော့လည်း ကြည့်ပါဦး။

နိုင်ထွန်းကို ရွှေသမုဒ ချစ်နေလိုက်ပုံများ။

နိုင်ထွန်းမျက်နှာကို ယှဉ်တွဲလျှောက်ရင်းကနေ ငေးမောဝဲစောင်းကြည့်၍ လက်တွဲလည်းမဖြုတ်ပေ။

နိုင်ထွန်းနှင့်ရွှေသမုဒ ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ သူ့ထည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်၍ ရေညှိများဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသော ကန်ရေပြင်ကိုငေးမောနေလိုက်၏။

“တော်တော် ပလီပလာများတဲ့ မိန်းမတွေ”

နိုင်ထွန်းပန်းပေါ် ရွှေသမု ခပ်မေးမေးဖို့တွယ်လိုက်စဉ်မှာ အမှတ် တမဲ့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆိုမိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘာကို သဘောကျနေမှန်းမသိဘဲ နိုင်ထွန်းမျက်နှာက ပြုံးနေပြီး ရွှေသမု မျက်နှာလေးကလည်း ကြည်နူးပီတိအဟုန်ဖြင့် ရွှင်ပြုံးနေလေသည်။

ဒီသာယာမှုက ကြာရှည်မခံဘူးဆိုတာ နိုင်ထွန်း ခုချိန်မှာ သိ မှာမဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်တော့ နိုင်ထွန်းကို နားဝင်အောင် သိမ်းသွင်းယူရတော့မှာပင်။ မဟုတ်လျှင် ချစ်သူဇနီးမယားရဲ့သစ္စာဖောက်မှုကို ခံရလို့ ဘဝပျက်ရသည်ယောက်ျားတွေထဲမှာ နိုင်ထွန်းလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

အချစ် သို့မဟုတ် မိန်းမတွေက မယုံရဘူးဆိုတာ...။

အခန်း (၃)

“မင်းဒီရေက တစ်မျိုးပဲနော် မောင်၊ မာနကြီးတယ်ဆိုတာမျိုး ဆည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖော်ရွေမှုနည်းတယ်ပြောရလော့။ လူတွေနဲ့မရင်းနှီး ချင်တာပဲလော့။ အလုပ်တစ်ခုအပေါ်ပဲ အာရုံစိုက်ချင်တာလော့။”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ အနာမဆွေးမယ့်ဝေဒနာ ခံစား ချက်တွေရှိတယ်၊ သူ့ဒဏ်ရာတွေက သေရာပါမလားတောင် မသိဘူး။”

“ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးလို့လဲ၊ အရွယ်နဲ့မမျှလို့လား မသိဘူး အသက်နဲ့စာရင် ရုပ်တောင်ရင့်နေပြီ။”

ရွှေသမုရဲ့ခပ်တည်တည်အပြောင်အပျက်စကားကြောင့် နိုင် ထွန်း ရယ်သည်။ ကန်ရေပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ရှုတင်းတင်းထိုင်နေ သော မင်းဒီရေဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သေးကာ

“သမုပြောတဲ့စကားကို ဒီကောင်ကြားရင်တော့ ရင်ထုမနာဖြစ် ဆော့မှာပဲ”

“ကိုယ့်အထက်လူကြီးမို့ လေးစားသမှုနဲ့ဆက်ဆံချင်ပေမယ့် သူ့တာ ခုတ်တည်ကြီးလုပ်နေတော့ လက်မှတ်ဘိုးရုံကိစ္စကလွဲရင် သမုလည်း သူနဲ့မရင်းနှီးချင်ပါဘူး။ ဌာနတစ်ခုတည်းလုပ်ကြပေမယ့် ကြီးကျယ်လွန်း တဲ့သူဆိုရင် သမု ကြည့်လို့မရဘူး”

“မောင့်ကိုတော့ သဘောကောင်းလို့ ချစ်သူတော်လိုက်တာပေါ့ လေ”

“အင်း အဲဒါဝန်ခံတယ်။ မောင်က ပျော်စရာနောက်တတ်တယ် ကုမ္ပဏီမှာလုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုများတဲ့အခါ မောင် ပျော်အောင် လုပ်တတ်တာက ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြတယ် သိလား။ နိုင်ထွန်းက နှင် စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံစံ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ လက်ခံလိုက်တာလဲတဲ့လေ”

“သမုက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးမှ ချစ်သူတော်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ် ထားလို့လဲ”

“တည်တည်ကြည်ကြည် ယောက်ျားပီသပြီး ခွဲခြားတဲ့သူပေါ့ ပြီးတော့ စမတ်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းရမယ်၊ ကြင်နာတတ်တဲ့သူမျိုးလည်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူ့အရည်အချင်းက တစ်သက်လုံး အားကိုးယုံကြည် သင့်တဲ့သူမျိုးလည်း ဖြစ်ပြီး မိသားစုအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့သူမျိုးကို ရွေးချယ် ချင်တာ”

“သမု စိတ်ကူးယဉ်ထားတာ မောင်နဲ့တခြားစီပဲနော်”
ဝမ်းနည်းစွာပြောလိုက်မိရင်း အတွေးတစ်ခုဖြင့် မင်းဒီရေကို မလုံမလဲ တစ်ချက်ကြည့်မိပြန်သည်။ သမုက ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားတာကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်ခဲ့

“အဲဒါက စိတ်ကူးယဉ်မှုတစ်ခုပဲ။ လက်တွေ့မှာတော့ မောင့် အချစ်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ချစ်မိသွားတယ်လေ။ သမုက အချစ်ကိုတော့ သစ္စာရှိချင်တယ်။ ယုံကြည်ကြီးကွယ်ချင်တယ်။ တစ်သက်မှာတစ်ယောက် ကိုယ့်ချစ်ပြီး အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ ရည်စူးတယ်”

“မောင့်မှာ ဘာအပြစ်အနာအဆာတွေရှိရှိလား”

“ဟင် မောင်က သမုအပြင် တခြားမှာချစ်သူရှိသေးလို့လား”

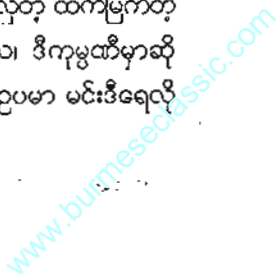
“အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ မောင့်ရဲ့မပြည့်စုံမှု မိဘတွေရဲ့နောက် ကြောင်းရာဝေင်၊ မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်ဆံရမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်း၊ အဲဒါတွေထဲက စိတ်တိုင်းမကျစရာတွေ ရှိခဲ့ရင်”

“တကယ်ချစ်ရင် အဲဒါတွေက အရေးမပါတော့ပါဘူး။ မောင်နဲ့ သမု နားလည်မှုတွေနဲ့ ချစ်နေဖို့ပဲလေ။ မောင် သမုကို တကယ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

စဉ်းစားတွေဝေမနေဘဲ ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သမု နက်နာလေးပြီးသွားခဲ့ပြီး

“သမုလည်း မောင့်ကိုချစ်တယ်။ အနည်းဆုံးတော့ သမုကို အောင် ပျော်အောင်ထားမယ်မဟုတ်လား။ သမု စိတ်ညစ်တဲ့အခါ မောင် ခယ်စရာတွေပြောလေ။ သမု ပင်ပန်းတဲ့အခါ မောင့်ပန်းလေးတစ်ဖက် အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိနေရင် တော်ပါပြီ”

“သမုက စကားတတ်လိုက်တာကွာ။ မောင်လည်းလေ တစ်ခုခု ကို တိုင်တည်ပြီးသစ္စာဆိုချင်ပါတယ်။ သမုလိုချောတဲ့လှတဲ့ ထက်မြက်တဲ့ နှီးကလေးတစ်ယောက်က မောင့်ကိုချစ်ပေးလို့လေ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာဆို အောင်ထက်သာတဲ့လူတွေ အများကြီးမဟုတ်လား။ ဥပမာ မင်းဒီရေလို

သမုဒယကမ်းခြေရင် သမု စိတ်ကူးယဉ်ထားတာနဲ့ ကွက်တိပဲကွ"

"ဟွန်း သူ့လိုလူကတော့ သမု စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ တစ်လောကလုံးက လူတွေက သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေတာကျနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ဂျီပုန်းကြီးလို့ ထင်မိတယ်"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ သမုရဲ့"

"မိန်းကလေးတွေမြင်ရင်သာ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ယောက်ျားချင်းချင်းဆိုရင်တော့ သူ့မျက်နှာက အရောင်တွေတောက်ပြီး ပြုံးနေတာပဲလေ မသိတာကျလို့"

"ဟား ဟား သမုကတော့ ပြောတော့မယ်"

သမု နဖူးလေးနှင့် နဖူးချင်းတိုက်ပြီး ရယ်မိချိန်မှာ ကိုယ့်ရယ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော မင်းဒီရေ မျက်လုံးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဒီကောင် သူ့အတင်းပြောနေတယ်ထင်မှာစိုးလို့ပါ။

"မောင်ရယ်အောင်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စုစုတို့လည်း အဲလိုဝေဖန်နေကြတာပဲ၊ အထူးသဖြင့် နိုင်ထွန်းနဲ့ဆိုရင် သူ့မျက်နှာပေါ်က ခက်ခက်ခဲခဲ အပြုံးကို လွယ်လွယ်တွေ့ရတယ်တဲ့၊ စုစုတို့ လက်မှတ်သွားထိုးခိုင်းရင် မျက်နှာလေးတောင် တစ်ချက်မော့မကြည့်ဘူးတဲ့လေ"

"ဒီကောင်က ပုန်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး သမုရယ်၊ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာနာကြည်းစရာအကြောင်းရင်းတွေ ရှိခဲ့တယ်"

"မောင် သိသလောက်ပြောပြပါလား၊ ဒါမှ သူ့ကိုနားလည်ဖော်လို့ရမှာ"

"ဒီရေက သူ့အကြောင်းကို သူများကိုပြောတာ မကြိုက်ဘူး"

သမုရဲ့"

"မောင်နော် သမုက မောင်အတွက်သူများလား"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုးတိုးလေးပြောပြမယ်နော် သမု၊ မောင်ရင်ခွင်ထဲကနေ ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်၊ မောင်မျက်နှာကိုပဲကြည့်၊ ပြောရင်းနဲ့ သူ့ဘက်လှည့်လိုက်ရင် သူ့အကြောင်းပြောတယ်ထင်မှာစိုးလို့"

"အင်းပါ မောင်ရဲ့"

နာခံတတ်စွာ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်၍ ကိုယ့်မျက်နှာကို မော့မော့လေး ဝေးကြည့်နေသော သမု နဖူးလေးကို ဖွဖွလေး နမ်းမွှေးလိုက်ကာ

"မင်းဒီရေက မိဘက်မကောင်းဘူး၊ အဲဒီရဲ့အကျိုးဆက်က

တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားထားတော့လည်း ကံမကောင်းဘူးပဲ ပြောရမယ်၊ မိဘနာစရာကိစ္စတွေချည်းပဲပေါ့"

"မင်းဒီရေက တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားနဲ့ကွဲခဲ့တယ်"

"အင်း မိန်းမတွေအားလုံးကိုလို့ပြောရမလား၊ အချစ်ကို ယုံကြည်မှုမဲ့သွားတာလို့ ပြောရမလား၊ နှစ်ခုလုံးပဲလားလည်း မဆိုနိုင်ဘူး"

"မောင်ပြောတာကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ။"

သမုဟာက အကြောင်းအရင်းခံတယ်ဆိုတာ"

"ဒီလိုပါ သမုရဲ့၊ ဒီရေအမေက ဒီရေတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

အဖွယ်ကောင်းကောင်း မရောက်ခင်တည်းက နောက်ယောက်ျားယူသွားတာပဲ"

"ဟင် ဒီရေတို့အဖေ မသေသေးဘဲနဲ့ဆိုရင် လင်ငယ်ထားတာ

"အဲလိုပဲပြောရမှာပေါ့၊ သူတို့ကိုထားခဲ့ပြီး နောက်ယောက်ျားနဲ့

ခြားထိပြေးတာလေး၊ ဘယ်နိုင်လဲဆိုတာ သတင်းစုံစမ်းလို့မရအောင်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားတာ၊ အဲဒါကို စိတ်နာပြီး ဒီရေအဖေက အရက်သမားကြီးလုံးလုံးဖြစ်သွားတယ်။ အရင်ကထက်ပိုသောက်တတ်လာတယ်ပေါ့။ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးလည်း ဆုံးရှုံးပြီး စီးပွားရေးတွေ ကျဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီလိုတွေဖြစ်တော့ ဒီရေအစ်ကိုက ဒီရေကို ကျောင်းဆက်ထားနိုင်အောင် သူက ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ အဲ ဒီရေဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နစ်မှာ ဒီရေအစ်ကို သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်တယ်”

“ဪ အဲလိုဖြစ်တော့ ဒီရေ ပညာရေးကို ဘယ်သူကဆက်ပြီးတော့ တာဝန်ယူတာလဲ”

ရွှေသမု စိတ်ဝင်စားနေပြီမို့ ခပ်လောလောပင်မေးသည်။ နိုင်ထွန်းက ရွှေသမု လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းဖြင့်

“သူ့အဖေက အရက်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတော့ သူ့အစ်ကိုက အိမ်ထောင်ကျရက်နဲ့တောင် ဆက်ပြီးတာဝန်ယူရတာပေါ့။ သူ့အစ်ကိုလင်မယားက အဲဒီအိမ်မှာပဲနေတယ်လေ။ ချစ်စခင်စတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီရေ ကျောင်းစရိတ်နဲ့စီးပွားရေးအဆင်မပြေဖြစ်လာတော့ မိသားစုကိစ္စတွေကို ပုတ်ခတ်ပြီး ပြဿနာတွေတက်ကြွတယ်။ မအေက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ငယ်ယူတယ်။ မအေကလည်း အရက်သောက်ပြီး ဝတ္တရားမကျေဘူး။ ဒါကို အိမ်ထောင်ကျနေတဲ့အစ်ကိုက ကိုယ်မိန်းမကိုတင့်တောင်းတင့်တယ်ထားဖို့ မကြိုးစားဘဲ ဒီညီအပေါ် တာဝန်ယူရပါ့မလားဆိုပြီး မိန်းမက အရွံ့တိုက်လာတယ်”

“ဟင် အရွံ့တိုက်တယ် ဘယ်လို”

“စီးပွားရေးအဆင်မပြေလို့ သူ့ပါ အလုပ်ထွက်လုပ်ရတဲ့ပုံစံနဲ့

နဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာလုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးကိုလုပ်တယ်လေ။ ဒီရေ အစ်ကိုက တော်ရှာပါတယ်။ မိန်းမကျေနပ်အောင် မပြုနိုင်အောင် ငွေပိုရှာပါမယ်ဆိုပြီး ဇျောင်းဇျေတယ် နှစ်သိမ့်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီရေအစ်ကိုမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်။ အဲဒါက သူတို့အတွက် မိုးမီးလောင်မယ့်ကိစ္စဖြစ်သွားတယ်”

“ဟယ် ကိုယ်ဝန်ရှိတာက မိုးမီးလောင်မယ့်ကိစ္စလား”

ရွှေသမု အံ့ဩတကြီးမေးချိန်မှာ နိုင်ထွန်း သက်ပြင်းတွေလေးပင်သွားကာ

“သူ့အစ်ကိုက မိန်းမယူထားပေမယ့် ကိုယ်ဝန်ရအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့သူလေ”

“ဘုရား”

“တခြားယောက်ျားနဲ့ဖောက်ပြန်လို့ ရလာတဲ့ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ဒီရေ အစ်ကို အရမ်းအသိစိတ်လွတ်လောက်အောင် ပေါက်ကွဲပြီး လူသတ်မိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟင် အဲ အဲဒီ မိန်းမကို သတ်လိုက်တာလား”

အထိတ်တလန့် မေးခွန်းထုတ်ရင်း ကြောက်လန့်သလို ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်တိုးဝင်လာသော ရွှေသမုကိုယ်လေးကို နိုင်ထွန်း ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ထားကာ

“ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် ဒီအပြစ်ကိုတော့ ဘယ်ယောက်ျားမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သတ်မိလိုက်တာကလည်း တစ်သက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ ကလေးအသက်ပါဆိုတော့ ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျသွားတယ်။ နာကြည်းချက်တွေနဲ့

တကယ်သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြပြီး စားနဲ့အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ခဲ့တာကိုး”

“အမလေး ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဒီရေ ပညာရေးက”

“ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်ပဲလိုတော့တာဆိုတော့ ဒီရေဘာသာ အလုပ်တစ်ခုရှာပြီး ကျောင်းပြီးအောင်တက်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနှစ်မှာပဲ အဲဒီကိစ္စကြောင့် နှစ်နှစ်ကျော်လောက် တွဲလာခဲ့တဲ့ချစ်သူက ဒီရေကို လမ်းခွဲသွားတယ်လေ၊ မိသားစုရာဇဝင်က လုံးဝရွံ့ဖို့ ကြောက်ဖို့ကောင်း တယ်ပေါ့၊ ချက်ချင်းကို မိဘတွေသဘောတူတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်သွားတာ”

“ဪ ဒီလိုဆိုတော့လည်း အချစ်ကို ဒီရေ မယုံကြည်တော့ တာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ချစ်လို့ယူထားခဲ့တဲ့ မိဘတွေရဲ့အိမ်ထောင်ရေး၊ ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ နောက်ဆုံးရလဒ်၊ ချစ်လို့ တွဲနေခဲ့တဲ့ ချစ်သူရဲ့နားလည်မှုမရှိတဲ့စွန့်လွှတ်မှု၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒီရေ အတွက် နာကြည်းစရာတွေချည်းပဲ”

စာနာမှုများဖြင့် နိုင်ထွန်း ရင်ခွင်ထဲကနေ ဒီရေဘက်ကိုတစ် ချက်လှမ်းကြည့်မိစဉ်မှာ ဒီရေ မျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်ဆွေးဆွေးအရိပ်အ ရောင်တို့ကို မြင်တွေ့ရ၏။ နိုင်ထွန်းက သူမမျက်နှာလေးကို သူ့ဘက်ပြန် ဆွဲလှည့်ကာ

“ဒီရေကို သွားမကြည့်နဲ့လေ သမုရဲ့၊ သူ့အကြောင်းပြောတယ် ထင်ပြီး ဒီကောင်ပေါက်သွားလိမ့်မယ်၊ နားထောင်လို့တောင် မကောင်းတဲ့ သူ့မိသားစုအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ သိစေချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခု သူပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ဂုဏ်ခြပ်နဲ့ လုံးဝမအပ်စပ် မလိုက်ဖက်ဘူးလေ”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီလို နာကျင်စရာတွေရှိခဲ့ပါလျက် ဒီလိုအောင်မြင်တဲ့နေရာကို ရောက်လာအောင်ကြိုးစားလာနိုင်တာတော့ အံ့ဩစရာပဲ၊ ချီးကျူးမယ်ဆိုလည်း ချီးကျူးထိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင့်လိုလူမျိုးဆိုရင်တောင် အနည်းဆုံးတော့ ပျက်စီးလေလွင့်နေလောက်ပြီ၊ ဒီရေကတော့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာလို့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်အနာတရတွေကို လေ့ကျင့်ထပ်တွေ့လို့ အသုံးချသွားတယ်၊ သူ့အဖေ သူ့အစ်ကိုလိုမဖြစ်ရဘူးဆိုတဲ့ သံမဏိလို ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ လည်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အချစ်ကို မယုံကြည်လို့ အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ ရှောင်ဖွေတူးတဲ့ အဲဒါကြောင့် မိန်းမတွေနဲ့ ရောနှောပတ်သက်အောင်မနေ တာ၊ သက်သက်မဲ့ မိန်းမမုန်းတီးရေးဝါဒနဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီအကြောင်းကို စုစုနဲ့မကြုံကိုပြောပြရင် သူတို့လည်း နားလည်သွားမှာပါ”

ရွှေသမု စကားကြောင့် နိုင်ထွန်း ပြူးပျာသွားကာ

“ဟာ သူများတွေကို လျှောက်ဖွဲ့လို့မဖြစ်ဘူးလေ သမုရဲ့၊ ဒီ ကောင်နားထဲ ကိုယ်ပြောတယ်လို့သာ ပေါက်ကြားသွားရင် ဒီကောင် မောင့်ကို သူငယ်ချင်းစာရင်းက ဖျက်လိမ့်မယ်၊ မောင့်ကို တကယ်နာ ကြည်းသွားမှာ”

“ကြောက်တတ်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဘယ်သူက မောင့်ဆီက ကြားတယ်လို့ ပြောမှာလဲ၊ သူ့အပေါ် အထင်လွှဲနေတဲ့ကိစ္စလေး အဆင်ပြေ သွားစေချင်တာပါ”

“မလုပ်ပါနဲ့ သမုရယ်၊ ဘူးတစ်ရာအပေါက်က ပိတ်လို့ရတယ်၊ ဘူးတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်ပေါက်က ပိတ်ဖို့ခက်တယ်၊ လက်ကြောင်ကြေ

နှုတ်ကြောင့်သေတတ်တဲ့ စကားပုံလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အနာကို သွားဆွပေးသလိုမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ သူ့အားနည်းချက်ကိုသိလို့ နားလည် ပေးလိုက်တာမျိုး သနားတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သိမိလိမ့်သွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်လို့”

ရွှေသမုရဲ့နွဲ့သောမျက်စောင်းကြောင့် နိုင်ထွန်း စကားတောင် အဆုံးမသတ်နိုင်ပေ။

“မောင်”

“ဟင် သမု”

“မင်းဒီရေအတွက် အဲလောက်တောင် စိုးရိမ်လား”

ခံစားချက်တူတာတွေရှိလို့ ကိုယ်ချင်းစာမိတာပါဆိုသည့်အ ကြောင်း ပြောမထွက်အောင် မနည်းမျိုသိပ်လိုက်ရသည်။ ကိုယ်လည်း သိမိလိမ့်မနေရမည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် အစွန့်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။ နိုင်ထွန်း ခပ်သာ သာပင် ခေါင်းယမ်းလိုက်ရကာ

“စိုးရိမ်လွန်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်နဲ့ဒီရေက သံယောဇဉ်တွေနဲ့ပေါင်းသင်းဖြစ်ခဲ့တာလေ။ သူ့ရောက်နေတဲ့နေရာက ထု လေးစားမှုဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ သူ့နောက်ကြောင်းကိုသိသွားလို့ လူတွေ ရှုတ်ချမှာ။ လုပ်ငန်းကိုထိခိုက်မှာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရင် မောင် ဘယ်စိတ် ကောင်းပါ့မလဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဒါဆိုလည်း သမု ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြတော့ ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ မောင့်ကိုပြောထားချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မောင် ဘယ်တော့မှ သမုကို သစ္စာမဖောက်ရဘူး။ သမုက

လွဲပြီး နောက်တစ်ယောက် မချစ်ရဘူး”

“ဟောဗျာ သမုက ပြောင်းပြန်ကြီး သတိပေးနေပါလား။ ဒီ စကားကို မောင်ကပြောသင့်တာပါ။ သမုက ဘယ်နေရာမှ အပြစ်ပြော စရာမရှိအောင် ပြည့်စုံတယ်။ လှတယ်။ အရည်အချင်းရှိတယ်။ သမုကို ချစ်ချင်တဲ့လူတွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ။ မောင်ကတော့ သမု စိတ်ကူးထဲမှာရှိတဲ့လူမျိုးတောင် မဟုတ်ဘူးလေ။ တော်တန်ရုံ မိန်းကလေး ကတောင် မောင့်ကိုစိတ်ဝင်စားချင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် သမုအချစ်ကို မောင် ပိုသိသင့်တာပေါ့။ မောင့် ကို အချစ်တစ်ခုတည်းကြောင့် မျက်စိစုံမှိုတ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလေ။ တခြားအရာတွေ ပကာသနတွေ အပေါ်ယံအလွှာတွေထက် အချစ်တစ်ခု ကိုပဲ ယုံကြည်မက်မောလို့ မောင့်ကိုသမု ချစ်ခဲ့တာပါ။ မင်းဒီရေ မယုံ ကြည်တဲ့အချစ်ဟာ သမုအတွက်တော့ အရမ်းလေးနက်တန်ဖိုးရှိလွန်းနေ ပါတယ်”

“သမုရယ်”

သမုရဲ့အချစ်များက ကိုယ့်နှလုံးသားထဲထိ ပျော်ဝင်စီးဆင်း နစ်မျောစေသည်။ အချစ်ကို မီးနှင့်တင်စားရမည်ဆိုလျှင် ချစ်တတ်သူ အတွက် တန်ဖိုးရှိပြီး မချစ်တတ်လျှင် ပူလောင်ကျွမ်းစေသည့် အရာမျိုး လား။

ဖြစ်သည်။

“မင်းက အချစ်ကို ဘာသာခြားဖြစ်အောင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနေတာလား၊ ဒီရေ ချစ်လို့တွဲတယ် လက်ထပ်တယ်၊ စိတ်သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲတယ်၊ လမ်းခွဲတယ်၊ အဲဒါ ခဏတာ သာယာမှုရှာတယ် လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ရမလား။”

“တကယ် ရင်ထဲကလာတဲ့ လေးနက်တဲ့ အချစ်မဟုတ်လို့ နားလည်မှုမရှိကြ သည်းခံမှုမရှိကြတာလေ၊ အခုခေတ်မှာ လွယ်လွယ်တူ လွယ်လွယ်လမ်းခွဲနေကြတာ၊ အချစ်ကို အသုံးချ ခုတုံးလုပ်နေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ထဲမှာပဲရှိတော့တယ်ထင်တယ်၊ ဒီ ဘက်ခေတ်မှာ အချစ်က ကွယ်ပျောက်သွားပြီ”

“မင်းက အချစ်ကို မယုံကြည်တာလား၊ လူတွေကို ရှုတ်ချနေတာလား။”

“လူတွေပါးစပ်ဖျားမှာ အလကားရသလို သုံးနှုန်းနေတဲ့ အချစ် ဆိုမယုံကြည်တာ၊ တကယ်တန်ဖိုးရှိတဲ့အချစ်ဆိုတာ ပုံပြင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ မင်းမယုံရင် မင်းရဲ့ရာဇဝင်ကို ရွှေသမုကို အသိပေးကြည့်ပါလား။ ဆယ်နှစ်ရက်လောက် ဆက်ချစ်နေဦးမလဲ ခန့်မှန်းလို့ရတာပေါ့။”

“နေ နေဦး ကားခဏရပ်စမ်း”
နိုင်ထွန်း ပျာပျာသလဲ တားဆီးတာကြောင့် ကားကိုလမ်းဘေး ဆူညံခနဲ ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲဟာ မထိတ်သာမလန့်သာ”
“အချစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ၊ ခုနက မင်းပြောတာ နှုတ်က ငါ့မိသားစုအကြောင်းတွေ သိသွားရင် ငါ့ကိုထားခဲ့မယ် သစ္စာ

အခန်း (၄)

“မင်းတို့က လွန်တယ်၊ ပလူးပလဲ မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ မျက်စေ့တောင် ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟ ချစ်တာကားကွ မကြည့်ရင် မျက်နှာလွှဲနေပါလား၊ ဘာလဲ အားကျလို့ လက်ငါးချောင်းထဲက ချောင်းကြည့်နေတာမဟုတ်လား။”

“ဝါသနာမပါဘူး ဟိတ်ကောင်၊ အချစ်ကိုလည်း မရှာဖွေဘူး၊ ချစ်တယ်လို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကိုလည်း မယုံကြည်ဘူး၊ ချစ်တယ်ဆို တဲ့စကားက တစ်ခါသုံးပစ္စည်းလို့ပဲ၊ ကွဲလွယ်ရလွယ် ထိခိုက်လွယ်တယ် အကြောင်းအရာတစ်ခုနဲ့မက်မောမှုမရှိတဲ့အခါ လွှင့်ပစ်ရမှာ မနမြောရင် အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး၊ ခဏတာ သာယာမှုပဲ”

ကားမောင်းရင်းပြောနေသော မင်းဒီရေ စကားကြောင့် နိုင်ထွန်း မျက်ခုံးပင့်သွား၏။ ကန်ပေါင်က အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ရွှေသမုကို သူမတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာချထားပေးခဲ့ပြီးမှ မင်းဒီရေ မကျေမနပ်ပြောနေခြင်း

အောက်သွားမယ်လို့ ပြောတာလား”

“မယ့်ရင် စမ်းကြည့်လိုက်ပါလား။ ရွှေသမုလို့ မိန်းကလေးက ငိုပြီး သစ္စာဖောက်လွယ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွှေသမုက လှတယ် ချောတယ်။ မိဘအုပ်ထိန်းမှုကောင်းလို့ အဆင့်အတန်းလည်း ရှိတယ်။ အဲလို မိန်းကလေးမျိုးကို မင်းထက်သာတဲ့ကောင်တွေက ကမ်း လှမ်းနေကြတာလေ။ မင်းမှာတော့ မိန်းကလေးတွေ စွဲလမ်းနှစ်သက်မယ့် ကာရိုက်တာ နောက်ခံဘက်ကရောင်။ ရုပ်ရည်အဆင့်အတန်း ပြီးတော့ နောက်ခံမိသားစုအခြေအနေ၊ ဘာမှ တွယ်ဖက်ထားချင်စရာ မရှိဘူးလေ”

“ငါ့ကိုနှိမ်ချပြီး သမုကို ချီးမြှောက်နေတာလား”

မကျေမချမ်း နိုင်ထွန်း မေးခွန်းကြောင့် မင်းဒီရေ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ခေါင်းလည်းတစ်ဆက်တည်း ညိတ်ဖြစ်ကာ

“ငါ ဥပမာ နှိုင်းယှဉ်ပြနေတာ မှားလို့လား။ မိန်းမတွေက ယောက်ျားတွေထက် အိမ်ထောင်ရေးကို ဦးနှောက်နှဲစဉ်းစားဆင်ခြင်ကြ တယ်။ သူတို့တစ်သက်လုံး အားကိုးရမယ့်သူကို ရွေးချယ်မှုမမှားချင်တာ ပေါ့။ အချစ်ကိုအရှုတန်းမတင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေက အမှားနည်းတယ်လေ အချစ်ကိုကိုးကွယ်မိလို့ ဘဝပျက်တဲ့မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးတွေ လောက် မများဘူး။ မင်းအပေါ် သမု ဟန်ဆောင်ချစ်နေတယ်လို့ ထင် တာပါ”

“မင်းပြောတာ တကယ်ဆိုရင်တော့ ငါ အားငယ်မိသလိုပဲကွာ မင်းပြောသလိုပဲ ငါက သမုနဲ့လိုက်ဖက်မှုမရှိတာတွေများတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမုကို ငါချစ်တယ်”

“အဲဒါဆို မင်း ပိုရှုံးမှာပဲ။ ငါ့အစ်ကို ငါ့အဖေ အချစ်ကြောင့်

ဒီလိုတွေဖြစ်ရတာ၊ ပိုချစ်ခဲ့လို့ ဝေဒနာတွေ ပိုကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် အချစ်ကိုငါ မယုံတူ။ မကိုးကွယ်တူ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဇနီးမယား တွေက တစ်ချိန်ကတော့ သူတို့ကို အသည်းအသက်ပေးပြီး ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုပြဿနာ အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြဿနာတွေ ရှိလာတဲ့အခါ အဲဒီအချစ်တွေ တစ်ခါတည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်”

“ဒီရေ ပြန်ရအောင် မောင်းတော့”

နိုင်ထွန်း စကားကြောင့် ကားကိုလမ်းပေါ်ပြန်တင်ကာ မောင်း အော့ခဲ့၏။ တစ်လမ်းလုံး နိုင်ထွန်း ဘာစကားမှမပြောတော့တာမို့ ခေါင်း ထဲမှာ တစ်ခုခု အတွေးဝင်သွားပြီဆိုတာ ဒီရေ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ အချစ်ကိုမယုံကြည်ဖို့ သူ ဒီလိုပဲ သွေးထိုးနေဖြစ်ဦးမှာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့အချစ် ဆုံးအခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အချစ်ကြောင့် အရှုံးတွေနှင့် ရင် ဆိုင်ရမှာစိုးလို့ပင်။ အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်အတွက် မရှိလည်း ဖြစ်တာပါပဲ။

အခန်း (၅)

“ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတော့ မင်းမပြောနဲ့၊ အိမ်မှာအရက်ပုလင်း အပြည့်ဝယ်ပေးထားလို့ မင်းမှာသားတစ်ယောက် တာဝန်ကျေပြီလို့ မင်းထင်နေလား။ စားသောက်ပြင်ဆင်ပေးဖို့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ငှားပေးရုံနဲ့ ဝတ္တရားကျေပြီလို့ အောက်မေ့နေလား။”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ ဖေဖေ”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် မကျေနပ်သလို စားပွဲပေါ် ဖေဖေ အရက်ခွက်ဆောင်ချသံက ကျယ်လောင်သွား၏။

“မင်း လျစ်လျူရှုတဲ့စကားမျိုး ပြန်မေးနေတာပဲ၊ မိဘကွ မိဘ၊ မင်းတို့ကို ဒီအရွယ်ထိကြီးပြင်းအောင် မွေးလာတဲ့ကျေးဇူးရှိတယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာတွေစော်ကားနေလို့လဲ ဖေဖေ၊ ကျေးဇူးမတင်ပါဘူးလို့ခရာ ဘယ်သူ့ကိုပြောဖူးလို့လဲ၊ ကျွန်တော် အရက်သောက်ဖဲရိုက် လောင်းကစားလုပ်လို့ ဖေဖေ လိုက်ရှင်းပေးရတာဖူးတာမျိုးလည်း

မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတာပါ၊ ဘယ်လိုအောင်မြင်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ ကြိုးစားချင်စိတ်ပဲရှိပါတယ်”

“ငါက အလုပ်မလုပ် အောင်မြင်ချင်စိတ်မရှိဘဲ ရေသာခို အချောင်စားချင်စိတ်ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ကူတ်”

သူ တကယ်စိတ်ပျက်သွားကာ ကျွတ်ခနဲ ညည်းညူမိလိုက်သည်။ ဖေဖေ ဘယ်လောက်တောင် သောက်ထားလို့ သူပြောတာကို အကောင်းမမြင်နိုင်ဘဲ ရစ်နေရတာလဲ။

“မင်းက ငါ့ကို စိတ်မရှည်တာလား မင်းဒီရေ၊ ငါ့ကိုအသုံးမကျတဲ့ဖအေဆိုပြီး ပမာမခန့် ဆက်ဆံချင်တာမျိုးလားကွ”

“မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်ချင်ရင်လည်း အိပ်ပါလား ဖေဖေ ခယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ထဲမှာလည်း စိတ်ပင်ပန်း၊ အိမ်ရောက်တော့ ထည်း”

“အခု ငါနဲ့စကားပြောရတာ စိတ်ပင်ပန်းစိတ်ညစ်နေတယ်ပေါ့၊ ငါကမင်းကို မွေးထားတဲ့အဖေပါကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့်ကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အဖေ နို့လို့ အခု ကျွန်တော် အဲဒီကျေးဇူးတွေကို သိတတ်တဲ့အနေနဲ့ ပြန်ပြီး အဖေ့ကို ပြည့်စုံအောင်ထားတယ်လေ၊ ဖေဖေ စားဖို့ဝတ်ဖို့ ပူရလား။ အရက်သောက်ဖို့ပူရသလား။ နောက်ဆုံး ဖေဖေရဲ့သားကြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ အင်ကိုကို ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ဖို့တောင် ကျွန်တော် တာဝန်ပေးသလား။ အလုပ်မအားတဲ့ကြားက ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်အောင်သွားပါတယ်၊ ဖေဖေ့ကို တာဝန်မဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး”

နတ်သမီး

သယံဇာတများ

၁၅

“အဲဒီ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့ကိုတာရန်မဲ့တယ်ထင်နေလို့ ဒီစကား ထွက်လာတာပေါ့ကွာ။ ဒီမှာ မင်းဒီရေ ငါ အရင်တုန်းက မင်းတို့အမေကို ဘယ်လိုပြည့်စုံအောင်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိလား။”

သူ ခေါင်းယမ်းပြတော့ ဖေဖေက အရက်တစ်ခွက်ကိုမော့ သောက်ကာ မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

“မင်းက အရာရာ နားလည်တဲ့အရွယ်မဟုတ်သေးတော့ ဘယ် သိမှာလဲ၊ မင်းအစ်ကိုကတော့ ငါ ဘယ်လို အလုပ်ကြိုးစားပြီးပြည့်စုံ အောင်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိတယ်၊ ဒါကိုတောင် မင်းအမေက မတင်း တိမ်ဘူး။”

“မတင်းတိမ်ဘူးဆိုတာက မေမေက မက်မောမှုတွေခိုခဲ့လို့လား၊ မေမေ ပါလာခဲ့တဲ့အမွေတွေက မနည်းဘူးဆို၊ သူဌေးသမီးကို ဖေဖေ ရခဲ့တာမဟုတ်လား။”

“မင်း အဲဒါတော့သိသားပဲ ဟုတ်တယ်၊ မင်းအမေက ချမ်းသာ တဲ့သူဌေးသမီး ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်ထားခဲ့လို့ အိမ်မှ ကိစ္စ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။ အလုပ်က ပင်ပန်းလို့ ပြန်လာတဲ့ လင် ယောက်ျားကိုပျူပျူငှာငှာ ကြီးဆိုရမှန်း ပြုစုရမှန်း မသိဘူး။ သူ့ငွေတွေနဲ့ လုပ်ရတယ်ဆိုပြီး အထင်သေး နှိမ်ချချင်တဲ့သဘောမျိုးပေါ့။”

ဖေဖေနဲ့မေမေက အမြဲတမ်း ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုနဲ့ စကားများရန်ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုသော ကိုကိုစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင် ငါ။ အကောင်းမြင်ဝါဒမရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ဒီလိုတကျက်ကျက် ဖြစ်နေမှာပဲလို့ ကိုကို ပြောတာ ဘယ်လိုအစိဗ္ဗာယ်လဲ သူ နားမလည်ခဲ့ ဖေဖေက အရက်မူးလာလျှင် ဒီလိုမျိုးရစ်တတ်လို့လား။ သူ

ဗျူးစာပေ

ဒီလိုမျိုး ရှာဖွေကျွေးပြီး ဖေဖေ ကြိုက်တတ်သော အရက်ကအစ ပြည့်စုံ အောင် လုပ်ပေးထားတာတောင် စကားကောင်းပြောသည့်နေ့ကရှားပါး သွန်းသည်။ အပြစ်ယူ ငြူစုတတ်တာတွေကြောင့် မေမေက ထွက်ပြေး သွားခဲ့တာများလား။

“မင်း ငါပြောတာ နားထောင်နေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားထောင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီက လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ပါလာသေးတယ် ဖေဖေ”

“မင်းလည်း မင်းအမေအတိုင်းပဲ လုပ်ကိုင်ကျွေးနေရတယ်ဆို ပြီး ငါ့ကို စကားမပြောချင်လောက်အောင် မာန်တက်နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်”

“အဲဒါဆို မင်း ငါ့ကို အဖော်လုပ်လေ၊ ငါ့မှာမင်းအလုပ်သွား တဲ့အချိန်တွေဆို စကားပြောဖော်မရှိ အထီးကျန်နေရတာ”

“အဲဒါကြောင့် တစ်ခုခု အလုပ်လုပ်ပါလားဆိုတော့ ဖေဖေမှ လုပ်ဘဲ၊ အလုပ်လုပ်နေရင် အားလပ်ချိန်နည်းသွားလို့၊ အထီးကျန် တယ်ဆိုတဲ့ခံစားချက်မျိုး ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ ဖေဖေ”

“မင်းက ငါ့ကိုလုပ်ကိုင်ကျွေးနေရတာ မသထားတော့ဘူးလား”

မင်းဒီရေ စိတ်ညစ်သွားရပြန်သည်။ ဘာပြောပြော ဘယ်လို ပြောပြော အကောင်းမြင်မခံရတာက တကယ်ကို မွန်းကျပ်လောက်အောင် စိတ်ဖိစီးမှုများလေ၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှ ဘယ်လိုပြောမှ ကျွန်တော် အတောနာကို အသိအမှတ်ပြု အကောင်းမြင်မှာလဲ ဖေဖေ”

“မင်း ငါ့ကိုအရွဲ့တိုက်မေးနေတာလား။ ငါက အသုံးမကျတဲ့

ဗျူးစာပေ

နတ်သမီး

သယံဇာတများဖြင့်

၃၇

ဘာသာဆိုတော့ လေးစားဖို့မလိုတော့တဲ့သဘောလား မင်းဒီရေ၊ ဘာ အလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အရက်ပဲ သောက်နေတဲ့အဖေမို့”

“ဖေဖေ”

မငြိုငြင်ချင်ပေမယ့် စိတ်မရှည်တော့သလို ထရပ်လိုက်ရင်း

“ကိုယ်ပြောချင်သလို ထင်ရာမြင်ရာ စွပ်စွဲပြီးပြောတတ်တာကို တခြားသူဘက်က ခံစားနိုင်မလားဆိုတာလည်း ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ ဖေဖေ ကျွန်တော်တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရလို့ ပင်ပန်းတဲ့အထိကိုခံနိုင်ပေမယ့် ပြန်လာတဲ့အခါ ဖေဖေ ဒီလိုအကောင်းမြင်မပေးတတ်တာကိုတော့ စိတ် မချမ်းသာပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ဖေဖေမှာဒီလိုဉာဏ်ရှိလို့ မေမေ ထွက်ပြေးသွားတာလားလို့တောင် ထင်မိပါတယ်”

“ဘာကွ”

“ကိုယ့်ရဲ့သိမ်ငယ်မှုကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရန်လိုတတ်တယ်ဆိုတာ စာအုပ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ မေတ္တာဆိုတာ အပေးအယူမျှတဲ့ တုံ့ပြန်ခြင်းပါ ဖေဖေ။ ဖေဖေက မေတ္တာ လိုချင်တာလား။ ဥပေက္ခာပြုခံချင်တာလားဆိုတာ သေချာသိဖို့လိုပါတယ်။ အထီးမကျန်ချင်ရင် ကိုယ်တိုင်က နွေးထွေးမှုပေးတတ်မှရမှာ။ ဖေဖေ တစ်ခုတော့ နားလည်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဘယ်တုန်းကမှ မငြိုငြင်ခဲ့ဘူး”

သူပြောခဲ့တာတွေ ဖေဖေ နားလည်နိုင်မလားမသိပေမယ့် သူ့ ရင်ထဲမှာတော့ ပြောချင်တာပြောလိုက်ရ၍ အနည်းငယ်ပေါ့သွားသည်။ ဖေဖေကိုစော်ကားချင်လို့မဟုတ်ပေမယ့် အမြဲလို ဒီအတိုင်းပဲ ဖုတ်ခတ်

ခံနေရတာမို့ ပေါက်ကွဲခဲ့မိခြင်းပင်။

ဖေဖေက မေမေ့ကိုချစ်ပါတယ်ပြောပြီး ဒီလိုမျိုး ညှဉ်းဆဲခဲ့တာ ပဲလား။ မေမေကရော ချစ်လို့လက်ထပ်ပြီး သားနှစ်ယောက်မွေးပြီး ဘာလို့ သည်းမခံနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာလဲ။

အချစ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်အရောင်ပြောင်းတတ်တာမျိုးလား။ သူကတော့ အချစ်ကိုမယုံပါ။

အခန်း (၆)

“မင်း အဲဒါကြောင့် ရုံးဆင်းချိန် အိမ်ပြန်ရမှာ ကြောက်နေတာလား။ မင်းအဖေနဲ့တစ်ခါမှ စကားပြောအဆင်မပြေဘူးနော်၊ မင်းအဖေက ဘာကိုစိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေတာလဲ”

သိမ်ငယ်စိတ်ကြောင့် နှိမ်ချမှာကိုစိုးရိမ်ပြီး ရန်သူလိုဆက်ဆံနေတာလား၊ မသိပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော သူ အသုံးမကျလို့လား၊ အရက်ပဲသောက်နေလို့လား၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ မှီခိုနေတဲ့သူမို့ ပမာမခန့် ဆက်ဆံတာလားနဲ့၊ ငါ တကယ် မွန်းကျပ်တယ် နိုင်ထွန်း”

စိတ်ဓာတ်ကျသလို ညည်းညူလိုက်တာမို့ ကိုယ်တောင် အံ့အာသင့်ရသည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် တက်ကြွသူက ဖအေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုခံစားနေတာ စိတ်မကောင်းပေ။

“လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပါကွာ၊ မင်းအဖေက အရက်ပဲသောက်နေလို့ အထီးကျန်တဲ့စိတ်ဖြစ်သွားလို့လားမှ မသိတာ၊ အရက်ကိုစွဲ

လမ်းလမ်း သောက်တတ်တဲ့သူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသုံးမကျတဲ့ သူလိုမျိုး ယုံကြည်မှုနည်းပြီး သိမ်ငယ်တတ်တယ်၊ သိမ်ငယ်တော့ မင်းပြောသလို ရန်လိုစိတ်တွေ ဝင်လာတာ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒါကို ငါ လက်ခံတယ်၊ နားလည်ပေးလို့လည်းရတယ်၊ ဒါဆိုရင် အဲလိုမဖြစ်အောင် မသောက်ဘဲနေကြည့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိလာအောင် ကြိုးစား၊ လူတွေနဲ့သဟဇာတဖြစ်အောင် အဆင်ပြေပြေ နေကြည့်၊ လူက ပြောင်းလဲလို့ရပါတယ်၊ စိတ်က အဲဒါကြီးကို တွယ်ဖက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါက ငြို့ငြင်မှုရှိနေတယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးလေ၊ အခု ငါက လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် ပံ့ပိုးပေးနေတာ မင်းလည်းအမြင်ပဲ”

အမှန်တရားမို့ နိုင်ထွန်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပေးရသည်။ မင်းဒီရေက သူကြိုးစားမှု သူ့အရည်အချင်းနဲ့သူ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီး နှင့်ကြိုးစားလာခဲ့သူပါ။ ဖအေဖြစ်သူအပေါ်မှာလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ ငြို့ငြင်မှုမရှိ ဝတ္တရားကျေသည်။

အချိန်အခါတစ်ခုအထိ မှီခိုခွင့်ပေးခဲ့သော အစ်ကိုဖြစ်သူကိုလည်း ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှုများနှင့် ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ဖို့ ဝတ္တရားမပျက်ခဲ့။ ဘာတွေဘယ်လိုလုပ်ရ လုပ်ရ အခုလိုမျိုး တစ်ခါမှလည်း မညည်းညူခဲ့ဘူးပါ။

“မင်း ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် မင်းအဖေ ဆက်ဆံရေးတွေ တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုးလာလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အရင်တည်းက ဒီအတိုင်းပဲ ကိုကို လုပ်ကိုင်ကျွေးခဲ့စဉ်ကလည်း အပြစ်ပြောလွတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို အိမ်ထောင်ဟု

ဦးသားစုတာဝန်ထက်ယူနေတာလည်း အားနာရမှန်းသိတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကို အိမ်ထောင်ရေးက ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့တာထင်တယ်”

“သေချာသလောက်ပေါ့၊ မင်းကကျောင်းသွား၊ မင်းအစ်ကိုက အလုပ်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းအစ်ကိုမိန်းမကို ဒီလို တွေ့ရင်နေရင် ဟိုကသူမိန်း ဘယ်သည်းခံနိုင်မှာလဲ၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ကလည်း တကုန်ကုန်ဆိုတော့ ဟိုကထွက်ပေါက်ရှာသွားပြီပေါ့၊ လူဆိုတာ မွန်းကပ် မှုတွေများလာတဲ့အခါ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှုတော့ ကိုယ်ရှာကြတာချည်းပဲ”

“ဘာတွေကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူးကွာ၊ ဒီ တစ်ခေါက် ကိုကို့ဆီသွားရင်တော့ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ ပြဿနာ၊ ကိုကိုနဲ့ မရီးရဲ့ပြဿနာကို သေချာမေးကြည့်ဦးမှပဲ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကွဲတုန်းက ငါက ငယ်သေးတယ်၊ ကိုကိုနဲ့မရီးရဲ့ပြဿနာကျတော့ ငါက ပညာရေးနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတော့ ပြဿနာအရင်းခံက ဘာမှန်းမသိဘူး”

ညည်းညူမှုတွေပြုတတ်လာသော မင်းဒီရေ မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များနေတာ ပေါ်လွင်နေသည်။ စာနာစွာ မင်းဒီရေရှေ့ ကော်ဖီခွက်လေး တိုးပေးမိ၏။

“မင်း မနက်စာ ဘာမှမစားလာခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ရုံးတက်ရ ဦးမှာနဲ့ တစ်ခုခုစားလေ၊ ငါကတော့ သမုက အိမ်မှာနန်းကြီးသုပ်လုပ် စားတာ ယူလာခဲ့မယ်ဆိုလို့ ဒီဆိုင်ကနေ စောင့်နေတာ”

“အဲဒါဆို ငါ ရုံးပေါ်တက်တော့မယ်”

“အာ နေပါဦး၊ အချိန်စောပါသေးတယ်၊ ဟာ သမုလာပြီ”

ချိုင့်ဆွဲလာသော ရွှေသမုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နိုင်ထွန်း ပျာယာခတ်သွားသည်။ အမြဲမြင်တွေ့နေရတာတောင် နိုင်ထွန်း အကဲပို့

လွန်းလှ၏။ ရွှေသမု မျက်လုံးများကလည်း ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့နေကာ

“မောင် မိုက်အရမ်းသာနေပြီလား၊ ဒီချိုင့်ကြီးနဲ့လိုင်းကားတိုး စီးရတာ မလွယ်ဘူး မောင်ရဲ့၊ နေ့လယ်စာအတွက်လည်း မောင် ကြိုက် တတ်တာလေးတွေ သမုကိုယ်တိုင် ဈေးသွားဝယ်ပြီး ချက်လာသေးတယ်၊ ဒါ့ကြိုက် ကိုမင်းဒီရေအတွက်လည်း ပိုထည့်လာတယ်နော်၊ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတော့ အတူစားလို့ရအောင်ပါ”

“ဟင်း ဟင်း သမုက အဲဒါတွေချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ အရမ်း အလိုက်သိတာပဲ”

ရွှေသမု ပါးလေးကိုဖွဖွလီခံဆွဲပြီး ပြောလိုက်သော နိုင်ထွန်း ချက်နာက မှီရသလို ရွှေထုပ်ကောက်ရသလို မြူးကြွနေလေသည်။ ဘကယ်ကို ရွှေသမုအချစ်မှာ မော့ပါနေသလိုပါ။

ရွှေသမုက ဆိုင်က ပန်းကန်တွေ ဖွန်းတွေတောင်း၍ သူ့အတွက် မှီ သေချာပြင်ပေးနေသည်။

“ကိုမင်းဒီရေ စားပါနော်၊ သမု လက်ရာကြိုက်ပါ့မလားတော့ ဆီဘူး”

“ရပါတယ် ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး”

“အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ သမုက စေတနာနဲ့ထည့်လာတဲ့ဟာကို မင်း ထည်း ဘာမှစားရသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ စားပါကွာ၊ မင်းကလည်း”

နိုင်ထွန်း ဖွတ်အတင်းပင် ပါးစပ်ထဲထည့်မတတ် အလှူလက် ဆက်နှင့် မျက်နှာလှုပ်နေသည်မို့ အားနာပါးနာ စားလိုက်ရ၏။ စားရင်းနှင့် ဆန်ခဲသိလိုက်သည်က ရွှေသမု လက်ရာက အရမ်းအရသာရှိပြီး စားလို့ တောင်းသည်ဆိုတာပင်။

“ဟိတ်ကောင် စားလို့ကောင်းလား”

“အင်း”

“စိတ်မပါသလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သမုလက်ရာက ပရော်ဖက်ရှင် နယ်အဆင့်ကို မိတယ်လို့ ဝန်ခံစမ်းပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းလက်ရာ လို့”

“စကားမများနဲ့ကွာ စားစမ်းပါ”

ဝန်ခံလျှင် ရောင့်တက်သွားမှာစိုး၍ ဘုဂလနဲ့ပင် ပြောလိုက် သည်။ နိုင်ထွန်းက မြူးကြဲနေသော ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာနှင့် ဆက် စားနေသလို အကောင်းပြောမခံရသော်လည်း နားလည်မှုပေးတတ်သော မျက်နှာမျိုးနှင့် နိုင်ထွန်း ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်၊ တစ်ရှူး စယူကာ နိုင်ထွန်း နှုတ်ခမ်းပါးနားကိုသုတ်ပေးလိုက်ဖြင့် မြင်သူရှက် လောက်အောင် ချစ်မြတ်နိုး ဂရုစိုက်လျက်ရှိသည်။

ရွှေသမု အိုဗာအိုင်တင်တွေ လုပ်နေတာလား၊ ချစ်တတ်လွန်း နေတာလား။ သူမရဲ့အလှ၊ သူမရဲ့ပြုစုယုယမှုများက နိုင်ထွန်းထက် အဆပေါင်းများစွာသာသော ယောက်ျားတွေကို ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ် လို့တောင် ရပါလျက်နှင့်...။

အခန်း (၇)

“ရပါတယ် ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်တို့ဆီကို တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေ သွတ်လိုက်ပါမယ်၊ နောက်တစ်နာရီအတွင်း ရောက်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ထောက်ကြံ့က ကာစတမ်မာတစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းပြောပြီးချိန် နာ နိုင်ထွန်းဆီ တိုက်ရိုက်ရောက်သော ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်၏။ တိုက်ရိုက်ခန်းထဲမှာက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း။ နိုင်ထွန်းသာ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းမို့ လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ အမြဲလို အဝင်အထွက် နိသည်။

တခြားဝန်ထမ်းတွေဆို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရုံ စာရင်းတင်ပြရုံ ဆဲလောက် ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏနေတော့ နိုင်ထွန်း နက်နာ မသာမယာနှင့်ဝင်လာ၏။

“မင်းက အရေးကြီးလို့ခေါ်တာကို တန်းလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆောက်ကြံ့ကဆိုင် ကျွဲတက်နေလို့ကွ”

“ဟုတ်လား ဘာကဲ့လဲ”

“ပစ္စည်းလာဖို့တွဲဝန်ထမ်းတွေက ငွေအကြေဖြတ်ပိုင်းမပြည့်ရဘူးပြောတယ်။ ဆယ့်ငါးသိန်းတောင် ကွာနေတာ။ အဲဒါ မင်းရယ် ရွှေသမုရယ် မကြာရယ်လိုက်သွား။ ဒီက လက်ခံစာရင်းနဲ့ တိုက်ကြည့်လိုက်”

“မကြာက လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့လွတ်တာကို ဘာလို့မလိုက်နိုင်တာလဲ”

“သူ့ရည်းစားကြောင့် ကြေကွဲနေတာ”

“အာ သူ့လိုအပျိုကြီးက ရည်းစားရှိတယ်။ အရပ်ကပုပု မျက်လုံးကပြူးကလယ်နဲ့ အဝတ်အစားဝတ်တာလည်း ပုံမကျပန်းမကျ ရည်းစားရှိလည်း ဒီလိုပုံစံတော့ အပစ်ခံရမှာပဲ”

“မင်းကကွာ ပြောလိုက်ရင် မှီချိုးမျှစ်ချိုး ကောင်လေးက ငယ်တယ်။ ငယ်ပေမယ့် မကြာကိုချစ်တယ်။ ကောင်လေးက သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မိဘတွေက သူတို့သဘောတူတဲ့သူနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်နေတာ”

“နိုင်ထွန်းစကားကြောင့် ခေါင်းပါ စုံကုတ်ပစ်လိုက်သည်။”

“သွားစမ်းကွာ မကြာကိုသွားခေါ် လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ရောနှောလို့ရမလား”

“မင်းသာ ပြောကြည့်ပေတော့”

“နိုင်ထွန်း ထွက်သွားပြီး မကြာကို ခေါ်လာသည်။ မကြာကို ဝိုင်းဝန်းသည့်မျက်နှာနှင့် မျက်ခွံတွေမို့ နှာခေါင်းတွေလည်းနီရဲလို့ပင်။”

“တွန်းဆုတ်တွန်းဆုတ်ဖြစ်နေသော မကြာကို နောက်ကပါလာသော ရွှေသမုရယ် သူ့စားပွဲနားအထိ တွန်းပို့၏။”

“မကြာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဟင့် ဟင့်”

“မငိုနဲ့လေ မေးနေတာကို ဖြေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဖြေရမှာလား”

“ဪ ဖြေပါဆိုမှ နိုင်ထွန်းတို့နဲ့ ကိစ္စတစ်ခုသွားဖြေရှင်းရမယ်။ ရွှေသမုရယ် မကြာရယ် နိုင်ထွန်းရယ် အဆင့်ဆင့် ငွေလက်ခံစာရင်းတွေ သွားရှင်းရမှာ။ တစ်ယောက်ပါမသွားရင် အဲဒီကြားခံမှာ ပြဿနာရှိနိုင်လားဆိုတာနဲ့ ရှင်းလို့ပြီးပြတ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“မကြာ မလိုက်လို့ ရမဘူးလားဟင်”

“ဘာကြောင့် မလိုက်ချင်ရတာလဲ ပြော”

“မကြာ ရင်တွေနာကျင်နေလို့ပါ။ အသည်းကွဲတယ်လို့ပြောရအောင်လည်း ချစ်သူက သစ္စာဖောက်ပြီး ခွဲတာမဟုတ်ဘူး။ မကြာတို့ တစ်ယောက် အချစ်က ရှိမိယ့်နဲ့ဂျူးလီယက်လိုပါပဲ။ အရမ်းကို မခွဲမခွာနဲ့ သူ့ကိုရို ငါးနှစ်လောက်တောင်ချစ်ခဲ့ကြတာလေ။ အခုက သူ့မိဘတွေကြောင့်”

“ပြောရင်း တစ်ချက်ရှိုက်ကာ နှပ်ညှစ်လိုက်တာကြောင့် မင်းဒီရေညှစ်သလို နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။ မကြာရဲ့အချစ်ကြီးမားပုံက အရပ်အမောင်းနှင့်ပင် မလိုက်။”

“တကယ်တော့ သူက မကြာကိုခိုးပြေးရအောင်လို့ ပြောရှာပါလား။ ဒါပေမဲ့ မကြာက အမေအိုကြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပြီး စောင့်ရှောက်ထားတာလေ။ သူနဲ့အဝေးတစ်နေရာကို ခိုးပြေးမယ်ဆိုရင် မကြာဘဝက မကြာနဲ့အတူ ပျော်မွေ့သာယာနိုင်ပေမယ့် အမေကို ဘယ်သူက ကြည့်မိလဲ။ မ မကြာ ဆုပ်လည်းဆူး။ စားလည်းရှူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲ”

အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဟူး ခင်ဗျားအမေကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပေးရမလား”

“ဟင် ကို ကိုမင်း အဲလိုလုပ်ပေးမလား။ အဲဒါဆို မကြာချစ်သူနဲ့ မကြာ ခိုးရာလိုက်သွားလိုက်မယ်နော်”

“အာ အလကားလျှောက်ပြောနေတာ၊ ဘယ်သူက တာဝန်ယူမှာလဲ၊ မယူပါဘူး။ အဲလောက်ဖြစ်နေကြရင် ခင်ဗျားအမေပါ ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ခင်ဗျားချစ်သူကို ပြောလိုက်ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် နိုင်ထွန်းနှင့်ရွှေသမု ရယ်ကြပေမယ့် မကြာကတော့ နှာခေါင်းလေးတိုကာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ဖြစ်မလား ကိုမင်းရယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပါ။ ခိုးရာလိုက်ဖို့ ခေါ်တာ သူလည်း မကြာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခေါ်ချင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲကွ မင်းကလည်း ဘာတွေတိုက်တွန်းနေတာလဲ”

“ငါလည်း ပြောချင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက် မခွဲနိုင်ရင် ဒီလိုလုပ်ပါလားလို့ အကြံဉာဏ်ပေးတာ၊ စိတ်သက်သာရင် အခုအလုပ်ကိစ္စနဲ့ လိုက်သွားနိုင်မလားလို့ပေါ့”

“မကြာ မလိုက်ပါရစေနဲ့ ခွင့်ယူပြီးတောင် နားချင်နေတာပါ။ သူ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာက အသည်းတွေ ကွဲကြဲလောက်အောင် ခံစားနေရပါတယ်။ မကြာကို သနားရင်”

“ကျွတ်”

စိတ်ပျက်ညည်းညူစွာ နိုင်ထွန်းကို မျက်လုံးလှန့်ကြည့်တော့ နိုင်ထွန်းက မနိုင်ဘူးဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြန်၏။ ရွှေသမုက မကြာပခုံးကိုဖက်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်

“ကိုယ်ချင်းစာတဲ့အနေနဲ့ မကြာကို ခွင့်ပေးလိုက်ပါ ကိုမင်းဒီရေပေါ့။ ဒီကိစ္စကို သမုတို့ဘာသာ ရှင်းကြည့်ပါမယ်”

“မလွယ်လို့ပေါ့။ အဲဒီနေ့က ပစ္စည်းသွားချတဲ့အရောင်းဝန်ထမ်းစာရင်းထဲမှာ မကြာပါတယ်။ ဘောက်ချာဖြတ်ပေးတာက နိုင်ထွန်း။ ငွေထက်ခံတာက ရွှေသမု၊ အခုကွာဟနေတဲ့ငွေက ဆယ်ငါးသိန်း။ အခုအကုန်ကြီးတို့ကို လွှတ်လိုက်တာ အဲဒီနှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့ဒီတက် ပစ္စည်းနှင်မျိုးဖိုး အကုန်ရှင်းပြီးသားလုပ်နေတာ၊ ကျော်ကြီးတို့က မင်းတို့ငွေထက်ခံဖြတ်ပိုင်းက တစ်မျိုးတည်းရှင်းထားတယ်ဆိုတာကို လက်မခံဘူး။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သက်သေနဲ့ကို ရှင်းရမှာ”

“ဒါဆို မင်းလိုက်ခဲ့ကွာ။ နေ့စဉ် ဝင်ထွက်စာရင်းတွေ မင်းထက်ပဲတော့ထဲမှာ အကုန်ရှိတာပဲ၊ မကြာမပါလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တော်တော်ရှုပ်တဲ့အချစ်ရေးကိစ္စတွေကွာ။ ဒီလောက် အရပ်ပဲ အထာမကျလည်း ချစ်တဲ့သူက ရှိနေသေးတာပဲ”

အချစ်ကို အယုံကြည်မဲ့စကားဆိုတော့ မကြာ နှုတ်ခမ်းစု၏။

“မကြာတို့လည်း အရမ်းစမတ်ကျ ကြည့်ကောင်းတဲ့ ကိုမင်းမှာ အချစ်မရှိလို့ တစ်ရှူးလုံး အံ့ဩနေကြတာ။ နိုင်ထွန်းသာ ရွှေသမုနဲ့ချစ်သူတွေမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကိုမင်းကို နိုင်ထွန်းနဲ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုတွေလားလို့”

“ဘာ”

“လန့်လိုက်တာ အရမ်းအော်တာပဲ”

“ခုနစ်ကား ရှင်းအောင်ပြော”

“ဟိုလေ ကိုမင်းက နိုင်ထွန်းနဲ့ဆိုရင်သာ ပြုံးကာရယ်ကာ ပြောတာမဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် အခုလိုပဲ မျက်နှာက

တည်တည်ကြီးဆိုတော့ ယောက်ျားချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်လို့”

“မကြာဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရွှေသမုက မကြာကို လက်တို့သတ်ပေးနေချိန်မှာ စားပွဲခုံကို မင်းဒီရေ မြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်၍ အားလုံးလန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

“တော်တော် မကြာ။ ခင်ဗျားစကားပြောတာ စည်းမရှိကမ်းမရှိ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က အချစ်ကို အယုံအကြည်မရှိလို့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော မနေတာ။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ချင် မပတ်သက်ချင်လို့ ရှင်းပြီလား။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း နိုင်ထွန်းကိုလည်း ရွှေသမုနဲ့ပတ်သက်စေချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုမှ တားမရလို့သာ လွှတ်ထားလိုက်ရတာ”

“ဟိတ်ကောင် သမုရေ့မှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ငါ အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ။ အချစ်ဆိုတာ ခဏသုံးပဲ ကြာလာရင် ငြီးငွေ့မယ်။ ငြီးငွေ့ရင် အပြစ်ရှာမယ်။ ဖောက်ပြန်မယ်။ အချစ်အချစ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီး သစ္စာမဲ့ဖို့ ဝန်မလေးကြတာ အဲဒါ ဘာအချစ်လဲ။ အချစ်ကြောင့် တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာသွားရတဲ့သူ ငါ့ကို ပြစမ်းပါ။ သားသမီးသံယောဇဉ်တွေနဲ့ချည်နှောင်ပြီးမှ ကွဲကွာနေကြတာလည်း တစ်ပုံကြီး”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ကွာ မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိနဲ့ပေးဆပ်သွားကြတဲ့အချစ်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဝေးကိုတောင် သွားကြည့်စရာမလိုဘူး။ သမုက ငါ့ကိုတစ်သက်လုံး ရိုးမြေကျချစ်သွားမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ် နော် သမု”

နိုင်ထွန်း အမေးမှာ ရွှေသမုက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြတော့

အယုံကြည်မဲ့စွာ သူ့နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ကွေးမဲ့ကျသွား၏။

“မင်းယုံလား နိုင်ထွန်း။ မိန်းမတွေက ပိုပြီး ပလီစီခြောက်ချက် နုနာမာယာများတယ်။ လောကဓံကိုမခံနိုင်တဲ့အတွက် မင်းလိုမပြည့်စုံတဲ့ ကောင်အပေါ် တစ်သက်စာ သစ္စာရှိလိမ့်မယ်များ ထင်နေလား။ မင်းထက် သာတဲ့ကောင်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် ပါသွားမှ မင်းဘဝပျက် လောက် အသည်းကွဲဝေဒနာ ရသွားမယ်”

“ဘာအပြုတွေရှိလို့ သမုကို တိုက်ခိုက်နေတာလဲ ကိုမင်းဒီရေ။ ဒီမုမဟုတ် သမုတို့ကြားမှာ ရှင်သွေးခွဲနေတာလား”

သမု ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာ မခံမရပ်နိုင် မေးပစ်လိုက်တော့ နိုင်ထွန်းက သမုပခုံးလေးကိုဖက်ကာ ဟန့်တား၏။ မင်းဒီရေကလည်း ခြာဖို့ အခါအခွင့်သင့်သွားသလို ရပ်တန့်ဖို့စိတ်မကူးဘဲ

“မင်း အပြောကြီးနေတာဆိုရင် နိုင်ထွန်းကို မင်းဘယ်လောက် ခြိမ်းခြောက်အချိန်ထိ ချစ်နိုင်မလဲ ငါစောင့်ကြည့်မယ် ရွှေသမု။ သူ့ရဲ့မပြည့်စုံ တော့ မိသားစုအခြေအနေရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို မင်း ဘယ် ဘာကိလိ သည်းခံနိုင်မလဲဆိုတာကို”

“ကျွန်မရဲ့အချစ်ကို ရှင်အထင်သေးနေတာပဲ မင်းဒီရေ။ သမု အချစ်ကို လွယ်လွယ်လက်ခံခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ့ကိုတစ်သက်လုံး ခြိမ်းခြောက်မလားလို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သူ့အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာ။ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာ”

“ကဲပါကွာ သမုရော ဒီရေရော တော်ပါတော့။ အလုပ်ကိစ္စက ကြီးတယ်ဆို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် အချိန်တွေ ကြန့်ကြာနေ ခြေစိသင့်ပါဘူး။ ဒီရေ မင်းကားနဲ့ပဲ သွားမှာမဟုတ်လား။ ငါတို့

နတ်သမီး

အောက်ကစောင့်နေမယ်၊ လာ သမု မောင်တို့သွားရအောင်”

စကားနည်းရန်ဆဲဖြစ်အောင် သမုကို နိုင်ထွန်း လက်ဆွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ မင်းဒီရေ ဒီကောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

အရင်က သမုအကြောင်းကို သမုကွယ်ရာမှာသာ ပြောတတ် ပေမယ့် အခုလို ရှေ့တည့်တည့်မှာ တိုက်ခိုက်နေတာတော့ မဖြစ်သင့်ပေ။ သမုကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်တာ ချစ်တာ ဘာတွေသံသယဝင်စရာဖြစ်နေလို့လဲ။

တကယ်ဆို သမု တကယ်ချစ်လား မချစ်လားဆိုတာ အချစ် ခံရသော ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ အသိဆုံးပင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရေပြောသလို ကိုယ့်နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို မသိသေးလို့ သမု ချစ်နေနိုင်တာများ လား။ သိသွားတဲ့တစ်နေ့မှာ သမုကိုယ်တိုင်က အချစ်တွေ ရပ်တန့်ပစ် နိုင်သလို မိဘတွေရဲ့ကန့်ကွက်မှုကြောင့် သမု ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ် ခဲ့တာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း မပြောနိုင်။

ဒီရေ မင်းအတွေးမှန်မလား၊ ငါ့ကံကြမ္မာက သမုလက်ထဲမှာ လားဆိုတာတော့...။

အခန်း (၈)

ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖြေရှင်းခဲ့တာကြောင့် ကိစ္စတွေက အေးအေး ဆေးဆေး ပြီးပြတ်ခဲ့ပေမယ့် အပြန်လမ်းမှာတော့ သူ့ကားပေါ် သမီးရည်း တွဲပါလာတာက စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စေသည်။

ကယုကယင် လက်ပွန်းတန်းနေနေကြတာက အမြင်ကတ် မှောင် တမင်လုပ်နေကြသလို ဖြစ်နေ၏။

“မောင် မင်္ဂလာဒုံကျရင် အမေ့လက်ရာဆိုင်မှာ အသုပ်ဝင်စား အောင်နော်”

“အင်း စားမယ်လေ သမု ငိုက်ဆာလို့လား၊ ဒီရေ အသုပ်ဆိုင် မလာဝင်ရအောင်နော်”

“ရိုးဆင်းချိန် မမိဘဲနေမှာပေါ့၊ ရန်ကုန်ဝင်ရင် မီးပွိုင့်တွေက ချစ်ကြတာ”

၅၀

“ကြာလည်း နိပါတယ်ကွာ၊ အသုပ်စားမှာ ခဏလေးပါ၊ ငါတို့က ဒီဘက်ရောက်ပြီဆို အချိန်နီးပြီး ဝင်နေကြကွ”

“ကုမ္ပဏီစည်းကမ်း ဖောက်နေကြတာလား”

“စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ ဘယ်အသုပ်ဆိုင်မှ မဝင်နဲ့လို့ မပါပါဘူးကွ၊ ကုမ္ပဏီပိုက်ဆံတွေ သုံးဖြုန်းပစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“နောက်မှစားကွာ၊ ငါ ရုံးကို အမြန်ရောက်ချင်တယ်”

“မညစ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းကလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ကောင်ဆီတော့ ဖြစ်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“ဟိတ်ကောင် အဲလိုတော့ မပြောနဲ့၊ ဝင်ရင်ပြီးရောမဟုတ်လား”

“အေးပါ အစတည်းက အဲလိုပြောရင် ပြီးတဲ့ဟာကို”

နိုင်ထွန်းဆိုလျှင်တော့ မင်းဒီရေ သိပ်ပြီး အတိုက်အခံမလုပ်ဖြစ်ပါ။ ဆန္ဒအတိုင်း အမေ့လက်ရာဆိုင်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်

“ငါ မလိုက်တော့ဘူး မင်းတို့သွားကြ”

“အာ ရောက်မှတော့ ဝင်စမ်းပါကွာ၊ အလုပ်ထဲကိုချည်း စိတ်ရောက်မနေနဲ့၊ တစ်ခါတလေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကလေး နေစမ်းပါ”

ဒီဆိုင်က ဆေးဘဲဥသုပ် အရမ်းကောင်းတာကွ၊ လာပါ သူငယ်ချင်းရာ နိုင်ထွန်း ဇွတ်ဆွဲခေါ်တော့ ကားသော့ဖြုတ်၍ ဆိုင်ထဲလိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဆိုင်လေးက အကျယ်အဝန်းအဟန့်ကောင်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါ။

“ဒီရေ မင်း ဆေးဘဲဥသုပ် စားမှာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါလည်း အဲဒါပဲ၊ သမုကဇာတော့ ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ရေခွေးပူပူနဲ့ ဆွဲလိမ့်မယ်၊ ညီလေး ပေါက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေစေရမယ် အစ်ကို”

နိုင်ထွန်းက ဦးဆောင်မှာပေးပြီး စားပွဲထိုးလေးနှင့် အတိုင်အစောက်ညှိနေ၏။ သမုကတော့ ရုံးမှာဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေဟန်ရှိပြီး နိုင်ထွန်းအနားမှာ တိုးကပ်ထိုင်လျက် သူ့ကိုတစ်ချက်မှ မှုတ်လုံးလှန်မကြည့်ပေ။

သူမအတွက် နိုင်ထွန်းမှလွဲ၍ ကျန်သည့်လူတွေက အရေးကြီးသည့်ပုံစံမျိုးပင်။

“မောင် ရှောက်သီးသုပ်လေး စားကြည့်ပါလား၊ သမု ခွံ့ကျွေးမယ် ပါးစပ်ဟ ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေးနဲ့ ခံတွင်းရှင်းသွားတာပဲ မောင်ရဲ့”

“အင်း မောင်က အစပ်ကြောက်ပေမယ့် သမု ခွံ့ကျွေးမယ်ဆိုတော့ စားရမှာပေါ့”

ရွှေသမုက နိုင်ထွန်းကို တယုတယလေး ခွံ့ကျွေးသည်။ နိုင်ထွန်း နှာပြုံးမလိုလိုနှင့် ချက်ချင်း နီရဲရှုံ့မဲ့သွား၏။ တရှူးရှူးနှင့် ပါးစပ်ဟ သူ့ကိုယပ်ခပ်သလို လက်နှင့်ယပ်ခပ်၍ မအိမလည် မချိုမချဉ်ကြီးနေသည်။

“မောင် အရမ်းစပ်သွားလား၊ မောင်က ဒီအစပ်လေးလောက်ပဲ မစားနိုင်ဘူးလား၊ ဆောရီး ဆောရီး မောင်ရယ်၊ ရော့ သမုအေးထားတာလေး သောက်လိုက်”

“အား ကျေး ကျေးဇူးပဲ ဒီရေကသာ အစပ်အရမ်းကြိုက်တာပဲ၊ မစားနိုင်ဘူး သမုရဲ့၊ ဟား သမု ကျွေးတာဆိုတော့ အဲလောက်

အော့ မေမိဘူး”

ဒီလောက် ဖြစ်နေတာတောင် ဒီကောင် ဒီလိုပြောနိုင်နေသေးတာ အစပ်လွန်ကာ သေသွားတာမှ ကောင်းဦးမည်။ ရွှေသမု အစိုးရိမ်လွန်ကာ ပျာယာခတ်နေတာက အမြင်ကတ်စရာပင်ကောင်းလှသည်။

သူ့ရှေ့မှာ တမင်တကာ ပိုလုပ်ပြနေခြင်းလား။ နိုင်ထွန်းကတော့ ဒီလိုပြုစုယုယမှုတွေကို ရွှေသမု တကယ်ချစ်လို့ဟု ထင်မှတ်နေပေလိမ့်မည်။

“နိုင်ထွန်း ပြန်ရအောင်ကွာ၊ ဖြေရှင်းချက်တွေ ရုံးမှာအစီရင်ခံစာ ရဦးမယ်”

“အာ ဒီမှာ ဆေးဘဲဥသုပ်တစ်ဖွန်းတောင် မမြည်းရသေးဘူး”

“ရှောက်သီးသုပ်စားတာနဲ့ ဗိုက်ပြည့်နေပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒါ အလုပ်တွေ”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ မင်းဒီရေ၊ သူ့ကိုတစ်ဖွန်းမြည်းခိုင်းရိုသေးတယ် ဗိုက်ပြည့်စရာလား၊ ပန်းကန်ထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်းတွေ တွဲဟာကို ရှင်ကမှ အပိုတွေပြောနေတာ”

“လုပ်ငန်းချိန်ကြီးကွ သမီးရည်းစားတွေပလူးပလဲ အချိန်ဖြုန်းနေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် မကြည့်ချင် မျက်နှာလွှဲနေ”

“ဘာ”

“ကဲပါ ခဏလေးပါကွာ၊ သမု မြန်မြန်စားလိုက်နော်၊ ဒီကောင်က တာဝန်ရှိတဲ့သူဆိုတော့ အထက်ကိုတင်ပြရမှာ နောက်ကျမှာပိုထင်ပါတယ်”

နိုင်ထွန်း ကြားဝင် ဖျောင်းဖျသော်လည်း ရွှေသမု မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိသည်။ အချစ်ကို မယုံကြည်တာထက် သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နေရာတကာ ကတ်သတ် ဝင်ပါနေတာက စည်းကျော်လွန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ သွေးထိုးစကား သွေးခွဲစကား ခြိမ်းခြောက်စကားတွေ ကြောင့် နိုင်ထွန်း အချစ်ကို အယုံအကြည်မဲ့ ကြောက်ရွံ့သွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နိုင်ထွန်းကို သူမ လွယ်လွယ်နှင့်ချစ်အဖြေပြန်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ပေ။

နိုင်ထွန်းက မာနမဲ့ကာ ဖော်ရွေမှုရှိသည်။ လူတွေကိုပျော်ရွှင်အောင် စနောက်တတ်၏။ သူမဆီက အဖြေကို မျှော်လင့်ရာမှာလည်း အလေးအနက် စိတ်ရှည်ခဲ့သည်။

ဒါပါပဲ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆီက သူမ မျှော်လင့်တာလည်း ဒီလောက်ပါပဲ။ ငွေကြေးကြွယ်ဝမှုနှင့် ပညာအရည်အချင်း အဆင့်အတန်းဆိုတာ လုပ်ယူသည့်အရာတွေမို့ လူတစ်ယောက်ကို တန်ဖိုးထားရသလောက် သူမ မမက်မောခဲ့ပေ။

ဒါကြောင့်မို့ ထိုက်တန်သောအချစ်လို့ သူမ ခံယူပြီးသည့်အချိန်မှာ တစ်သက်စာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဖြင့် နိုင်ထွန်း အချစ်တွေကို သူမ သက်ခံဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကို ဘာတွေကအပြစ်ဖြစ်နေလို့လဲ။

မင်းဒီရေ ပါဝင်ပတ်သက်လာသော ကဏ္ဍတွေဟာ ဒီထက် အရောင်မဆိုးပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရတော့မည်လား...။

အခန်း (၉)

“သမုကို အဲလောက် မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့လားကွာ၊ သမုက ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“မင်းယုံသလား”

ယုံတယ်ဟု တိုးတိတ်စွာပြောလျက် နိုင်ထွန်း၊ ခေါင်းညိတ်၏။ ပန်းကန်ပြားပေါ် ကော်ဖီခွက်ဆောင့်ချသံက မကျေနပ်ခြင်း အဓိပ္ပာယ် ရောက်စေ၏။ ရွှေသမုကို သူမတို့ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ထိ လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြခြင်းပင်။

နိုင်ထွန်းက ရွှေသမုကို အားနာနေဟန်ရှိပြီး အတိုက်အခံဖြစ် စေချင်ပုံမရပေ။ သူ့အနေနှင့်လည်း ရွှေသမုကို မချစ်ပါနဲ့ဟု တားဆီးနေ တာမှမဟုတ်တာ။ အချစ်ကို ယုံကြည်လွန်းပြီး တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ကွဲကွာကြလျှင် ဘဝပျက်လောက်အောင် နင့်နှင့်သီးသီး ခံစားရမှာ စိုးရိမ် တာပါ။

“မင်း သူ့အချစ်ကို ယုံကြည်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ပြုစုယုယု

ရရှိက်မှုတွေကြောင့်မဟုတ်လား။ ဒါတွေဟာ အပေါ်ယံသာယာမှုတွေဆို ရင် မင်းမိဘရဲ့နောက်ကြောင်းရာဝေင် မင်းရဲ့သူများနဲ့ ယှဉ်ရင် မပြည့်စုံ တဲ့အားနည်းချက်တွေကြောင့် ရွှေသမု သစ္စာမမဲ့နိုင်ဘူးလား။ အဲလိုဆိုရင် မင်း အထိမနာနိုင်ဘူးလား နိုင်ထွန်း”

“မင်း သတိပေးလို့ အဲဒီအကြောင်းတွေဖြစ်ရင် ငါလည်း နှိုးနှိမ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမုအချစ်တွေက ခုချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ သံသယ ဆင်ရက်အောင် စစ်မှန်နေတယ်။ တန်ဖိုးရှိနေတယ်။ မင်းလည်း အမြင်ပဲ။ ငါ့ထက်ချောမောခန့်ညားပြီး ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားတွေကို သမု မျက်လုံး ဆစ်ချက်တောင် စွေမကြည့်ဘူး။ ရောနှောပတ်သက်မှုမရှိဘူး။ ငါ့ထက် အရာရာပြည့်စုံတဲ့ အထက်လူကြီးလည်းဖြစ်တဲ့ မင်းကိုရော အိမ်ကလီ မင်းမျိုး ရှိလို့လား”

မေးခွန်းက အောင့်သက်သက်ဖြစ်စေသည်။

“ငါက အချစ်ခံထိုက်တဲ့သူမဟုတ်လို့ အချစ်နဲ့ဝေးနေတာလို့ နှိုးလိုတာလား။ ငါ့ကိုယ်၌က အချစ်ကို မရှာဖွေတာပါ”

“အချစ်က ရှာဖွေမှ တွေ့ရှိတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ နှလုံးသား ဆင်အကြောင်းရေစက်ခြင်း ဆုံဆည်းရတဲ့ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုပါ။ သူ့အလို အချစ်က ပေါ်ထွက်လာတာ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းကို သွားချစ်လို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲလိုလူမျိုးက အချစ်ကိုတွေ့ရင် ရူးသွပ်တတ်တယ်”

“ဒေသနတွေ အကျယ်ဖွင့်နဲ့ အချစ်ကိုကြောက်တဲ့သူမှာ ဘယ် ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ် ဖြစ်ရင် သွေးသားဆန္ဒကိုလည်း ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်။ အချစ်ကြောင့် သွေးသားကွဲရတယ်ဆိုတာမျိုး ဘယ်ဖြစ်လာမှာလဲ”

“မင်းအပြောကြီးလွန်းတယ်”

ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်မော့ပြီး အပြစ်တင်လေသံနှင့်ပြောတော့ မင်းဒီရေစိတ်မပါစွာ ပြုံးဖြစ်၏။ ရင်ထဲရှင်အောင် ရေခွေးတစ်ခွက်သောက် ပြီးမှ

“ရွှေသမုရဲ့အချစ်က မင်းအတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေ လဲမသိဘူး။ ငါ့ကိုတောင် အပြစ်တင်ချင်နေပြီလား။ ငါက မင်းမချီမဆံ့ ခံစားရမှာကို မလိုလားတာတစ်ခုပဲ”

“လျှော့ချစ်ဖို့စဉ်းစားနေပါတယ်။ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ငါ့ညီမလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဋိပက္ခတွေက ဒီပြဿနာရဲ့စစ်မြစ်ဖြစ်နေလို့လေ။ မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ကိစ္စ အနိုင်သည်လုပ်တဲ့ကိစ္စတွေက ချစ်လို့ပူထား တဲ့အိမ်ထောင်ဘက်တွေရဲ့ နှိပ်ချခြင်းခံနေရတာ ငါလည်း နားမလည်တော့ ဘူး”

“အေးလေ ငါပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ။ အချစ်ဆိုတာ တစ် ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် လေးစားတန်ဖိုးထားတတ်ခြင်း မဟုတ်ဘူး လား။ ယောက်ျားက မိန်းမကို မိန်းမကယောက်ျားကို မလေးစားတန်ဖိုး မထားနိုင်ရင် အချစ်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဘာလို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ တွေ လက်ထပ်နေကြမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

မင်းဒီရေ စကားကို နိုင်ထွန်း တိုးတိတ်စွာဝန်ခံဖြစ်သွားသည် အချစ်ကိုလည်း အနည်းအယုံကြည်မဲ့မိသလို ဖြစ်သွား၏။ အချစ်နဲ့ဆက် နွယ်နေသော ကြင်နာယုယုများသည် ခဏတာ သာယာမှုအဖြစ်ပုံလား ရှေ့ဆက်ရမည့် အနာဂတ်အတွက် နာကျင်စရာတွေသာဆိုလျှင်...

“မင်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ နိုင်ထွန်း”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအစ်ကိုဆီကိုရော ထောင်ဝင်စာသွား တွေဖြစ်သေးလား မေးမလို့”

“အစားအသောက်နဲ့ ဆေးဝါးတွေကို ပါဆယ်ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ကုမ္ပဏီက ဈေးကွက်ချဲ့ဖို့ဆိုပြီး ခဏခဏ မိတင်ခေါ်နေတော့ မသွားဖြစ် တာ တစ်ခါတလေတော့လည်း သွားကိုမသွားချင်တာကွာ။ ကိုကိုကို အဲဒီထဲမှာ မြင်ရတာ စိတ်ကိုမချမ်းသာဘူး”

“အသိစိတ်လွတ်သွားတဲ့ဒေါသက ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ လူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်ခုလုံး အဲဒီထဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးရတော့မယ်”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်စေတဲ့ဒေါသကလည်း အဲဒီအချစ်ကြောင့် ပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရ သွားတဲ့အထိ ဖောက်ပြန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းရောငါရော အဲလိုဖြစ်မှုမျိုး တျူးလွန်မိမှာပဲ။ အားနည်းချက်တစ်ခုကို အပြစ်ရှာနေမယ်ဆိုရင်လည်း ဒေါသဖြစ်မိမှာပဲ စိတ်ညစ်ရင် ထွက်ပေါက်လည်းရှာဖြစ်မယ်။ အဲဒီအချိန် နာ သားသမီး သံယောဇဉ်ဆိုတာလည်း တွေးဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆူတဲ့အထိ မေ့သွားနိုင်အောင် အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားတာမျိုး”

“မင်းအမေကို သတိရသွားပြန်ပြီလား ဒီရေ”

ပင့်သက်အရွိုက်မှာ တစ်ဆက်တည်း ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။

“မေမေ ထားရစ်ခဲ့လို့ ငါတို့တွေ ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတာ မဟုတ် ထား။ မေမေသာ ဒီလိုလုပ်မသွားခဲ့ရင် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ။ နာကျင်စရာတွေနဲ့ကြုံတိုင်း မေမေ့ကို သတိရတယ်။ မေမေဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရက်ခဲ့တာလဲဆိုတာလည်း မေးချင် တယ်”

နတ်သမီး

“မင်းအစ်ကိုကတော့ အကြောင်းရင်းကို သိနေမှာပါ။ မင်းအဖေကို သိပ်အပြစ်ပြောတာမျိုး မရှိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုက အရမ်းကိုမျှတအောင်တွေးပြီး တော်တဲ့သူပါ။ သူ့မိန်းမအပေါ်လည်း အရမ်းကိုချစ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ပညာရေးအတွက် အပင်ပန်းခံရုန်းကန်မှု ရှိတာကလွဲရင် မိန်းမမငြိုငြင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးသွားတာ”

“ဒါကြောင့် သမုကို လျှော့ချစ်ပါလို့ ပြောချင်တာလား။ မချစ်ပါနဲ့လို့ တားချင်တာလား။”

“ဟင့်အင်း ရင်ထဲကမပါဘဲ အချစ်ဆိုတာကို စိတ်အာသာဖြေရုံလောက် တန်ဖိုးမဲ့ သတ်မှတ်မှာမို့မရှိတာ။ အပေါ်ယံသာယာမှုတွေဟာ တစ်ခဏလို့မတွေးဘဲ အချစ်လို့ယုံကြည်ပြီး တစ်ဘဝစာ ပုံအပ်နှစ်လိုက်ရင် အထိနာမှာကြောက်လို့ သတိပေးနေတာပါ။ မင်းကဌိသုဇယ်ချင်းလေ အဖော်မဲ့တဲ့ အချိန်တွေမှာ တွယ်တာရတဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ငါကအချစ်ကို မယုံကြည်လို့ချစ်ရမှာ ကြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်စစ်ကို မတွေ့တော့ဘူးထင်လို့ အချစ်ကို မလိုအပ်သလို နေလိုက်တာ”

မင်းဒီရေ ပြောနေတာတွေ အလုံးစုံနားမလည်ပေ။ အချစ်ကို မယုံကြည်တာလား။ အချစ်ကို ကြောက်တာလား။

အချစ်ဆိုသော ဘာသာစကားကို သုံးနှုန်းနေသော လူတွေရဲ့ အပေါ်ယံအလွှာတွေကို မျက်မှန်းကျိုးနေခြင်းလား။

သေချာတာကတော့ ရွှေသမုနှင့် သံဟဇာတ မဖြစ်ခြင်းပင်။ ဒါကို ဘယ်လိုညှိနှိုင်းပေးရမှန်း မသိဘဲ ။

အခန်း (၁၀)

“မအေးတင် ဖေဖေက အခန်းထဲမှာလား”

သူပြန်လာချိန်တိုင်း ဧည့်ခန်းမှာ အရက်ထိုက်သောက်နေလေ့ရှိသော ဖေဖေကို မမြင်၍ ဖေဖေအခန်းထဲက ထွက်လာသော မအေးတင် မေးကြည့်လိုက်ခြင်းပင်။ မအေးတင်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

“ဟုတ်တယ် အခန်းထဲမှာ အရက်သောက်မယ်ဆိုလို့ မအေးတင် အမြည်းသွားပို့တာ။ ကိုမင်းရော ထမင်းစားတော့မလား။ မအေးတင် မင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးမှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ် မအေးတင်။ ဟိုနေ့က လျှော်ခိုင်းထားတဲ့ မီးခိုးရောင်နဲ့ အနက်ရောင်ကုတ်နစ်ထည်ရော လျှော်ပြီးသွားပြီလား”

“လျှော်ပြီးပြီလေ။ ဒီနေ့ မီးပူပါတိုက်ပြီး ကိုမင်း ဝိရိထံ ထည့်ထားတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“ကိုမင်းအဖေက သီးစုံပဲဟင်း၊ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ချက်ထားတယ်။ အလှူငါးခြောက်ကြော်လေးနဲ့ ငရုတ်သီးငံပြာရည်ကြော်လေးလည်း ကြော်တယ်။ ကိုမင်း ဘာစားချင်လဲ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားချောင်တွေရှိတယ် ကြော်ပေးရမလား”

“တော်ပါပြီ ချက်ထားတာပဲ စားတော့မယ်”

သူပြောပြီး အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ နေ့တိုင်း အဖေအကြိုက်ချည်းပဲလုပ်ပေးနေသော မိအေးတင်ကို စိတ်ဆိုးမနေချင်။

မိအေးတင်လည်း အိမ်မှာတစ်နေ့ကုန် ရှိနေသော ဖေဖေကုန်းနီးရာစားကြောက်သလို ကြောက်နေရမှာပဲမဟုတ်လား။ ဖေဖေကသာ သားအကြိုက် ဘာလေးလုပ်ပေးလိုက်ပါဆိုတာမျိုးနှင့် သိတတ်လို့ မိအေးတင် မလုပ်ဘဲနေပါ့မလား။

သူ ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားဖို့ ဆင်းလာစဉ်မှာ ဖေဖေက အခန်းတံခါးဝကနေ သူ့ကိုခေါ်၏။

“မင်းလာစမ်းပါဦး၊ စကားလေး ဘာလေးပြောရအောင်”

“ကျွန်တော် ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ၊ ပြီးရင် လာခဲ့မယ်”

“ဟိတ်ကောင် ငါလည်း ဒါလေးသောက်ပြီးရင် ထမင်းစားမင်းက ဖေဖေအနဲ့တောင် ထမင်းအတူတူ မစားချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရအ ဖေဖေက တစ်ခါမှ ထမင်းလက်စားဖို့ မပြောဘူးလို့ပါ”

“ငါမပြောလည်း သားဖြစ်တဲ့မင်းက အရေးတယူရှိရမှာမို့”

မင်းက မင်းလုပ်ကျွေးရတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတော့ ဖေဖေကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့ချင်ဘူး”

“အဖေနဲ့သား အဲလိုတိုက်ခိုက်မှုဖြစ်မှာလား ဖေဖေ၊ ဒီနေ့ အဖေနဲ့စကားခဏပြောပြီး ထမင်းတူတူစားရအောင်လို့ နားထောင်ကောင်းအောင်ပြောရင် ကျွန်တော်လည်း ကြည်နူးမိမှာပါ”

“မင်းမှအပြောကောင်းတယ် မင်းဒီရေ၊ အဖေဖြစ်တဲ့ငါက မင်းအကျွေးတာ စားနေရလို့ မင်းကို ခယပြီး ဆက်ဆံပေးရမှာလား”

“ဟား ကျွတ်”

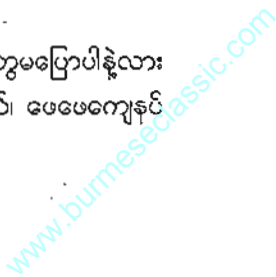
မြိုင်တောလားဟုထပ်ပြီး စွပ်စွဲပုတ်ခတ်မခံရအောင် အသံတိတ်ဆိပ်တွေထိုးဖွင့် ညည်းညူမိလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် ဖေဖေက မကျေနပ်ဖြစ်ကာ

“မင်းအစ်ကိုတောင် ငါ့ကို အဲလို ပမာမခန့်မလုပ်ခဲ့ဘူး။ မင်းအတော့ မင်းအမေစိုက်အတိုင်းပဲ ငါ့ကို အပေါ်စီးက ဆက်ဆံချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဘာတွေမှားသွားလို့လဲ၊ အမြဲတမ်း မေမေနဲ့နှိုင်းညှိပြီး ပြဿနာရှာတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာရမှာတောင် ကြောက်မိတယ် ဖေဖေ”

“ဪ မင်းကလည်း မင်းအမေလိုပဲ ထွက်ပြေးချင်နေတယ်။ ဟိတ်ကောင် မင်းရှာမကျွေးချင်လည်းနေ၊ ငါ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါး မငတ်အောင် ငါ့ဘာသာ ရှာစားနိုင်တယ်၊ မင်းလုပ်စားစားနေလို့ ဒီလိုအပြောဘာတော့ ရင်နာတယ်ကွာ”

“တစ်ဖက်သတ် သံသယတွေနဲ့ အပြစ်တွေမပြောပါနဲ့လား၊ အဖေလည်း ကျွန်တော်လည်း တကယ်ပင်ပန်းပါတယ်၊ ဖေဖေကျေနပ်

အောင် ကျွန်တော့်အပေါ် အကောင်းမြင်လာအောင် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး။ ဖေဖေ ငွေလိုသလား။ ဘယ်လိုအရက်မျိုးကို သောက်ချင်လဲ။ ဘယ်လိုစားဖိုမှူးရဲ့လက်ရာမျိုးကို စားချင်လဲ။ တခြား ဘာတွေ မြည့်ဆည်းပေးရမလဲ”

“မင်းက တတ်နိုင်တဲ့အနေအထားမျိုးရောက်နေပြီဆိုတော့ မောက်မာတာ မော်ကြားတာပေါ့လေ။ ဒီမှာ မင်းဒီရေ ငါဆိုတဲ့ကောင်က တောသား တောကတက်လာတဲ့ကောင်၊ ပညာနည်း အရည်အချင်းနည်း ပေမယ့် ငါ့ဘာသာရပ်တည်မယ်ဆိုလည်း ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအားနည်းချက်ကို ဖိနှိပ်ခံမယ် နိမ်ချခံမယ့်ကောင်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းအမေတုန်းကလည်း ဒီလိုမျိုးပဲ။ စကားမများနဲ့ အလုပ်မလုပ်ချင်ရင် တခြားအလုပ်သမားခေါ်ခိုင်းလည်း ရဲတယ်တဲ့။ ငါ့ကို လင်ယောက်ျား အိမ်ဦးနတ်လို လေးစားရမှန်းမသိဘဲ သူ့ငွေတွေနဲ့လုပ်ငန်းလုပ်နေရတာ ဆိုပြီး ဝန်ထမ်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ်လောက်ပဲ သဘောထားခဲ့တာ သား လက်ထက်မှာလည်း ငါက ဒီလိုတာမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံခံရမှာလား”

“ဟူး”

မွန်းကျပ်မှုများဖြင့် အသက်ရှူလို့မဝအောင် ပင်ပန်းမိသည် ဖေဖေ တကယ်ကို လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးတတ်သူပင်။ ရွှေထွက်သွားလို့မရ ကျောခိုင်းလို့မရနှင့် သူ ဖေဖေရှေ့ကနေ ကိုယ်ရေးသာ ဖျောက်နေလိုက်ချင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်နားကို မအေးတင် ရောက်လာခဲ့ပြီး

“သားအဖနှစ်ယောက် ဘာလို့စကားများနေကြတာလဲ။ ကိုယ့်က အလုပ်ကပြန်လာပြီး ပင်ပန်းနေတာ။ ဘာလို့ ကိုမင်းကို စိတ်က

ကအောက်ဖြစ်အောင် ပြောဆိုနေမှာလဲ ဦးထွန်းရယ်၊ ဦးထွန်း အရက်သပ်သောက်မယ်ဆိုလည်း ကျွန်မ ယူပေးမယ်၊ အမြည်းလုပ်ပေးဆိုလည်း သုပ်ပေးပါမယ် နော် ဦးထွန်း”

မအေးတင်ရဲ့ ပျော့ပျောင်းချိုသာသော ဖျောင်းဖျူမှုကြောင့် ခေဖေ မျက်နှာပေါ်က တင်းမာခက်ထန်နေသောအကြောတွေ ချက်ချင်း ချိပ် ပြောင်းလဲလျော့ကျသွားသည်။ မြင်ရခဲလှသောအပြုံးကိုလည်း သူ့စိတ်နဲ့ မြင်လိုက်ရသည်လို့ ထင်မိ၏။

“အေး အဲဒါကောင်းပါတယ်။ အသားချောင်းကိုကြော်ပြီးမှ သပူရာစိမ်ပြီး ယူခဲ့ မအေး။ ဒီကောင်နဲ့ထမင်းအတူတူစားပြီး စကားများနေရင် အကုသိုလ်ပါများနေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အခန်းထဲကပဲစောင့်နေပါ။ ကိုမင်း လာလေ ထမင်းပြန်ပြီးပြီ”

ဖေဖေရှေ့က မအေးတင်နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။ မအေးတင် လက်ရာ ထမင်းပွဲကပူပူခွေးခွေး အဆင်သင့်ပါ။ အိမ်မှာထမင်းချင်သည့်အချိန်မှ စားဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း စားဖြစ်သည့်အချိန်မတိုင်မှီတော့ မအေးတင်လက်ရာက ခံတွင်းတွေ့ကာ စားကောင်းသည်အသိအမှတ်ပြုရလေသည်။ ဒီလိုအသိအမှတ်ပြုသင့်သော နောက်ဆုံးယောက်ကတော့ ရွှေသမု။

သူမလည်း နိုင်ထွန်းအတွက် စားစရာယူလာတိုင်း သူ့အတွက် ခြင်္သေ့ညီလာတတ်သည်။ အစပိုင်းက သူ့ ခါးသီးစွာငြင်းဆန်မိပေမယ့် နောက်ပိုင်း သူမလက်ရာကို ကြိုက်နှစ်သက်သည့်အတွက် ဟန်ဆောင်ဆောင်လုပ်မိသည်မှလွဲလျှင် မြိန်ရေးယုက်ရေး စားတတ်လာခဲ့သည်။

“ကိုမင်း စားလို့မကောင်းဘူးလားဟင်၊ မအေးတင် ဘာထပ် လုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟင် မလုပ်ပါနဲ့ စားလို့ကောင်းပါတယ်၊ ပဲဟင်းကို နည်းနည်းမကြိုက်တာဘဲ”

“အားနာပါတယ် ကိုမင်းရယ်၊ မအေးတင်လည်း ဦးထွန်းကြိုက်တာတွေချည်း ချက်နေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ သူက ဟိုဟာဒီဟာနဲ့ ချေးများတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် မအေးတင်ရဲ့၊ ဖေဖေအကြိုက်ပဲ လုပ်ပေးလိုက် ကျွန်တော်က စားဖြစ်ချင်မှ စားဖြစ်တာ မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတလေ ဖေဖေနဲ့စကားပြော အဆင်မပြေလို့ အိမ်တောင်ပြန်လာချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“မအေးတင် တစ်ခုလောက် ပြောလို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မအေးတင်”

“ဒါလေး ဦးထွန်းဆီ အရင်သွားပို့လိုက်ဦးမယ်နော်၊ တန်းပြီလားခဲပါမယ် ခဏလေး”

အမြည်းပန်းကန်ယူ၍ မအေးတင် ပျာပျာသလဲ ထွက်သွားတော့ ထမင်းဆက်စားနေလိုက်သည်။ ခဏလေးနှင့်တန်းပြန်လာမည်သော မအေးတင်ကတော့ သူ ထမင်းစားလို့ပြီးခါနီးအထိ ပြန်ရောက်မလာသေးပါ။ ဘာတွေပြောနေလို့ ဒီလောက်တောင် ကြာရတာလဲ။

အမြည်းပန်းကန်လေးသွားပို့ရုံနှင့် ဒီလောက်ကြာသင့်တာ မဟုတ်တာ။

“ကိုမင်း စားလို့တောင် ပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မအေးတင် ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ အိမ်မှာ ဘာလို့အပ်တာရှိလို့လဲ မအေးတင်”

“မဟုတ်ပါဘူး မလိုပါဘူး၊ အိမ်မှာအားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်၊ တစ်လစာ ဈေးဖိုးပေးထားတာလည်း မကုန်သေးပါဘူး၊ မအေးတင် ခြေချင်တာက ဦးထွန်းအကြောင်းပါ”

“ဪ ထိုင်ပြီးပြောလေ မအေးတင်၊ ပန်းကန်တွေနောက်မှ ဆီးလိုက်ပါ”

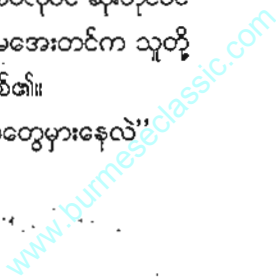
အလုပ်အပေါ်မှာ စည်းကမ်းရှိသေသပ်ပြီး ကျိုးနွံမှုရှိသော မအေးတင်ကို သူ ခွဲခြားဆက်ဆံတာမျိုး မလုပ်ရက်ပေ။ မအေးတင်က သူ့စကားကို နာခံစွာ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“အဖေကို ကန့်လန့်မတိုက်ဘဲ အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံကြည့်ပါဦး ကိုမင်း”

“မအေးတင် အမြင်မှာ ကျွန်တော်က မှားနေသလား၊ ဘေးလူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝေဖန်ပါ မအေးတင်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်အဒေါ်လို သဘောထားတဲ့အတွက် မအေးတင် ထောက်ပြတာမှန်ရင် ကျွန်တော် လက်ခံမှာပါ”

ကိုကိုပြသသနာဖြစ်သောနှစ်ကမှ မအေးတင်ကို အလုပ်စခန့်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် အိမ်အကူတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောမထားခဲ့ပေ။ မအေးတင်ဆိုင်ရာ မအေးတင်ကို ဆွေမျိုးနီးစပ်လိုပင် ဆိုးတိုင်ပင် တောင်းတိုင်ပင် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မအေးတင်က သူတို့အဖေနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“မအေးတင် ပြောလေ၊ ကျွန်တော် ဘာတွေမှားနေလဲ”

“မင်းအဖေက သိမ်ငယ်မှုတွေရှိနေတယ်၊ ပြောရရင် လူချမ်းသာတွေရဲ့မောက်မာမှုက လူဆင်းရဲတွေရဲ့သိမ်ငယ်မှုလောက် ကြောက်စရာမကောင်းဘူး”

“မအေးတင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ပြည့်စုံတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိုယူပြီးတည်းက မင်းအဖေမှာ အဲလိုစိတ်တွေ ဝင်သွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်ငွေခွဲရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ရတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ယုံကြည်မှုနည်းသွားသလို မိန်းမရဲ့တုံ့ပြန်မှုမှန်သမျှက သူ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေတယ်လို့ ထင်နေမှာပေါ့”

“တစ်ဖက်သတ်အတွေးနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေပေးနေတာကို ဘယ်သူက ဒဏ်ခံနိုင်မှာလဲ”

“အဲဒီဒဏ်တွေ မခံနိုင်လို့ မင်းအဖေ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာလို့ နားလည်ပေးလိုက်တာလား”

“အဲဒါတော့”

ဖေဖေဒဏ်ကို ကိုယ်တိုင် ခံစားလာရလို့ ထိုအတွေးဝင်သွားသည်ဆိုတာ အတိအကျဝန်ခံဖို့တော့ ခက်နေသည်။ မအေးတင်က နားလည်သလိုခေါင်းညှိတ်ကာ

“မင်း အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတာ မအေးတင် နားလည်ပါတယ်၊ ဦးထွန်းရဲ့အပြစ်မြင်တတ်မှုတွေက မအေးတင်တောင် တစ်ခါတလေ စိတ်ကုန်ရသေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်း သူ့ကို မအေးတင် နားလည်လာမိသလိုပဲ ကိုမင်း၊ အနီးကပ်နေရတဲ့အခါမှာ သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိလာတာပေါ့”

“ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလို့လဲ မအေးတင်”

“ခုနက ပြောသလိုပေါ့၊ မပြည့်စုံမှုကြောင့် ယုံကြည်မှုနည်းပြီး သိမ်ငယ်စိတ်တွေက တုံ့ပြန်မှုပြင်းထန်လာတာလေ၊ မရှိမာနလို့ပဲ ပြောရမလား မသိဘူး၊ မအေးတင်လည်း အဲဒီစိတ်ကြောင့် ရွာကထွက်လာခဲ့တာ၊ တစ်ခေါက်မှ မပြန်ဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မအေးတင် မောင်နဲ့ညီမက ပညာတတ်တယ်၊ အဖေခွဲအမေဆုံးပြီးတဲ့အချိန်လောက်မှာပဲ ညီမလေးက ရွာက တိုက်နယ်ဆေးရုံမှာ သူနာပြုအလုပ်ရတယ်၊ မောင်လေးက ကျောင်းဆရာ”

“ဟင် မအေးတင်က ဘာလို့ အဲလို ပညာတွေမသင်ခဲ့တာလဲ၊ ဉာဏ်ရည်နည်းလို့လား”

မအေးတင် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါကာ

“မဟုတ်ဘူး သူတို့နှစ်ယောက် ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်ဖို့အတွက် အဖေ အမေတို့နဲ့အတူ တောလုပ်တောကိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ခန်းကန်ခဲ့ရတာလေ”

“ဒါဆို သူတို့တွေက ဒီအချိန်မှာ ကျေးဇူးတွေ ပြန်သိတတ်ကြမှာပေါ့၊ မအေးတင် ဒီကိုထွက်လာတာက သူတို့မသိတတ်လို့များလား”

“မသိတတ်တာ သိတတ်တာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မအေးတင်က သိမ်ငယ်မှုများခဲ့တာ ထင်တယ်၊ သူတို့တွေ ပညာတွေသင်ခွင့်ရဖို့ ခန်းကန်နေရတဲ့အချိန်ကတော့ အဲဒီစိတ်တွေ မဝင်ခဲ့ပါဘူး၊ ငါ့မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့မေတ္တာစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပင်ပန်းတယ်လို့တောင် မထင်ခဲ့ဘူး၊ သူတို့တွေလည်း ကြိုးစားရှာပါတယ်”

“ကိုယ်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာတာပဲ၊ ဘာမကောင်းစရာရှိလဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

မအေးတင် မချီသလို ရယ်သည်။ ဘာက မှားနေမှန်း အခုထိ ဝေခွဲရခက်နေတုန်းထင်၏။ စားပွဲပေါ်က ရေတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးမှ မအေးတင် စကားဆက်သည်။

“သူတို့တွေ ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းကိုယ်စီဝင်တဲ့ အချိန်မှာ မမကြီး ထမင်းဘူးလေးထည့်ထားပေးပါ။ မနက်စာ အဆင် သင့်လုပ်ထားပါဦး။ ယူနီဖောင်းလေး လျှော်ထားပေးပါ။ မီးပူကိုပြန်နေ အောင် သေသေသပ်သပ်လေး တိုက်ပေးနော်။ အဝတ်တွေလျှော်ချိန်မရလို့ စိမ်းခဲ့တယ် လျှော်ပေးပါဦးဆိုတာမျိုးတွေက လူကိုနှိမ်ချအထင်သေးနေ တယ်လို့ ခံစားလာရတယ်။ အဲလိုသိမ်ငယ်မှုတွေ ဖြစ်လာတော့ သူတို့ မပြောခင်တည်းက ငါ မအေးဘူး။ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး နင်တို့လုပ်စာ စားနေရလို့ ငါ့ကိုပမာမခန့်လုပ်တာလား။ နှိမ်ချနေတာလား။ ကိုမင်းအ နွဲ့ ကိုမင်းလိုမျိုး နေ့တိုင်း ပြဿနာတွေတက်ရပြီလေ”

“ဪ”

“မေတ္တာတွေနဲ့ပြည့်ဝနေတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေက သိမ်ငယ်မှုတွေ ကြောင့် အကြောပြင်းထန်လာတယ်။ အရာရာကို အကောင်းမမြင်နိုင် တော့ဘူး။ သူတို့တွေ ပညာသင်ခွင့်ရဖို့ အချိန်တုန်းကလည်း ဖြည့်ဆည်း နိုင်ဖို့ ပင်ပန်းခဲ့ရတယ်။ ပညာပြည့်စုံလို့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တော့လည်း အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ဖြည့်ဆည်းနေချိန်မယ်ဆိုတာက မေတ္တာတွေ ငုံ့လျှိုးနေခဲ့ရတဲ့ မာနတွေ ခေါင်းထောင်လာအောင် ရိုက်ပုတ်နေသလို အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစားနိုင်တယ်ဆိုပြီး ရွာကထွက်လာ တာ”

မအေးတင် ရှင်းပြတော့လည်း မအေးတင် ခံစားချက်တွေက နှိပ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒါလည်း အတ္တတစ်ခုလုံးလားဆိုတာ မသိနိုင် ဆေမယ့် ကိုယ်ဆိုရင်ရော ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။ အမြဲလို နှိမ်ချ ခံဖို့တော့ အတွေးနှင့်ပင် ရှင်သန်နိုင်ဖို့မလွယ်ပေ။ မအေးတင်က သူ့ရဲ့ ဘွေဝေမှုကို တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီးမှ

“မာနဆိုတာ နဂိုရှိရင်းစွဲ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ပိုင်ဆိုင်ထားတတ်တာ မျိုးမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ထိမိခိုက်မိ ခလုတ်တိုက်မိမှ အနာဆွေးတစ်ခုလို ဆက်ရာက ချက်ချင်းပေါ်လာတာ။ ပညာမဲ့ခြင်း ငွေကြေးမချမ်းသာခြင်း အားနည်းချက်ရှိနေခြင်းကြောင့် နှိမ်ချခံရတာလားလို့ အတွေးဝင်သွားတဲ့ အခါ တုံ့ပြန်မှုတွေက ပြင်းထန်နေတာမျိုးပေါ့။ တကယ်တော့ မအေးတင် ခွဲမောင်လေးနဲ့ ညီမလေးကို မအေးတင် မမှန်းပါဘူး”

“ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို မှန်းနေတာလား မသိ ဘူးနော်”

မအေးတင် မဲ့သလိုပြုံးရင်း

“ဟင့်အင်း တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေကြောင့် မင်းတို့အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေကြတာပါ”

“ဗျာ ဘာကိုပြောတာလဲ မအေးတင်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း သိမ်ငယ်မှုရှိနေလို့ ဖေဖေကိုသည်းခံရမှန်း နားမလည်ဘဲ”

“မှန်တယ် မိဘတွေကြောင့် မင်းအစ်ကို အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲ ခြင်း လူသတ်ထောင်ကျတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းလည်း ရည်းစားရဲ့ နှုတ်ပစ်ခြင်းခံလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မိဘတွေကို အကောင်းမြင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ တုံ့ပြန်မှုတွေက ပြင်းထန်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အပြန်

နတ်သမီး

အထွန်း နားလည်မှုတွေ မပေးနိုင်ဖြစ်နေကြတာ”

မအေးတင် ဝေဖန်မှုတွေကို သူ လေးစားသွားသည်။ ပညာမဲ့ အခြေခံလူတန်းစားဖြစ်သော်လည်း လောကဝံ့ရဲ့ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့် မအေးတင် အသိတရားတွေက ရင့်ကျက်လေးနက်နေခဲ့၏။

မိဘတွေမှားယွင်းတာလား၊ ကံကြမ္မာက မှားယွင်းတာလား၊ ကိုယ်က မှားယွင်းတာလား၊ သူ စမ်းစစ်ချင်စိတ်မရှိသေးပါ။

အရာရာကို ဘာသာပြန်ဖို့ သူ့အာရုံတွေမှ မရှင်းလင်းသေးဘဲ၊ တဝမှာ ဘာတွေက အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေမှန်းမသိတတ်စွာဘဲ ...။

အခန်း (၁၁)

အစည်းဝေးဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဈေးကွက်အသစ်ရှာရန် နိုင်ငံထွန်းရယ် ရွှေသမုရယ် သူရယ် ခရီးအတူသွားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီက ကားနှင့်သွားရမှာမို့ ဝန်ထမ်းဒရိုင်ဘာကိုထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံထွန်းကိုယ်တိုင် မောင်း၏။

“ဟိတ်ကောင် ဒရိုင်ဘာကို ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူမောင်းတဲ့ကားရဲ့အထာကို သူပဲသိမှာပေါ့”

“သူ့အမေ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူချင်နေတာကွ၊ ခရီးထွက်ရမယ့်ကိစ္စရှိလို့ ခွင့်မရတော့ သနားလို့ ငါ မောင်းပေးတာ”

“မင်းက လုပ်တော့မယ်၊ အမှားအယွင်းဖြစ်ရင် ပြဿနာတက်မှာနော်”

“ကူညီကောင်းပါတယ်ကွာ၊ သူ့အမေက ဆေးရုံတင်ရင် တင်ဇာလို့ပြောတယ်၊ ငါက လစာထုတ်ရင်ငွေလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး ကူညီပေးမယ်လို့တောင်ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ပြီးရော့ကွာ၊ အဲဒါဆိုလည်း မောင်း”

နိုင်ထွန်းက ဒီလောက်စေတနာကောင်းနေတာမို့ အတိုက်အခံ လုပ်ပြောနေလျှင် ကိုယ်က ယုတ်ညံ့ရာကျနေဦးမည်။ နိုင်ထွန်းမောင်း သော ကားပေါ်မှာ အေးအေးသက်သာပဲ လိုက်လာခဲ့၏။

ကားက လိုက်ထရပ်ကားမျိုးမို့ နောက်ခန်းမှာ ကုန်ပစ္စည်းများ နှင့် ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ပါပြီး ကားရှေ့ခန်းမှာက နိုင်ထွန်းက ဒရိုင်ဘာ လုပ်၍ ရွှေသမုက အလယ်မှာထိုင်ကာ သူက ဘေးမှာထိုင်လျက် လမ်း ဘေးဝဲယာကိုငေးမော၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ရွှေသမုနှင့်အတူ ထွက်ရသောခရီးဆိုလျှင် နိုင်ထွန်း မျက်နှာက ရွှေထုပ်ကောက်ရသလို ပြုံးရွှင်လို့နေသည်။

“သမု ညတုန်းက မောင်နဲ့ဖုန်းပြောရင်း ဘာလို့ပိတ်ပစ်လိုက် တာလဲ၊ နောက်ထပ်ပြန်ခေါ်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားတယ်လို့ပဲ အော် နေတာပဲ”

“ညတုန်းက ဖုန်းပြောနေရင်း အခန်းထဲကို မေမေဝင်လာလို့ မောင်ရဲ့၊ စကားတွေပြောရင်းနဲ့ သမု အခန်းထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်တာ သမု ဘယ်လိုမှ မလွတ်လပ်တော့ဘူး”

“မောင် လွမ်းလိုက်တာ သမုရယ်၊ စကားနည်းနည်းလေး ခြေပြာရလို့”

“မောင်ကပိုပြီး အခုလည်း တွေ့နေရတာပဲဟာကို”

“တကယ်ပြောတာ သမုရဲ့၊ မောင် ညက အိပ်လို့တောင်မပျော် ဘူး။ သမုအကြောင်းစဉ်းစားနေလို့”

“ကဲပါ သမုကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်မနေနဲ့၊ ရှေ့လည်

ကြည့်မောင်းဦး၊ တော်ကြာ အကုန်မာလကီးယားသွားဦးမယ်”

“ကျွန်တို့လူတွေတယ်လို့ဖြစ်ဖြစ်ပါ သမုလေး မဖြစ်ရင်ပြီးတာပဲ”

“အဟမ်း အဟမ်း”

သူ နားကြားပြင်းကပ်စွာ ခပ်ညစ်ညစ် ချောင်းဟန်လိုက်မိသည်။ သူ့ကိုရှိတယ်လို့မထင်ဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကဲပိုနေတာက အသည်းတွေ ကလိကလိယားကျိကျိဖြစ်စေသည်။ နိုင်ထွန်း ခံစားချက် တွေကို နားထောင်ရတာ ရွှေသမုကို တကယ်အလေးအနက် ရင်ထဲက ချစ်နေသည့်ပုံစံမျိုးပါ။

ရွှေသမုကရော နိုင်ထွန်းကို တကယ်ချစ်နေတာများလား။ တခြားကလက်တက်တက် ပေါ့ပျက်ပျက်ဟန်အမူအရာမျိုး မတွေ့ရဘဲ နိုင်ထွန်း မျက်နှာကို ကြည့်လျက် အလေးအနက်မြတ်နိုးနေသကဲ့သို့ ရှိ သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ အရည်အချင်းနည်းပြီး ပြည့်စုံမှုတွေ မျှတသောသူကို တကယ်တန်ဖိုးထားချစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ နိုင်ထွန်းမိဘနှင့် အစ်ကိုညီမတွေရဲ့ရာဇဝင်ကို မသိသေးလို့ နိုင်ထွန်းကို အခြင်ကန်းစွာ ချစ်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

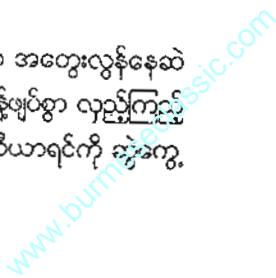
“မောင် ဟိုဘက်က ကားကြီးထွက်လာတယ်”

“ဟင် နိုင်ထွန်း ဟာ”

“ကျွီ ဒုန်း”

“ခွမ်း”

ကိုယ်က နိုင်ထွန်းတို့အကြောင်း မရေမရာ အတွေးလွန်နေဆဲ သမုရဲ့ အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်စွာ လှည့်ကြည့် မိမိမှာ နိုင်ထွန်းက ကြောက်လန့်တကြား ကားစတီယာရင်ကို ဆွဲအကွ

နတ်သီ

လို့က်၍ လမ်းဘေးမီးတိုင်ကို ဒုန်းခနဲ တိုက်မိသွား၏။

သူနှင့်ရွှေသမုက ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း နိုင်ထွန်းဘက်က အခြမ်းကတော့ ကားမှန်ကွဲကာ နိုင်ထွန်း မျက်နှာပေါ် သွေးချင်းချင်း သွားသည်။

“မောင် မောင် အမလေး သွေး သွေးတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ”

ရွှေသမု ပျာပျာသလဲ ဝိုက်ကြီးချက်မဖြစ်သွားသည်။ နိုင်ထွန်း နဖူးမှာ မှန်ကွဲစတစ်ခုက စိုက်ဝင်ကာ သွေးတွေစီးကျနေဆဲဖြစ်၏။ ခေါင်း မှာလည်း ထိထားဟန်တူသည်။

“နိုင်ထွန်း ဟိတ်ကောင် မင်းဒီဘက်လာ၊ ဝါမောင်းမယ် ဆေး သွားရအောင်”

သူ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နိုင်ထွန်းနှင့် နေရာချင်းလဲကာ နောက် ပြဿနာ နောက်မှရှင်းမည်ဆိုပြီး နိုင်ထွန်းကိုဆေးရုံခေါ်လာခဲ့သည်။

ရွှေသမုက မျက်ရည်တွေတွေကျလျက် နိုင်ထွန်းခေါင်းကို သူ ပခုံးပေါ်မှစေလျက် လက်ကိုဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင် အားပေးနေ၏။ နိုင်ထွန်း နာကျင်မှုဝေဒနာများက သူမကိုပါ ကူးစက်နာကျင်နေသလိုပါ။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုများဖြင့် သူမ မျက်နှာလေး သွေးဆုတ်ဖြူလေ့ ကာ နှမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။

ရွှေသမု မင်းတကာယ်ချစ်တတ်တာလား။ တကာယ်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ အလေးအနက်ချစ်နေတာလား။

တစ်သက်တာ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့လား ရွှေသမု။

အခန်း (၁၂)

“ရွှေသမု မင်းခဏနားလိုက်ဦး။ နိုင်ထွန်းအိမ်ကို အကြောင်း ကြားထားပါတယ်။ တခြားကိစ္စတွေ ငါ ဖြေရှင်းထားတယ်။ ဒဏ်ရာက မြင်းထန်လို့ သုံးလေးရက်လောက်ပဲ ဆေးရုံတက်ရမယ်လို့ ဆရာဝန် ကြား ပြောပါတယ်။ သူ့အမေ လိုက်လာပြီး ပြုစုမှာပါ”

“ဟင့်အင်း သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ စိတ်မချဘူး။ သူ့ ခုနက ခေါင်းအရမ်းမူးနေတယ်လို့ပြောတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အခု ဆေးသွင်းနေတယ်လေ။ အဲဒါပြီးရင် ကောင်းသွားမှာ။ သူ့အနားမှာ ထိုင်စောင့်နေတော့ သူ့အမေလာရင် ကိုယ့်နဲ့ ချစ်သူပါလို့ မင်းကိုယ်မင်း မိတ်ဆက်မှာလား”

“အဲဒါတော့”
တွေဝေသလိုဖြစ်သွားသော ရွှေသမုကို နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ကြည့်

အိမ်က

“မင်းအမေကိုတောင် နိုင်ထွန်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်တာ အသိမပေးရဲသေးဘူး၊ မဟုတ်လား။ နိုင်ထွန်းသာ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ အရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့ကောင်ဆိုရင် ဒီအချိန်ထိ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ လက်ထပ်ဖို့အဆင် ထိလောက်တောင် စိစဉ်ခိုင်းနေလောက်ပြီ”

“ရှင်အထင်နဲ့ စွတ်ပြောမနေနဲ့ မင်းဒီရေ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ရှင် နေရာတကာ မစွက်ဖက်သင့်ဘူး”

“နိုင်ထွန်းက ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ ပြောသင့်သလောက် ပြောရမှာပဲ ရွှေသမု၊ အချစ်ကို မရှိမဖြစ်လို့ ယူဆသွားရင် သူ့ အရင် ခံစားသွားရမှာ၊ မင်းက မိဘတွေ သဘောမတူရင် ဝါမှမဟုတ် နိုင်ထွန်း ထက်သာတဲ့ကောင်ကိုတွေ့ရင် နိုင်ထွန်းကို ထားခဲ့မှာမဟုတ်လား”

ထိုင်ခုံလေးမှာ ထရပ်လျက် ရွှေသမု မျက်စောင်းရွယ်သည် ဆေးရုံမှာ မလိုလားအပ်သည့်ကိစ္စနှင့် စကားမများခင်လည်ပုံစံမျိုးပေါ်

“အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ သူဌေးဆီကိုရော ဒီကိစ္စအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား”

“အင်း သူဌေးက အရင်းစိတ်ဆိုးနေတယ်၊ သူ့တာဝန်မဟုတ်ဘဲ နိုင်ထွန်း ကားမောင်းလို့တဲ့၊ ဒီထက်သာဆိုးဝါးရင် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုအခဲ များသွားမယ်၊ အခုလည်း မှုခင်းတစ်ခုအနေနဲ့ စခန်းမှာရှင်းရဦးမယ်”

“ဒါကတော့ မတော်တဆမှုပဲ၊ ဘယ်သူက ဒီလိုဖြစ်ချင်မှာလဲ မောင်က ဒီရိုင်ဘာကောင်လေးရဲ့အခက်အခဲကို ကူညီချင်လို့”

“ဒါက သူ့စေတနာလေ၊ ကုမ္ပဏီဘက်ကကြည့်ရင် နိုင်ထွန်း မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ကုမ္ပဏီကို မထိမဲ့မြင်စွက်ဖက်သလို ဖြစ်သွားတာ သူ ကျွမ်းကျင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာ၊ ဒါ သူ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သူဌေး

အဲဒါကိုမကြိုက်ဖြစ်နေတာ”

“အဲလို ပစ်စလက်ခတ် မျက်နှာလွှဲခဲပစ် ပြောလို့တော့ ဘယ် ရမလဲ၊ လူမှုရေးဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူများတွေလည်း နားလည်မှုနဲ့ သူ့အလုပ်ကိုယ့်အလုပ် ကူညီနေကြတာပဲ”

နိုင်ထွန်းဘက်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ကာကွယ်ပေးနေသော အသမုမှုံစံက သူ့ကိုတောင် ရန်လိုနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်တတ်နေတာ အပေါ်ယံလား။ တကယ်လား သေချာမသိတော့ပေ။

သူ အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကြွတ်မိလျက်

“ကိုယ်ပိုင်ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းမဟုတ်တဲ့အတွက် စည်းကမ်းမ ထိက်နာလို့တော့ မဲရဘူးလေ၊ ကိုယ်ကလူမှုရေးအကန့်တွေနဲ့ ကိုယ့်ဘာ သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အမှားဖြစ်သွားတာက ကိုယ့်အလွန်ပဲ”

“ရှင် မောင်ကိုမိအားပေးနေတာလား။ မောင်က အခုအချိန် မှာ ဒဏ်ရာရလို့ နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားနေရတာပါ၊ သူ့အမှားအတွက် အလည်းငယ်နေတယ်၊ ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလုပ်ထုတ်ခံရတဲ့အထိ အပြစ်ပေးခံရမှာသိလို့ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျနေတာ၊ အဲဒါကို သူငယ်ချင်း ကောင်းလို့ သတ်မှတ်ရင် ရှင်က အားပေးရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“မင်း ငါ့ကိုပြန်မေးခွန်းထုတ်မနေနဲ့ ရွှေသမု၊ နိုင်ထွန်းအတွက် မိမိရေးရိုမိဘဲနေမလား။ တတ်နိုင်သလောက် အပြစ်လျော့အောင် ငါ ကည်း ကာကွယ်ပေးနေတာပဲ၊ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ အခု မိမိပေးစပ်ထဲမှာ ရေတစ်ပေါက်တောင် မဝင်သေးဘူး။ အဲဒါ ရင်ထဲက အပေါ်ယံမဟုတ်ဘူး”

ရွှေသမုကို အမြင်ကတ်စွာ ပိုပိုသာသာလေး ရွဲ့စောင်းပြော

ထိုက်မိသည်။ သူမက သူ့ကို မကျေမချမ်း မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့်ပါ။ ထိုမျက်စောင်းကြောင့် သတိထားမိသည်က သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက အရည်ကြည်လေးတွေ နက်တောက်ရွန်းလဲ့လျက် အရောင်ဖျော့ဖျော့ တင်ထားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ရန်တွေ့ကောင်းသည်ဆိုတာပင်။

“မင်း ဘယ်လဲ”

“မောင်ဆီ”

သူ့ကို မျက်စောင်းဝင့်ပြီး နိုင်ထွန်းရှိနေသော အခန်းထဲဝင် သွားတော့ သူ့လည်း နိုင်ထွန်းကိုတွေ့ဖို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ နိုင်ထွန်းက ဆေးသွင်းခံထားလျက်မှ ရွှေသမုကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြင်း သူ့ကိုတော့ မျက်ဝန်းတစ်ချက်သာပင့်ကြည့်ပြီး

“သမု အရမ်းစိုးရိမ်သွားလားဟင်”

“စိုးရိမ်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ မောင် အရမ်းနာနေလားဟင်၊ မှန်ကွဲက အရမ်းစိုက်ဝင်သွားတော့ တင်းနေတဲ့နဖူးကို ငါးချက်တောင် ချုပ်လိုက်ရတယ်”

“သမုကိုမြင်လိုက်ရတော့ မနာတော့ပါဘူး သမုရယ်၊ သမုတို့ ဘာမှမဖြစ်ကြလို့ တော်သေးတယ်၊ သမု ရုံးကို ပြန်ရမှာမဟုတ်လား ပြန်တော့လေ၊ မောင် သက်သာနေပါပြီ”

“ရပါတယ် မောင်ကိုစိတ်မချလို့ မပြန်သေးတာ၊ ကုမ္ပဏီကို သမု မပြန်တော့ဘူး၊ မောင့်ကိုပြုစုဦးမယ်”

“မေမေတို့ရောက်လာတော့မှာပါ။ သမု မစောင့်လည်းရပါတယ်”

“မောင်က သမုကို ဘာလို့ပြန်စေချင်နေတာလဲ၊ မောင်ကို

စိတ်မချလို့ပါဆို”

“မဟုတ်ဘူးလေ သမုရဲ့၊ သမုလည်း စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်း ဘာမဟုတ်လား၊ ကုမ္ပဏီကိုပြန်တောင် အိမ်ကိုပြန်ပြီး အနားယူလိုက် ပါ”

နိုင်ထွန်း ဇွတ်အတင်း နှင်ထုတ်သည့်သဘော သက်ရောက် ဘာမို့ ရွှေသမု နှုတ်ခမ်းလေး စုနေသည်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ထွန်း နဖူးက နှလုံးလေးတွေကို သုတ်ပေးပြီး

“ဒါဆို သမု ပြန်မယ်၊ မောင် အလုပ်မပြုတ်အောင် သူဌေးကို တောင်းပန်ပေးမယ်နော်၊ မောင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ဖုန်းလည်းဆက် ခိုက်မယ် သိလား မောင်၊ မနက်လည်း စောစောလာခဲ့မယ်၊ မောင် ကြောက်တတ်တာလေးတွေလည်း လုပ်လာခဲ့မယ်နော်”

“အင်းပါ သမုရယ်၊ ပြန်တော့နော် တက္ကစီဌားသွား”

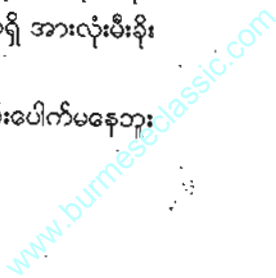
“ဟုတ် မောင် အရမ်းနာရင် ဆရာဝန်ကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ပြောနော်၊ ဆေးထိုးပေးလိုက်ရင် တန်းသက်သာတာ”

ရွှေသမုကတော့ နောက်ဆံတင်းကာ တတွတ်တွတ်မှာပြီးမှ သွားလေသည်။ အခုမှ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းစွာ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လာပြီး

“မူခင်းအဖွဲ့တွေ ရောက်နေပြီလား”

“အင်း ဆရာဝန်ဆီမှာစစ်ချက်ယူနေတယ်၊ ကားကိုလည်း ခေါ်ပေါက်တာလား၊ စက်ချိုယွင်းမူလား၊ ဒီကားရဲ့ဒရိုင်ဘာကိုယ်တိုင် မဟုတ် မောင်းတဲ့သူက ကျွမ်းကျင်လိုင်စင်ရှိ မရှိ အားလုံးမီးခိုး ကျောက် လိုက်နေတယ်”

“ရှင်းရတာတော့ ခက်ဦးမှာ၊ သူဌေး အရမ်းပေါက်မနေဘူး”

“ဓာတ်တိုင် ဘာညာ လျော်ကြေးကိစ္စ ကုမ္ပဏီက စီစဉ်ပေးမှု
ပါး အပြစ်က မင်းမောင်းရမယ့်ကားမဟုတ်တဲ့အတွက် ပြီးတော့ မင်း
မှာကားမောင်းလိုင်စင်မရှိတဲ့အတွက် သူဌေးက အာမခံပေးလို့တော့
မှာမဟုတ်ဘူး”

“အချုပ်က အလုပ်ပြုတ်ဖို့တော့ သေချာနေပြီပေါ့၊ အဲဒါကြောင့်
သမုကို မသိစေချင်လို့ မြန်မြန်ပြန်လွှတ်လိုက်တာ”

“အလုပ်ပြုတ်မယ့်အထိတော့ ခန့်မှန်းထားတယ် ထင်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ခုနက သူပြောသွားတယ်လေ၊ သူဌေးကိုရအောင် တောင်းပေး
ပေးမယ်တဲ့၊ အချုပ်တွေဘာတွေကျမှာကို မခန့်မှန်းမိလို့ ထင်တယ်”

“အင်း ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာမှအားမဝယ်မိ
နောက်လည်း သူ့သိမှာပဲဥစ္စာ၊ ပြန်လွှတ်မနေဘဲ သူ ပြုစုမယ်ဆိုတာ
ပြုစုခံလိုက်ပြီးရော”

နိုင်ထွန်း ခပ်လေးလေး ခေါင်းယမ်းသည်။

“မေမေလာရင် ပထွေးပါလိုက်လာမှာ၊ ပထွေးက မုဆိုးနို့
ပေမယ့် ငါ့အမေထက်ငယ်တယ်၊ ငါ့ကို အဲဒီလူရဲ့သားမဟုတ်နိုင်ဘူး
ခန့်မှန်းမိရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲ ငါ မတွေးရဲဘူး”

“အဲဒါကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့နဲ့များ ဘာလို့ ရွှေသမုကို ချစ်နေတာ
နိုင်ထွန်း၊ ဒါမဟုတ် ရွှေသမုကို စောစောအသိပေးလိုက်သင့်တာ၊
စောသိလို့ စောစောလမ်းခွဲရင် မင်းနက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အထိမနာ
ဘူးပေါ့”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ အခုမှ သိသွားရတယ်ဆိုရင် ငါ

အမင်းမင်းကွယ်ထားသလို ဖြစ်ပြီး ပိုမုန်းသွားမလား မသိဘူးနော်”

သေချာတယ်လို့ ပြောရမှာ နိုင်ထွန်းကို အားနာနေမိသည်။
ထင်ရာတွေနှင့် နာကျင်နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ပင်ပန်းအောင် ဖိအားပေး
သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ နိုင်ထွန်းက သဘောပေါက်သလို မချီတရ ပြုံးလိုက်ပြီး

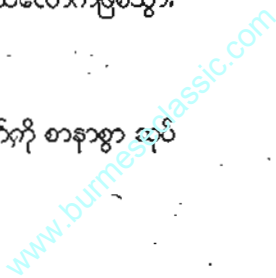
“အဲလို မုန်းသွားလည်း သမုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးကွာ၊ သမု
အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်၊ ပညာ အလှအပတွေက ငါ့ထက်အပိုကြီးသာ
ပဲကောင်တွေနဲ့ပဲ လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ ငါနဲ့မတန်ပါဘူး”

“မင်းဘာလို့ အားလျှော့တဲ့စကားတွေ ပြောနေတာလဲ၊ သူ
အဲဒါတွေ မတွေးမိဘဲနဲ့ မင်းကိုချစ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

“အင်း သမု ငါ့ကိုတကယ်ချစ်ခဲ့တယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်၊
သူ့ဆက်ဆံတာ အပေါ်ယံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ခံစားလို့ရနေတယ်၊
သူ့အရင်က အဖေက လက်ကြောမတင်းလို့ အမေက အနိပ်သည်
သူ့အပေါ်နဲ့ တာဝန်ယူရတယ်၊ နောက် အမေက ယောက်ျားငယ်ငယ်နဲ့
အဖေက အိမ်ထောင်ပြုတယ်၊ ငါက အရည်အချင်းနည်းတယ်၊ ငွေများများ
အောင်ရှာနိုင်တဲ့အစွမ်းအစမရှိဘူး၊ ယောက်ျားပီသခန့်ညားတဲ့ ရုပ်ရည်
အင်အားမရှိဘူး၊ အဲဒီပြစ်ချက်တွေလောက်ပဲ ဒါတွေသိလို့ ချစ်နိုင်သေးတယ်
အင်းတောင် ပြစ်မှုတစ်ခုနဲ့ အချုပ်ထောင်ထွက်ဖြစ်လာမယ့်ငါ့ကို သူ
အသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာသလောက်ဖြစ်သွား

“နိုင်ထွန်းရာ”

ရင်ဖွင့်သလို ပြောပြနေသော နိုင်ထွန်းလက်ကို စာနာစွာ ဆုပ်

ညှစ်အားပေးလိုက်သည်။ သိမ်ငယ်များရင် အစွန်းရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။

“နိုင်ထွန်း မင်းအမေတို့လာပြီ”

တီးတိုးလက်တို့ပြောလိုက်တော့ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ စီးကျနေသော မျက်ရည်တွေကို သုတ်သုတ် နိုင်ထွန်း ထူမတ်ထထိုင်ဖို့ လုပ်သည်ပေးမထူပေးလိုက်ရင်း အနေမခက်အောင် ရှောင်ပေးလိုက်၏။

အရွယ်သိပ်မကွာသော ပထွေးနှင့်တွဲဝင်လာသော မိခင်ကြောင့် နိုင်ထွန်း ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်နေမှာပင်။

ဒီအကြောင်းတွေရဲ့တရားခံက ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့...

အခန်း (၁၃)

ဒီနေ့ကုမ္ပဏီကို အလုပ်လာဆင်းသော ရွှေသမုရဲ့မျက်နှာက ညှိုးနွမ်းဖျော့တော့လွန်းနေသည်။ တခြားသူတွေနှင့် အရင်ကလို ရယ်မော ဆော်ရွှင်နေတာလည်း မတွေ့တာမို့ နိုင်ထွန်းကိစ္စနှင့် သူမ စိတ်ပင်ပန်းနေတာ သိသာစေ၏။ မကြုံနှင့်စုစုက ပျော်ရွှင်အောင် စနောက်နေတာလည်း မြင်သည်။ နှစ်သိပ်ဖျောင်းဖျနေသံလည်း ကြား၏။ ဒါပေမဲ့ ရွှေသမု မကြည့်ရတာ စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်သလိုပင်။

“မကြုံရေ ရွှေသမုကို ကျွန်တော့်ဆီလွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ သူ့ထက်မှတ်ထိုးခိုင်းတဲ့စာရင်းတစ်ခုက မှားနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ရုံးခန်းထဲဝင်လာသော မကြုံကို မှန်အကြည်တွေကုန်ပစ္စည်းဆိုင်လှမ်းမြင်နေရသည့် ရွှေသမုကို မေးခေါ်၍ ပြောလိုက်သည်။ မကြုံက ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား၍ ရွှေသမုကို ပြောပေးနေဟန်မြင်နေရ

ရွှေသမု လျှောက်လာစဉ်မှာ မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ ကွန်ပူတာ
ကီးဘုတ်တွေပေါ် လက်ချောင်းတင်ကာ အာရုံစိုက်သလိုလုပ်နေလိုက်၏။

“ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“အင်း ခဏထိုင်ဦး”

“စာရင်းမှားနေတယ်ဆို”

“ကွန်ပူတာထဲက အမှန်နဲ့ ငါပြန်စစ်ကြည့်နေတယ်။ မင်း
အရင်တုန်းက မမှားဖူးပါဘူး။ ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုရဲ့အမှားက မင်းဘာ
တစ်ခုလုံးလောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“မသိလို့ မှားတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ မှားမှန်းမသိ
လိုက်တာ။ အထက်ကို မရောက်သေးဘဲ သတိပေးတဲ့အတွက် ကျော
တင်ပါတယ်။ သမု ပြန်စစ်လိုက်ပါမယ်”

“ဘာအကြောင်းကိစ္စပဲရှိရှိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် မှားယွင်း
တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိအောင် သတိထားသင့်တယ်။ မင်းတို့မှားရင် မင်း
အထက်ကနေနေရတဲ့ ငါက တာဝန်ပိုကြီးတယ်”

“နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး”

ဒီစကားကိုတော့ အလုပ်မှာ ရွှေသမု စည်းကမ်းတိကျလိုက်
တတ်တာကို သိထား၍ သူ ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲငြိမ်း
ညှိုးနွမ်းမှုကိုတော့ သူ အားမရပါ။

“ဆေးရုံက နိုင်ထွန်းဆီ သူဝင်ခဲ့သေးလား”

“ဝင်ခဲ့တယ် သူ ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီတဲ့”

“ဘာ”

“သူ့မိဘတွေပြန်ခေါ်သွားတယ်ပြောတာပဲ။ မိသားစုဆရာ

နဲ့နာစစ်ခေါ်ပြီး အိမ်မှာပဲကုမယ်ပြောတယ်တဲ့။ ရီဆပ်ရှင်မှာမေးလို့ သိခဲ့
ရတာ။ ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး။ ညရောမနီကံရော ဖုန်းတစ်ချက်မှ ခေါ်လို့
မရဘူး။ ရှင်ရော သူ ဆေးရုံကဆင်းသွားတာ မသိဘူးလား။ သူ ဖုန်းဆက်
ပြီးမပြောဘူးလား”

“ဆက်တယ် ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ဖြေတော့ ဆေးရုံနဲ့အိပ်နေလို့
စက်ပိတ်ထားတယ် ထင်တာ။ ဆေးရုံက ချက်ချင်းဆင်းသွားတာ နား
တောင်မလည်နိုင်ဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် ရွှေသမု ပိုပြီး အံ့အားသင့်သွားဟန်ရှိကာ
“ရှင်တောင် မသိဘူးဆိုတာ အံ့သြစရာပဲ။ သူ့မိဘတွေလာတဲ့
အချိန်က ရှင်ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ ဘယ်လိုပြောပြီး
ခေါ်သွားကြတာလဲ”

“ငါရှေ့မှာတော့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောသံမကြားရပါ
ဘူး။ ငါလည်း အဲဒီကေ့စ်နဲ့ ရှင်းစရာတွေရှိလို့ သူ့မိဘတွေရောက်ပြီး
အိပ်မကြာခင် ပြန်လာခဲ့တာ။ မနက်ကလည်း အိပ်ရာထနောက်ကျတာနဲ့
အကောင်ဆီ မဝင်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မှ သွားဖို့လုပ်နေတာ”

သူ ရှင်းပြတာတွေ နားထောင်၍ သူမ ပိုပြီးနားလည်ရခက်နေ
နေတာပဲ။ အားအင်ချိနဲ့သွားသလို သူ့စားပွဲပေါ် လက်ပင်ထောက်
ထိုင်ကာ

“ဘာဖြစ်ဖြစ် သမု စိုးရိမ်နေမယ်ဆိုတာ သိရုံနဲ့ ဖုန်းဆက်ပြော
တာတော့ သင့်ပါတယ်။ ညက သူ့ကိုစိတ်မချလို့ ညလုံးပေါက်တောင်
အိပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့သူ့အတွက် တည့်မယ့်ဟာလေးတွေ ချက်
ပြုတ်ကြော်လှော်လာတာတောင် ပါသေးတယ်။ ညက ဖုန်းဆက်မရတာ

ရှင်ဘုရားသလိုတော့မိပြီး မနက်စောစော သွားတွေ့မယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့

“ဒီကောင် ဘာလို့လဲ”

ရွှေသမုလုပ်င် သူလည်း တွေးမရဖြစ်သွားသည်။ မနေ့က တွေ့လာပြီး စစ်ချက်ယူတော့ သူဌေးနှင့်နိုင်ထွန်းမိဘာတွေ ဆရာဝန်ကြီး တွေက အာမခံလိုက်၍ ချက်ချင်းကြီး အဖမ်းခံရဖို့ ဘာညာမရှိပေ။ ဒဏ်ရာသက်သာမှ ရုံးချိန်းတွေ အာမခံတွေကိစ္စ ညှိကြမှာပါ။ ဒါဆို ကောင် ထွက်ပြေးသွားလို့များလား။

“မောင် ဒီအမှုကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာထေ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

သူ တွေးနေဆဲမှာပင် ရွှေသမု မေးခွန်းထုတ်လာတော့ နိုင်ထွန်း ကို ကာကွယ်ပေးချင်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြုလိုက်ကာ

“ဆေးရုံကဆင်းလို့ရရင် ရတဲ့နေ့ပေါ့။ သူ့အမေက အိမ်ကိုမသွားမယ်လို့ပြောတယ်။ သူ့အစ်ကိုအိမ်မှာဆို ကလေးတွေနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့တဲ့။ ညနေကျ အဲဒီအိမ်ဝင်ကြည့်လိုက်ပါမယ်”

“ဒါဆို သမုလည်းလိုက်ခဲ့မယ်လေ။ အကျိုးအကြောင်းအင် အောင်”

“ဘာ ဘာလို့လိုက်မှာလဲ။ ငါသိလာရင် မင်းကိုပြောမှာပေါ့”

“နောက်နေ့ဆိုတာ စောင့်နေရဦးမယ်။ အခုတောင် ဘာဖြစ် သမု ဖုန်းဆက်မှာကိုသိရဲ့နဲ့ ဖုန်းပိတ်ထားသလဲ။ ဘာလို့ဆေးရုံက ဒဏ်ရာသက်သာသေးဘဲနဲ့ ဆင်းသွားတာလဲ တွေးပြီး နေလို့ထိုင် မရဖြစ်နေတာ”

“လုပ်ငန်းခွင်မှာတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် ပေါ့”

တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ထိခိုက်နိုင်တဲ့အကျိုးအပြစ်က သက်ဆိုင်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရော သူဌေးရော နစ်နာမှုရှိသွားနိုင်တယ်”

ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်ခြင်းက သူ့စကားကို နာခံလိုက်တာ မဖြစ် နိုင်။ အရည်လဲနေသော သူမမျက်ဝန်းများက နိုင်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီးပဲ အတွေးအာရုံရှိနေသလိုပါ။

“ရွှေသမု”

“ဟင်”

“မင်းသွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အတွေးတွေလွင့်ပျံ့ကာ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်လို လျှောက်သွား တာမြင်ရတော့ နိုင်ထွန်းကို သူမ အလေးအနက်ချစ်နေတာပါလားလို့ ခံစားမိလိုက်သလိုပင်။ သူလည်း ဘာအလုပ်မှမယ်မယ်ရရ မလုပ်နိုင်သလို နိုင်ထွန်းအကြောင်းတွေးရင်းဖြင့် သူမကိုပဲ တစ်မိမိနှင့် အကဲခတ်နေမိသကဲ့ သို့ရှိနေ၏။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်အရောက်မှာတော့ ရုံးခန်းထဲကနေ ဘုမ္မားတွေ အလျှိုလျှိုထွက်သွားတာ မြင်ရသော်လည်း သူမကတော့ ဖုံးတောင်နှစ်ဖက် စားပွဲပေါ်ထောက်၍ လက်မနှစ်ခုကို နားထင်မှာဖိထား ပြီး ငြိမ်သက်ငေးမောက် ထိုင်နေသည်။

မကြုံက ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ဝင်လာကာ သူမအနားတတွတ် တွတ်ပြောနေတာ မြင်ရတာမို့ သူလည်း ထလာကာ

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မကြုံ”

“သမုက ထမင်းမစားချင်ဘူးပြောနေတယ်။ ခုနက ဒေါ်တာ

လည်းမလိုက်ဘူး။ ဟိုရောက်ပြီးမှ စိတ်မကောင်းလို့ ပြန်ထပ်လာခေါ်တာ ကျောပေးပါဦး ကိုမင်းရယ်၊ စိတ်ထိခိုက်တာတော့ စိတ်ထိခိုက်တာပေါ့ ထမင်းမစားလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ မနက်ကလည်း ဘာမှစားထားတာ မဟုတ်ဘူး လုပ်ပါဦး”

မကြာကြာ သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲကာ တိုက်တွန်းနေသည်။ သူ့ တိုက်တွန်းကို စိမ့်ခနဲအုပ်ချုပ်ရသော အထက်လူကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ့အမိန့်ပေးရမှာလား။ သူ့ငယ်ချင်းရဲ့ချည်းစားမို့ နှစ်သိမ့်ရမှာမျိုးလား။ အချစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်မဲ့ အားမပေးချင်သော ကိုယ့် အတွက် အနည်းငယ် ကသိကအောက်နိုင်လျက် အသက်ရှူလို့မဝအောင် ပင် ဖွန်းကြပ်နေခဲ့သည်။

ရွှေသမုက တွေဝေတုံ့ဆိုင်းနေသော သူ့ကို အနားမှာမရှိစေဟန်ဖြင့်

“ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ ကိုယ့်တာသာ ထမင်းမစား မှာ၊ သွားစားချည်ကြပါ၊ မောင့်အတွက်ထည့်လာတဲ့ ထမင်းဟင်းခင်းလည်း ယူသွားကြ”

“မင်းက ဘာလို့မလိုက်တာလဲ၊ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ထားကြီးရှိတယ်၊ အစားစားမှ လုပ်နိုင်မှာ”

“မစားဘဲ ပြီးအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ အမှားအယွင်းမရှိအောင် ဂရုစိုက်ပေးမယ်၊ အဲဒါဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ မကြာ ဟင်းဘူးတွေ သွားတော့”

“အေး အေးပါ”

“ရှင်လည်းသွားလေ”

“ထမင်းတော့ စားသင့်တယ်၊ ဒီကောင် ဖုန်းမကိုင်တာ ဆေးရုံ တာ မသိအောင်ဆင်းသွားတာ မင်း ဒီဇောကခံစားနေဖို့ မလိုဘူး၊ သူ့မှာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိလို့နေမှာပေါ့”

“သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲလို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ အခုက သူနဲ့သမုက ချစ်သူတွေ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်နားလည် နေရမယ်၊ အသိပေးနေရမယ်၊ အခက်အခဲ ကြမ်းတမ်းမှုတွေရှိရင်လည်း ခုဝေခံစားရမှာ၊ အခုက ဖုန်းလည်းမကိုင်၊ ဖုန်းလည်းမဆက်နဲ့ ဘာတွေ ခြစ်နေမလဲ စိုးရိမ်ရတာ ရင်တွေကွဲထွက်တော့မယ်”

မျက်ရည်လည်ကာ အက်သံပေါက်နေတာမို့ မျက်နှာလွှဲကာ သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။ ဘာဆိုတာ ဂယနဏမသိရသေးတာတောင် သူမ လောကီတန်တမ်း ခံစားနေရလား။ ရင်မှာထိရှသွားတာကတော့ အမှန် ပင်။

အချစ်ဆိုတာ အဲလို နှင့်သီးစွာ ခံစားရသည့်အရာမျိုးလား။ မျက်ရည်ခွဲဘူးတာ မဟုတ်ပေမယ့် စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရသည့်အချိန်မှာတောင် မျက် ရည်ဝဲလောက်အောင် ထိခိုက်ခံစားလိုက်ရတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးထင်သည်။ စွန့်ပစ်ခံရသည့်အကြောင်းအရင်းကြောင့် နာကျင်ခဲ့ရတာတစ်ခုပါပဲ။

ကိုယ်က ရွှေသမုလောက် မချစ်တတ်ခဲ့လို့များလား။

အခန်း (၁၄)

“နိုင်ထွန်း မင်းဘာပြောတယ်၊ ရွှေသမုကို မေ့လိုက်တော့မယ် ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ”

နိုင်ထွန်း ပြောလိုက်သောစကားကို မယုံကြည်နိုင်စွာ အံ့အား သင့်၍ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းပင်။ နိုင်ထွန်း သူ့အမေအိမ်မှာရှိနေမည်ထင်၍ လိုက်လာတော့ မြောက်ရံက သူတို့ဝယ်ထားသည့် တိုက်လုံးချင်းအိမ်နဲ့ နေခိုင်းထားသည့်တဲ့။

လိပ်စာမေးပြီး လိုက်လာခဲ့ချိန်မှာ နိုင်ထွန်းက ဒီစကားပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းပြန်ပြောစမ်းပါ နိုင်ထွန်း၊ ဒါက မင်းဘယ်လိုဆုံးဖြတ် လိုက်တာလဲ”

“ငါ စဉ်းစားထားတာတော့ ကြာပါပြီ မင်းပြောနေကတည်းက သမု ငါ့ကိုထားသွားရင်ဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ ငါ့ဘက်မှာ ပြစ်ချက်တွေ ဘယ်

သောက်ရှိရှိ ငါလည်းယောက်ျားပဲကွာ၊ မာနကြောင့် ကျန်နေခဲ့ရတဲ့လူမျိုး ဖြစ်ချင်ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက် စွန့်ပစ်လို့ အသည်းကွဲဝေဒနာခံစားပြီး ဘဝပျက်ရတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘာမှန်းမသိရသေးခင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အရင်ကယ်တစ်ထား ဘာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ၊ သူ ခံစားနေတာကိုကြည့်ရတာတော့ မင်းကိုတကယ်ချစ်တဲ့ပုံပါပဲ၊ အလျင်စလို မဆုံးဖြတ်ဘဲ ဘာကိုစွဲတွေပဲ ခြစ်ဖြစ် ရွှေသမု နားလည်ပေးနိုင်မလား ညှိကြည့်ပါလား”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါပြပုံက သေချာဆုံးဖြတ်ထားပြီးကြောင်း သက်သေဖြစ်နေသည်ထင်သည်။ သက်ပြင်းရှိုက်သံကြားရသော်လည်း ဆေးပင်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ

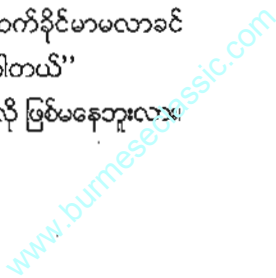
“မေမေယောက်ျားက ဒီအမှုကိုစွဲတွေအားလုံးပြီးအောင် သူ ဆုံးပေးမယ် ပြောတယ်၊ အလုပ်က ထွက်ရမှာလည်း သေချာနေတာပဲ ကွာ၊ ဘိုးတော်က ဖိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်လုပ်ငန်း ဘစ်ခုလည်း ပေးမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဒီအရာတွေက ရွှေသမုကို မေ့နိုင်ဖို့အကြောင်းအရင်းတစ်ခု ဘာ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းကြောက်နေတာလား နိုင်ထွန်း”

ဒီမေးခွန်းအတွက်တော့ နိုင်ထွန်း မရေမရာ ဖြစ်သွားဟန်တူ သည်။ ဒါပေမဲ့ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းမှုက ကြာရှည်မခံလိုက်ပါ။

“အတူတူရှိမနေဘူးဆိုရင် ဝေးကွာသွားတာပဲကွာ၊ သိပ်မကြာ ဆို သမု ငါ့ကိုမေ့သွားမှာပါ၊ သံယောဇဉ်တွေ ဒီထက်ခိုင်မာမလာခင် အဆုံးဖြတ်တောက်လိုက်ကြတာ အကောင်းဆုံးထင်ပါတယ်”

“မင်းဘက်က တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်သလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊

မင်းဒီလိုဖြစ်တာလေးကို သမု အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ ထမင်းမစားနိုင် မပျော်ရွှင်နိုင်နဲ့။ သူ့ အရမ်းတွေ့ချင်လို့ မင်းအမေအိမ်ကိုတောင် လိုက်မယ်လုပ်နေတာ”

“အဲဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကိုပေးပါလို့ မေမေ့ကို တောင်းဆိုခဲ့တာ ဆေးရုံမှာဆိုရင်လည်း ဒီဘက်က မိသားစုတွေနဲ့ဆုံရင် သမု တစ်မျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အပြစ်ပြောခံရမှာထက်စာရင် ကွယ်ရာက မုန်းနေတာ ငါ့အတွက် ဖြေတာမယ်လို့ထင်တယ်”

သမုလို မိန်းကလေးကို နိုင်ထွန်း လွယ်လွယ်ဖြတ်တောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်တာ အံ့ဩနေမိသည်။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ နားမလည်နိုင်ပါ။

ရွှေသမုကိုတောင် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

“နိုင်ထွန်း”

“ဟင်”

“မင်း ရွှေသမုကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါ”

“ရွှေသမုက မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာရော မင်း ခံစားမိခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို မင်း မေ့လိုက်တော့မယ်လို့ ပြောနေတဲ့စကားက အရမ်း လွန်လွန်းမနေဘူးလားကွာ”

“အခုမှ သမုဘက်က ကိုယ်ချင်းစာပေးနေသလိုတွေ ပြောတာလဲ ဒီရေ မင်းပဲ အချစ်ကိုမယုံကြည်ဖို့ အမြဲသတိပေးနေခဲ့တာ

မဟုတ်လား။ ငါ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်တာ မင်း အပြစ် မြင်သင့်ဘူး”

ဟုတ်သားပဲလို့ ထောက်ခံလိုက်မိတော့မည့် စကားလုံးများက နှုတ်သမု ဝေဒနာတွေကို မြင်ယောင်ကာ ဆို့အနေသည်။ သူ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါမလုပ်တော့။ နိုင်ထွန်း ဘာကိုသဘောပေါက်သွားမှန်းမသိဘဲ ဆွဲယုံပျံ့ပြီးသည်။

“အချစ်ကို မင်းယုံကြည်လာတယ်လို့တော့ ငါ မထင်ဘူး မင်း ဒီရေ မင်းက လက်တွေ့ခံလာရတဲ့ကောင်ပဲ။ ငါက မင်းလိုခံရမှာစိုးလို့ အချစ်ကို အဆုံးသတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာ”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့သလို နိုင်ထွန်းကိုကြည့်ရင်း အားလုံးအားမရ ဖြစ်နေမိသည်။ မချစ်တတ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ နိုင်ထွန်း ချစ်ချင်ကြီးပြောင်းလဲသွားတာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ နဖူးဆိုင်ခေါင်းက ဒဏ်ရာကြောင့် နိုင်ထွန်း သွေးခဲသွေးအေးသွားတာများလာ။

“ဒီရေ”

နိုင်ထွန်း ခေါ်တာကို ပြန်မထူးနိုင်ဘဲ မျက်ခုံးပင်၍ တုံ့ပြန်ရ၏။ နိုင်ထွန်းက သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖိဖိဆုပ်ညှစ်လိုက်ပြီး

“ငါ့အတွက် ခေါင်းမစားပါနဲ့ ဒီရေ အရာရာက သူ့နေရာ အတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ နောင်တစ်ချိန် ငါ့ထက်သာတဲ့ကောင်နဲ့တွေ့ရင် ငါ့ကို သမုကျေးဇူးတင်သွားလိမ့်မယ်”

“ကြောက်လန့်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်း ဒီလိုသတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် မချခဲ့လောက်ဘူး ထင်တယ်။ မင်း ဘာတွေအားငယ်နေတာလဲ။ သမုက မင်းကို အလုပ်ပြန်ခန့်အောင် သူ့ဌေးကို တိုက်ရိုက်တောင်းပန်

“ထို လှုပ်နေထမ်း ငါလည်းရှိတာပဲကွာ၊ ငါလည်း ထောက်ခံပေးမှာပါ”
“ရဲ့ရင်တောင် ငါ မလုပ်တော့ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ထက် ကောင်းဦးမှာလား”

“ပထွေးရဲ့လုပ်ငန်းက မင်းအတွက်ပိုပြီး စိအားမများနိုင်ဘူးလား။ အစတည်းက စေတနာနဲ့ စီစဉ်ပေးချင်တယ်ဆို တို့ကုမ္ပဏီမှာ မင်းအခစားဝန်ထမ်းလုပ်စရာအကြောင်းတောင် မရှိဘူး”

“ငါက အကြောက်အကန် လက်ခံဖို့ ငြင်းခဲ့တာလေး သမုကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျလို့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ မြဲနေခဲ့တာ။ ပထွေးကို မှီခိုတာ မျိုး မဖြစ်ချင်တာလည်းပါတာပေါ့။ အခုတော့ မွေးခဲ့တဲ့အဖေထက် ပို ကောင်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံရတော့မယ်။ မေမေက သူ့သားသမီးတွေ အပေါ် ကောင်းပေးတဲ့အတွက် ငါတို့အပေါ်လည်း သူ စေတနာမှန်တာ လို့ ယူဆတယ်”

“တစ်သက်စာလား”

“ငါ့နာမည်နဲ့လွှဲပေးမယ်တဲ့။ အောင်မြင်အောင်လုပ်လို့ ပြောတယ် ပြီးတော့”

“ဆက်ပြောလေ”

“လားပါ နောက်မှ”

ပဟောဦး ဝှက်နေတယ်ဟု ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေသမုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သွေးအေးနိုင်အောင် ဒီကောင် ဘယ်အချိန်တည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်မသိပေ။

ဒီနေ့တော့ ဘာစကားပြောပြော အဆင်ပြေမှာမဟုတ်။ ထပြန်ပြီး ရွှေသမု မေးလာလျှင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

ရွှေသမုကို တစ်ခါလောက် တွေ့ကြည့်ပါဦးကွာလို့ နိုင်ထွန်းကို ဖျောင်းဖျရဦးမလား။ အချစ်ကို မယုံကြည်လို့ ဖျက်စီးသွားမှာစိုးရိမ်တာက လွဲလျှင် ကျောခိုင်းစွန့်ပစ်လိုက်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်တာတော့ စေတနာ အမှန်ပါ။

သူ့အနေနှင့်က နိုင်ထွန်းလိုလူမျိုးကို အသည်းကွဲအောင် ရွှေသမုက စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။

အခုတော့ ဘာကလွဲနေတာလဲ။ နားပင်မလည်နိုင်တော့။

အားပေးစကားတွေပြောဖြစ်မှာပဲ။ သူ့ဒဏ်ရာတွေက မသက်သာလို့
သူ့မိဘတွေ အရမ်းဂရုစိုက်နေကြတာ ဖြစ်မယ်။ ရှင်မသွားချင်လည်းနေ၊
ဆင်းရင် သူ့အမေဆီ လိပ်စာသွားမေးပြီး မောင့်ဆီရောက်အောင်
သွားမယ်”

“ဟင် အာ ဘာလို့သွားမှာလဲ။ သူ့မှာရဲစခန်းက လာမေးမြန်း
ဆေးနေတာနဲ့ ဦးနှောက်စားနေတာ”

“အဲဒါကြောင့် ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အနားမှာအားပေး
ပေးသင့်တာပေါ့။ ရှင်က သူ့ငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ဘာမှအားကိုးရတာလည်း
မထုတ်ဘူး”

“မင်း ငါ့ကိုပဲ စွတ်ပြောနေတော့တာပဲ။ ငါလည်း သူ့အတွက်
အထိမှာလုပ်ပေးသင့်တာ လုပ်ပေးနေတာပဲ။ အစည်းအဝေးမှာတောင်
အလုပ်ပြန်ခန့်ပေးပါ။ နောက်တစ်ခါ ဘာပြစ်မှုမျိုးမှ မဖြစ်အောင်
အာပတ်တယ်ဆိုပြီး တင်ပြထားတာ။ မင်းလည်း လာတောင်းပန်ထား
မိလို့ သူ့ဌေးကပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် သူ့ဌေးက စာနာပါတယ်။ နိုင်ထွန်းအတွက်
အလုပ်ပေးတဲ့သူများလို့ အလုပ်ပြန်ခန့်ဖို့ စဉ်းစားပေးမယ်တဲ့။ မောင်
ကိစ္စတွေ ဖြေရှင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရင် အရင်ကထက် မောင့်
အရိုက်တော့မယ်”

အတွေးနှင့်ကြည့်နူးစွာ ပြောနေတာကြောင့် ရင်ထဲနှင့်သွားမိ
နိုင်ထွန်း ဆုံးဖြတ်ချက်တွေသာ သိသွားရင် ရွှေသမု ဘယ်လောက်
အာပတ်ခံစားသွားရနိုင်သလဲ။

“နိုင်ထွန်းကို မင်းတကယ်ချစ်တာလား ရွှေသမု။ သူ့ကိုတယ်

အခန်း (၁၅)

“နိုင်ထွန်းက သူ့အမေအိမ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သက်တောင့်သက်
သာ နေရအောင် မြောက်ဒဂုံအိမ်ကို ပို့ထားတယ်တဲ့။ ရဲတွေဘာတွေ
လာစစ်ရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ ထင်
တယ်”

“မောင်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ရဘူးပေါ့”

“အင်း ကိစ္စလေးရှိတာနဲ့ သွားမတွေ့ဖြစ်တော့တာ၊ နောက်
ရက်မှ သွားကြည့်လိုက်တော့မယ်”

ရွှေသမု အသံမထွက်နိုင်တော့အောင် မှိုင်းကျသွားတာမို့ စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ခဏနေတော့ ကိုယ့်ကို မယုံသင်္ကာ မျက်စိ
များနှင့် ကြည့်လာပြီး

“သူ့ငယ်ချင်းထက် ရှင့်မှာ ဘာကိစ္စတွေက အရေးကြီးနေ
သမှသာ ရှင့်နေရာမှာဆိုရင် သူ့ဆီကို မရောက်ရောက်အောင်သွား

လိုအသိုက်အဝန်းက လာတဲ့လူလို့ မင်းထင်လဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ရာထူးနောက်ကြောင်း သူ့အရည်အချင်း ဘယ်ဟာက မက်မောစရာရှိပြီ

“ရှင် သမုကို ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုး ထင်နေလဲ မင်းဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မက်မောစရာတွေ အရည်အချင်းတွေရှိမှု ချစ်ကြိုက်ရမှာလား။ သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကရော ဘာအရေးလဲ၊ တယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေနဲ့ချစ်ကြရင် တစ်သက်လုံးသိရှိရှိနဲ့ပေါင်းသင်းသွားလို့ရတယ်”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေသိထားလဲ”

“ဒီမေးခွန်းက စွက်ဖက်သွန်းရာမကျဘူးလား။ သူနဲ့သမုကိုစွဲ

“လိုအပ်လို့မေးတယ်လို့ သဘောထားပေးပါ ရွှေသမု မင်းသေးတာရှိရင် ငါ ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ မင်းဝန်ပေါ့သွားစေလို့ပါ”

ရွှေသမု မျက်ဝန်းတစ်ချက်ပင့်သွားရင်း

“ရှင်က အချစ်ကို မယုံကြည်တာထက် သမုကို ယုံရခက်တာထင်တယ်၊ အင်းလေ ရှင်သိချင်တယ်ဆိုရင် သူ့အကြောင်းစုံစမ်းသမု သမု ပြောပြပါမယ်၊ သူ့အဖေက မိန်းမနဲ့သားသမီးကို လက်ခံတင်းတင်းရှာမကျွေးလို့ သူ့အမေက အနိပ်သည်ဘဝနဲ့ရုန်းကန်ခဲ့ရတာအဲလိုနဲ့ သူ့အဖေဆုံးတော့ ကလေးနစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးပိုင်ယံဝယ်တာကို ယူလိုက်ရတယ်”

“ဟင် မင်း အဲဒါတွေကို သိနေတယ်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရည်းစားထား အဖော်ခံလောက် သမု စဉ်းစားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဘဝတစ်သက်တာ လက်

ထယ် ရည်ရွယ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ သူ့ကို အဖြေပေးခဲ့တာ” သစ္စာတရားတွေပဲဟု ရင်မှာမှတ်ချက်ချမိပြန်၏။ ရွှေသမု

အချစ်တွေ ဒီလောက်ထိလေးနက်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါ။ ရွှေသမုက သမုတွေ့မှတ်ပုတ်ပြီးမှ စကားဆက်ကာ

“သူ့အစ်ကိုနဲ့ညီမလေးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးက မိဘတွေအရိပ်ခြင်းကြောင့် မသာယာခဲ့တာကအစ သမု သိတယ်၊ ခုနက နိုင်ထွန်းမှာ အိမ်မောလောက်စရာ ဘာအရည်အချင်းရှိလို့လဲလို့ ရှင် မေးတယ်နော်၊ အချစ်က အရမ်းကိုရိုးစင်းပြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ လူတွေက အရောင်ဆိုးခေါင်းစဉ်တွေအမျိုးမျိုးတပ်နေကြတာ၊ ကားပါမု တိုက်ပါမု ရာထူးတပ်တွေရှိမှချစ်တာ၊ အဲဒါ အချစ်စစ်မဟုတ်ဘူး။ မက်မောမှုလို့ခေါ်တယ်”

“အချစ်စစ်ဆိုတာကို ယုံအောင် မင်းဘာနဲ့သက်သေထူမှာလဲ”

“သူ့ကိုသမု တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမယ်လေ၊ သူ သမုကို အာမဖောက်မချင်းပေါ့၊ ဘယ်တော့မှလည်း သမုကို သူ သစ္စာဖောက်မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်အချစ်တွေကို သမု ယုံကြည်တယ်”

သူ့မစကားကြောင့် စိတ်ထဲမကောင်းစွာ လေးလံသွားရသည်။ သမု အချစ်တွေ ယုံပြီး ပုံအပ်နဲ့လို့ နိုင်ထွန်းကို တားမြစ်ခဲ့မိသည်။ သမုက အခုပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာမို့ ရွှေသမုကိုပဲ ပြန်နှစ်သိမိရတော့မိသည်။ နိုင်ထွန်းကို အရမ်းယုံကြည်ပြီး မျှော်လင့်မထားပါနဲ့လို့လေ။

“ဟူး”

“ရှင် ဘာတွေသက်ပြင်းချပြီး မောနေသလိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒါကိုတော့ အချစ်ကိုမယုံကြည်ဖို့တွေ သမုကို ပုံမချစ်ဖို့တွေ ရှင်

သွေးမထိုးနဲ့နော်၊ ရှင့်ဘာသာ ဒဏ်ရာဟောင်းကြောင့် အချစ်ကို ယုံရယ် ယုံ၊ မယုံချင်နေ မောင်နဲ့သမုရဲ့အချစ်ကို ဝေဖန်သွေးခွဲတာမျိုး၊ တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒါကို သမု အလေးအနက် တောင်းဆိုတယ်”

“ငါ့ကို ဘာတွေစွပ်စွဲနေတာလဲ ရွှေသမု၊ မင်းတို့ကြားမှာ အဲလိုလုပ်မယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ နေပါဦး ငါ့ရဲ့ဒဏ်ရာဟောင်းကြောင့် ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ နိုင်ထွန်း ပြောပြတာလား”

“ရှင် မသိစေချင်တဲ့အကြောင်းအရာမှန်းတော့ သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ မောင့်အကြောင်းတွေတောင် သမု ခုံစမ်းနိုင်သေးတာပဲ၊ တကယ် လို့ မောင် ဖုံးကွယ်ပေးခဲ့ရင်တောင် ရှင်တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်ထားလို့ တွဲကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်က ရှင့်ကို တော်တော်ခင်တယ်နော်၊ နှစ်စကားဆို အလေးအနက် နားထောင်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အချစ်မောင် ကြောက်လန့်သွားအောင်တော့ ရှင် မခြောက်လှန့်ပါနဲ့”

ခက်တော့နေပြီဟု သူ အတွေးတစ်ချက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ရွှေသမု အထင်လွဲနေတာက နိုင်ထွန်း သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင်တောင် ကိုယ်တရားခံဖြစ်ပေတော့မည်။ ဒီစကားကို ဒီမှာအဆုံးသတ်လိုက်တာ ကောလိန်မည်ထင်၏။

“ကဲ ရွှေသမု သန့်လျှင်ဘက်က အော်ဒါတွေရတယ်၊ မန္တလေးကလည်း အော်ဒါတွေထပ်ရတယ်၊ စာရင်းလုပ်ပြီးတာနဲ့ ငါ့ဆီ လက်မှတ်လာထိုင်ပါ။ နေ့လယ်အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြရမယ်၊ ဈေးကွက်ထဲမှာ နောက်ဖြန့်တဲ့ကော်ဖီဖစ်တွေက အရင်ဟာတွေထက် နာမည်ရတယ်၊ ပြည်တွင်းက ကော်ဖီစေ့နဲ့လုပ်တာက ပိုအဆင်ပြေပုံရတယ်”

“နည်းပညာကွာဟချက်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်ပြည်တွင်းက

တစ်ဖာတွေ ဘယ်လိုကြိုက်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်သိတာ၊ နိုင်ခြားကညာရှင်တွေက နည်းပညာပဲတိုးတက်တာ၊ ဈေးကွက်ဖန်တီးဖို့တော့ ညက်ရည်မမိဘူး၊ မြန်မာပြည်သားတွေရဲ့အထောက်အပံ့မရှိသိတာ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ တချို့ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေထဲကလည်း အဲဒါပဲ တင်ပြဆွေးနွေးတာ၊ ကိုယ့်ပြည်တွင်းမြို့နယ်တွေအတောင် အကြိုက်တူတာမဟုတ်တော့ အရသာကို တစ်သမတ်တည်း သွားသင့်ဘူးတဲ့၊ ဈေးကွက်အသစ်ဖောက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကာစတမ်မာဆာရဲ့ စိတ်ကြိုက်ကို အဓိကထားပြီး ဝန်ဆောင်မှုပေးရမှာပဲ”

“အဲဒါ သမုလည်း ထောက်ခံတယ်”

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးတော့ ရွှေသမု တက်တက်ကြွကြွလေး ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေသမုက အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ အလုပ်ပိုင် အလေးအနက် စိတ်ဝင်တစား ရှိတတ်သူပါ။ ခုနက နွမ်းလျမှုတွေပျောက်သွားတာ မြင်ရတော့ စိတ်ထဲသက်သာသလို ဖြစ်မိ၏။

နိုင်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမကို ဘယ်လိုအသိပေးရမလဲ။ အခုထိ စဉ်းစားလို့မရသေးချေ။ သိများသိလျှင် သူမ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေစားနားကျင်သွားရှာမလဲ။ အမြင်ကတိကြာညီမရခဲ့သော သူမအတွက် သူ စိုးရိမ်တတ်နေတာလည်း ထူးဆန်းစွာ ...။

အားမိ၏။ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့လုပ်တော့ အခန်းတံခါးက လော့ခ်ချထား
သည်။ အသံကို အာရုံစိုက်နားထောင်ကြည့်တော့လည်း တိုးသဲ့ညှင်းသဲ့
သွန်းသော အသံများ ဘာမှန်းမသဲကွဲ။

“ဟာ”

သူ တစ်ချက်တွေးမိသွားကာ မအေးတင်အခန်းကို လျှောက်
အံ့သည်။ မအေးတင်က စတိုခန်းဘေးက အခန်းမှာအိပ်တာပါ။ ဖေဖေ
တော့ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဘေးက အခန်းကျယ်ကြီးမှာ မေမေ
ညီတည်းက နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း ကတောက်ကဆော့ဖြစ်ကြ
တာ မေမေက အပေါ်ထပ်ကိုယ့်အခန်းမှာ ခဏခဏ လာအိပ်တတ်တာ
ထိရနေသည်။

“မ မရှိဘူး ဒါဆို”

မအေးတင် အခန်းတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်
အခန်းမှာ မအေးတင် မရှိတော့ သူ့ခေါင်းတွေ ချာခနဲ လည်သွားလောက်
အောင် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ဖေဖေနဲ့မအေးတင် ဟား”

သူ တကယ်ကို အံ့ဩသွားရလေ၏။ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကြီး
အားထူး။ သူ တကယ်ကို မတွေးမိ။

အချိန်ပြည့် အိမ်မှာမရှိသူမို့ ဖေဖေနှင့်မအေးတင် ဒီလိုဖြစ်နေ
တာကို သူ တကယ်သတိမထားမိပေ။ သူ ဘာမှလည်း မစားဖြစ်တော့ဘဲ
အပေါ်ထပ်အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ပိုပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်တော့ဘဲ မနက်စောစီးစွာပင် ရေခိုးချိုးပြီး
အခန်းဘက် ဆင်းလာခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲက အသံဗလံကြောင့် မအေး

အခန်း (၁၆)

နိုင်ထွန်းနှင့်ရွှေသမုအကြောင်း စဉ်းစားမိပြီး မျက်လုံးများက
ကြောင်တောင်တောင် အိပ်လို့မပျော်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဝမ်းထဲက ဟာတာ
တာဖြစ်နေ၍ ညစာမစားမိခဲ့တာကိုလည်း အခုမှ သတိရ၏။

အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့ကာ တစ်ခုခုစားလိုက်မှ အိပ်ပျော်
နိုင်တော့မည်ထင်သည်။

“ဟင်”

ဖေဖေအခန်းမှာ ညမီးရောင်ခပ်မိန့်မိန့်ဖြင့် စကားပြောသံခပ်
သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၍ သူ အံ့ဩသွား၏။ ဖေဖေ ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေ
တာလဲ။

ဒီအချိန်ကြီးမှာ အပြင်ဧည့်သည်ဘယ်သူမှ မလာနိုင်တာတော့
သေချာနေသည်။ ဒါဆို ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်လဲ။

သူ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဖေဖေအနားကို ခြေသံဖွဖွဖြင့် ကင်

တင် အိမ်မှကိစ္စတွေ လုပ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

“ဟင် ကိုမင်း စောစောစီးစီးပါလား၊ ဗိုက်ဆာလို့လား၊ မအေး

တင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မဆာပါဘူး၊ ဆာလည်း စားချင်စိတ်မရှိဘူး”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား”

သူ့မျက်နှာ သူနိမ့်တင်းမာနေမှုကြောင့် မအေးတင် မလိုမလဲ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ထမင်းပိုင်းထိုင်ခုံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ ထိုင် လိုက်ပြီး ရေဖန်ခွက်ကို အသံကျယ်ကျယ်မြည်အောင် စားပွဲပေါ်ဆောင်ခဲ့ လိုက်၏။

“မအေးတင်”

“ဟင် ပြော ပြောပါ ကိုမင်း”

“ဖေဖေနဲ့ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ပတ်သက်နေလဲ”

“ဟင် ဟို မအေးတင်က”

“မကွယ်ပုဂံနဲ့ အမှန်အတိုင်းပြောပါ၊ လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး လိင် ညာဟန်ဆောင်တာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး”

“မ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးထွန်းက”

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လဲ၊ လူမှုရေးဖောက်ပြန်ရအောင်လို့ မြ ခွယ်လို့လား၊ ရမ္မက်ဆန္ဒအတွက် ဘယ်သူမှမသိပါဘူးဆိုပြီး အိမ်ထဲမှာ အာသာဖြေဖို့ ဖေဖေက တောင်းဆိုတာလား”

“ဟိတ်ကောင် မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟင် ဦးထွန်း”

ဖေဖေ ရောဂါလာပြီး အော်လိုက်တာကြောင့် မအေးတင်

မှာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖေဖေကို သူ ရွံရှာသလိုကြည့်ရမှာလား။

မထိမဲ့မြင် ရှောင်ထွက်သွားရမှာလား စဉ်းစားလို့မရသေးချေ။

အဖေက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့ကို စူးရဲခက်ထန်စွာကြည့်လျက်

“မင်းစကားတွေက မိုက်ရိုင်းလှသည်လား၊ လူကမွေးပြီး လူ

စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုစကားက ယဉ်ကျေးမှုရှိတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သင်ပေး

ထားလို့လား ဖေဖေ၊ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်အောင်လုပ်နေတာ ဖေဖေတို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟိတ်ကောင် မင်း စကားပြောဆင်ခြင်စမ်း၊ ဒါ မိဘကို

ပြန်ပြောရမယ့်စကားမျိုးလား၊ မင်းပညာတတ်ဆို မင်းအမေရဲ့ချမ်းသာတဲ့ အလိုက်အဝန်းရဲ့အပြုအမူ အပြောအဆိုမျိုးလား၊ မပြောစရာမေးစရာရှိရင် အေးအေးဆေးဆေး မေးလို့ပြောလို့ရတယ်၊ မအေးတင်က မင်း ပေါက်ကွဲ ဆီသပုံချရမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် မအေးတင်ကို အပြစ်မမြင်ပါဘူး”

“ဘာ”

“သူ့အရွယ်သူ့ရှုပ်ရည်နဲ့ ပြီးတော့ မောင်နှမတွေအပေါ်မှာ ဆောင် မာနတွေနဲ့ကျောခိုင်းလာနိုင်တဲ့သူက ဖေဖေလို တစ်ဖက်စွန်း ဆက် အတ္တကြီးတဲ့သူကို မြှူဆွယ်တွယ်ကပ်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ သာ ငါ့အိမ်ကအလုပ်သမားဆိုပြီး အမိန့်တွေနဲ့ ချုပ်ကိုင်တာမျိုး လုပ်ချင် ထင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“နားလည်ပေါင်းစည်းမှုက အချစ်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ရော မင်း ဆောင်ဘူးလား”

“အချစ် ဟင်း ဟင်း”

ဖေဖေပါးစပ်က အချစ်ဆိုသောစကားလုံးကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့ လျှောင်သလို ရယ်ချလိုက်မိသည်။ ဖေဖေက ခံရခက်သွားသလို ပိုပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ

“မင်းက ဖေအေကို လျှောင်သလို သရော်သလိုနဲ့ မင်းရှာကျွေးတာ စားနေတဲ့သူဆိုပြီး ပမာမခန့်လုပ်တာလား မင်းဒီရေ၊ ငါ မွေးလာလို့ မင်းလူဖြစ်လာတာပါ”

“ဂုဏ်မဖော်ပါနဲ့၊ သွေးသားဆန္ဒနဲ့ မွေးထားတိုင်း ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတ္တတွေနဲ့ ပျိုးထောင်ခဲ့ပြီးမှ ယဉ်ကျေးနာခံတဲ့သားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်နေတာလား၊ ကျွန်တော် မှားယွင်းစွာ ဆက်ဆံမိတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ဖေဖေကြောင့်ပဲ ဖေဖေ”

“ဟိတ်ကောင် မင်း”

“အို ဦးထွန်း မလုပ်ပါနဲ့”

ထိုးကြိတ်ဖို့ ပြင်လိုက်သော ဖေဖေရှေ့မှာ သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ မအေးတင် ဝင်ရပ်သည်။ မအေးတင်က ဖေဖေလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်အခါမှာ ဖေဖေလက်က ချက်ချင်းအရှိန်အဟုန်ကျသွားပြီး မျက်နှာကတင်းထန်ခြင်းတွေ လျော့ကျညှိုးမိုန်သွားတာ ဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိကြောင့်လဲ မသိပါ။

“မအေးတင်ကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါ ကိုမင်း၊ ပြီးမှ ကိုမင်း ပြောချင်တာကိုပြောပါ၊ ဦးထွန်းက ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က မှားနေတဲ့အတွက် သားကိုအရမ်းကြီး အတိုက်အခံမလုပ်ပါနဲ့၊ အမှားလုပ်နေရင် မိတာကလည်း သားသမီးကို ကြောက်သင့်ရင် ကြောက်ရမှာပဲ”

လူကြီးက ကလေးကိုလေးစားသင့်ရင် လေးစားရမှာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဒီကောင်က”

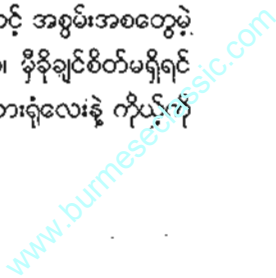
“အရာရာက တုံ့ပြန်မှုအတိုင်း ပြန်ရတတ်တယ် ဦးထွန်း၊ ညီမလေးနဲ့မောင်လေးကို နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အခု မအေးတင်သူများအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်နေရတယ်၊ တလွဲမာနနဲ့ ထွက်လာခဲ့လို့ သူတို့ကို လွှမ်းမိုးတတ်ခဲ့ နေတိုင်းနာကျင်နေရပါတယ်၊ ရွာကအကြောင်းကို အခုတလောမှ စုံစမ်းမိတော့ သူတို့ ကသီလင်တ ဒုက္ခတွေ့ရောက်လို့ မကြီးအပေါ် ခိုင်းခဲ့မိတာတွေ နောင်တရပါပြီဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်တဲ့၊ ဒီလိုမျိုး တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် နားလည်မှုမရှိကြတာတွေက နှစ်ဖက်လုံး ပင်ပန်းရတဲ့ကိစ္စတွေပါ”

“မအေးက ရွာကိုပြန်ချင်လို့လား”

မအေးတင်ကို မေးလိုက်သည့် ဖေဖေအသံက အထိတ်တလန့်ဖြင့် တုန်ခါနေသော်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေသည်။ သူ့ကိုဆက်ဆံခဲ့တာတွေနှင့် တခြားစီပါ။

မအေးတင်က သူ့ကိုမလုံမလဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၍

“သူတို့အိမ်ထောင်ဘက်ကိုယ်စီနဲ့ အဆင်ပြေကြတော့မှာပါ၊ မအေးတင်သာ ရှိနေရင်တော့ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဦးစီးဦးဆောင်စီမံပေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘာသာ သူတို့လည်း အဆင်ပြေအောင် လုပ်နိုင်ကြမှာပါ၊ လူဆိုတာ သေရင်လည်းခွဲခွာရတာပဲ၊ ကိုယ်မရှိလို့ သူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာမျိုး ဘယ်ရှိမှာလဲ၊ မှီခိုချင်စိတ်ကြောင့် အစွမ်းအစတွေမဲ့ပြီး အဲဒီအကျိုးအပြစ်ကြောင့် သိမ်ငယ်နေကြတာ၊ မှီခိုချင်စိတ်မရှိရင် ကြီးစားတတ်လာမယ်၊ ကြီးစားတော့မယ်လို့ စဉ်းစားရုံလေးနဲ့ ကိုယ်ကို”

နတ်သမီး

ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိလာနိုင်တာပဲ။ ဦးထွန်းက ဘာကိုရွေးချယ်မှာလဲ”

“ဟင် မအေးက ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ဦးထွန်းက ဘာကိုရွေးချယ်မှာလဲ”

“အရင်မိန်းမကြောင့် သိမ်ငယ်ခဲ့တာ ဦးထွန်းမှာကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းမရှိခဲ့လို့ မဟုတ်လား။ အခု မအေးတင်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကိုမင်းကို ဆက်မှီခိုလို့ မရတော့ဘူးလေ။ ဦးထွန်း ကြီးစားမှုတစ်ခုခုနဲ့ မအေးတင်ကို တင်တောင်းတင်တယ် ထားရတော့မှာ။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိရဲ့လား”

“ဟို အဲဒါ”

ဖေဖေ တိကျရေရာသော အဖြေမပေးနိုင်သလို စကားမဆက်နိုင်ရှိလျက် ခဏနေတော့ သူ့ဘက်ကို မျက်လုံးစွေကြည့်ကာ

“သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖအေ မသေမချင်း တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ ဒီကောင်ကို ကိုယ်မွေးထားတယ်”

“ဖေဖေ မိန်းမယူရင် မိန်းမကိုပါ ကျွန်တော်က တာဝန်ယူရမှာလား။ တရားသလား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဖေဖေ”

“ဟ ဘာတွေပြုံးပြီး ထူးခြားသွားလို့လဲ၊ မင်းအခု ငါစားဖို့သောက်ဖို့အစစ တာဝန်ယူထားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ မအေးကိုလည်း အိမ်မှုကိစ္စအဝဝအတွက် မင်းလခပေးထားတာပဲလေ။ အခု ငါတို့ လက်ထပ်လိုက်လည်း မင်းအဝတ်အစား ဖွတ်လျှော်မီးပူတိုက်၊ ချက်ပြုတ် ခူးခပ်ကျွေး အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ တခြား ဗာဟီရတွေနဲ့ နားရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ပုံမှန်လစာထက်တောင် ပိုပေးသင့်တယ်”

“ဟား အံ့သြဖို့ကောင်းတယ် ဖေဖေရယ်၊ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်

နဲ့ အဲဒီလိုနေခဲ့လို့ မေမေ ထားရစ်ခဲ့တာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ အေးတင် ခင်ဗျား သေချာစဉ်းစားသင့်တယ်။ ခင်ဗျားကို အိမ်ဖော်ဖို့လို့ အဖေနဲ့သဘောမတူတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက ခင်ဗျားဘဝကို တာဝန်ယူကာကွယ်ပေးမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မှီခိုရင်းနဲ့ ခင်ဗျားကို အချောင်း ခြေတော်တင်ရုံလောက် စိတ်ကူးနေတာ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ကိုမင်းပြောတာ မှန်နေတာပဲဥစ္စာ၊ ဦးထွန်း ဘာလို့ စိတ်တိုတာလဲ”

“မအေး”

ဖေဖေ အရှက်ထိသွားသလို မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။ ကော်ဖီခွက်ကို ခုခနဲ မြည်အောင် ဆောင့်ချလျက် ဖေဖေကို အထင်သေးသလို တစ်ဖက်ကြည့်ကာ နေရာက ထထွက်လာခဲ့သည်။

မအေးတင် သူ့ဘဝအတွက် သူ့မဘာသာ စဉ်းစားပါစေ။ ဖေဖေလိုလူမျိုးကို ဘာကြောင့်များ ချစ်နေတာလဲလို့ မေးမနေချင်တော့။ ဖေဖေက မိန်းမတွေကို ချစ်ရုံသာ ချစ်ပြီး တာဝန်မဲ့တတ်တာ အံ့သြစရာကောင်းလွန်းသည်။

ဒီလိုစိတ်ရှိနေသရွေ့ သိမ်ငယ်မှုဆိုတာကို ရင်ဆိုင်နေရဦးမှာပဲ။ သိမ်ငယ်နေသရွေ့ ရန်လိုနေဦးမည်ဆိုလျှင်တော့...။

အခန်း (၁၇)

“ဒါ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

အသံလုံးအခန်းထဲမှာ သူ့အသံက တော်တော်ကျယ်လောင်သွားလေသည်။ ကိုကိုအတွက် စားစရာတွေ လာဖို့ရင်းနှင့် ဧည့်လာတွေ့ရင် ဖေဖေအကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်နေမိခြင်းပါ။

ကိုကိုက ဖေဖေကို နားလည်ပေးလိုက်ပါပြောလို့ သူ ပေါက်မိခြင်းပင်။ ကိုကိုက မျက်နှာမသာမယာနှင့်ပင်

“ဖေဖေ ပြောသလို ဘာကထူးခြားသွားမှာမို့လဲ ညီရယ်။ အလည်း ဖေဖေကိုပြည့်စုံအောင်ထား။ မအေးတင်ကို လစာပေးသားရတာ ဥစ္စာ၊ ဒီအရွယ်မှာ ဆေးပေးမီးယူ အနီးကပ်လိုတယ် ညီ”

“အဲလို နားလည်ပေးလိုက်ရမှာ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလို မှီခိုနေဦးမှာဆိုရင် သိမ်ငယ်မှုတွေက ရှိနေမှာပဲ။ သိမ်ငယ်နေသလည်း ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်နေဦးမှာပဲ ကိုကို။ ကျွန်တော့်အဖေ

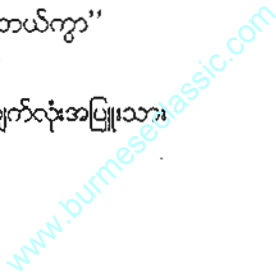
ဖြစ်စေချင်တာက မအေးတင်ကို ဒုက္ခပေးရာမရောက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေစေချင်တာ။ အခုက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်ဖော်နဲ့ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားထောင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။ ကုမ္ပဏီက လူတွေ ညီသွားရင် ကျွန်တော် မျက်နှာတောင် ပြရဲမှာမဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“ညီဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ မိသားစုပြဿနာတွေက သိက္ခာကျနိုင်တယ် ဆိုတာ ကိုကို သဘောပေါက်ပါတယ်။ အမေကဒီလို၊ အဖေကဒီလို၊ အစ်ကိုက ဒီလိုနဲ့ ညီမှာ ရုတ်စရာတွေချည်းပဲ။ ကိုကို စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီရယ်”

“ကိုကို ညီ ညီပြောတာ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေလုပ်ပုံကြောင့် ကျွန်တော့် ပြဿနာတက်နေရမှာမို့လို့ပါ။ တကယ်ဆို ကိုကိုက ဖေဖေအဖေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ပိုပြီးတာဝန်ကျေခဲ့တဲ့သူပါ။ ကိုကိုကြောင့် ဖေဖေအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်ရပ်တည်နိုင်တာ။ ကိုကိုကျေးဇူးက ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး ဆပ်လို့တောင်မကျေပါဘူး။ ကိုကို ဒီလိုအပြစ် ကျူးလွန်မိတာ ကျွန်တော့်ပညာရေးကြောင့် ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှုတွေ ခံရလို့ မရီးနဲ့ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ရင်းက ပြဿနာတက်ကြရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့ ညီ။ ကိုကို ရင်တွေနာလွန်းပါတယ်။ အခုချိန်မှ နောင်တရတော့လည်း ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ကိုကို အရမ်းမှားတယ် ညီ။ ခိုင်နဲ့ရင်သွေးလေးကို ကိုကို လူစိတ်မရှိ ချက်စက်စက် သတ်ခဲ့မိတယ်။ ကိုကို အရမ်းမှားတယ်ကွာ”

“ဗျာ”
ကိုကိုပြောတာကို သူ အံ့သြနားမလည်စွာ မျက်လုံးအပြူးသွား

ဖြစ်သွားရသည်။ အရင်အခေါက်တွေက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သော မိန်းမကို ခိုင်လုံ ပါးစပ်ဖျားမှပင် မတင်တော့တာပါ။ ရင်သွေးသည့်စကားလုံးကိုလည်း တစ်ခါမှမသုံးခဲ့ပေ။ အခုတော့ အသံတွေ တုန်ခါပြီး မျက်ရည်တွေပင် ဝဲလို့ပါလား။

“ကိုကို ဘာတွေနောင်တရတာလဲ၊ ဘာတွေကိုမှားတယ်ပြောတာလဲ ကိုကို၊ ညီ တစ်ခါမှ မကြားဘူးတဲ့ စကားတွေဖြစ်နေလို့ နားလည်အောင်ပြောပြပေးပါ ကိုကို၊ မမခိုင်ကို အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တာတွေလို့ ကိုကို နာကြည်းပြီး သတ်ခဲ့တာ သူ့ကိုသတ်မိလို့ တစ်သက်တံ့ကျွန်းကျလည်း နောင်တမရဘူးဆို၊ အချစ်ဆိုတာ ယုံကြည်စရာမကောင်းဘူးဆို ကိုကို”

“ကိုကိုကို ကျီစားခဲ့တာတဲ့”

“ဗျာ”

“ချစ်လို့ ကျီစားခဲ့တာတဲ့ ညီရယ်၊ သူနဲ့ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးမှာ အောင်လင်းကိုယ်တိုင် လာပြောသွားတာ”

“ဟင် အဲဒီကောင်က နိုင်ငံခြားမှာဆို”

“ဟုတ်တယ် နိုင်ငံခြားမှာပဲတွေ့ရိုက်၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ကိုကိုအထင်လွဲလောက်အောင် လုပ်ပြီးတည်းက ဒီကောင် နိုင်ငံခြားထွက်သွားတာ၊ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေတာနဲ့ ခိုင်သေတဲ့ သတင်းရော ကိုကိုထောင်ကျတဲ့သတင်းရော မကြားမိဘူးတဲ့၊ အခု မြန်မာပြည်ကို လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့လာမှ သတင်းတွေကြားပြီး ကိုကို အမှန်တရားတွေ သိရအောင်လာပြောတာ၊ ရင်သွေးလေးက ကိုကိုရင်သွေးတဲ့ ခိုင် ကိုယ်တိုင် အောင်လင်းကို ပြောခဲ့တာတဲ့”

“အာ အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုကိုက ငယ်ငယ်က ထိခိုက်ထိရာရဖူးလို့ ကလေးမရနိုင်ဘူးဆို”

သူ မယုံသင်္ကာအမေးမှာ ကိုကို မျက်ရည်စက်များဖြင့် ခေါင်းမပြည့်သည်။ ကိုကိုမျက်ရည်တွေကို မြင်တော့ သူ့ရင်မှာမချီပေ။

“ညီရယ် ကိုကိုလည်း မယုံလို့ ဒီကဆရာဝန်တွေကို တောင်းပန်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တယ်”

“ဘာ ဘာတဲ့လဲ ကိုကို”

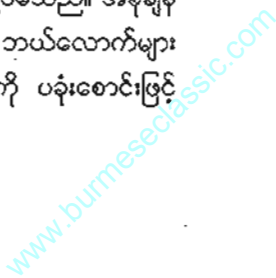
“လူပျိုပေါက်အရွယ်က အဲလိုဆိုပေမယ့် နောက်ပိုင်း မှီဝဲတဲ့အခါတွေကြောင့် ကျန်းမာရေးကောင်းလို့ ကြိုဆိုတဲ့ခွန်အားတွေ ရှိလာလို့ ကလေးရနိုင်တဲ့အခြေအနေ ဖြစ်လာတာတဲ့”

“အာ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်နဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ညီနဲ့ဖေဖေအပေါ် သူ့ထက်ပိုချစ်လို့ တာဝန်ယူနေတယ် အောက်မေ့ပြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လို့ သူ့ကိုသဝန်တိုလာအောင် ချစ်တာ၊ အောင်လင်းနဲ့အထင်လွဲပြီး သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုဂရုစိုက်တာပင် လုပ်တာတဲ့ ညီ၊ ဒီကိစ္စကို ခိုင်က အကူအညီတောင်းခဲ့တာတဲ့၊ အောင်လင်းက အဲဒီအချိန်တည်းက မိန်းမရှိတယ်၊ အဲဒီမိန်းမက ခိုင်နဲ့အောင်လင်းနဲ့ကြတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟား ကိုကိုရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

သူ့ရင်ထဲ ကိုကိုအတွက် မချီစွာ မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ အခုချိန်က ဘာမှပြောင်းလဲပြုပြင်လို့မရတော့တာ ကိုကို ဘယ်လောက်များများနာကျင်နေရှာမလဲ။ ကိုကိုက မျက်ရည်တွေကို ပခုံးစောင်းဖြင့် ဖြင့်က

“ကိုကိုက ကိုကိုကိုချစ်လို့ အဲလိုတွေ လုပ်မှန်းမသိဘဲ အမှန်း အငြိုးနာကြည်းမှုတွေနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် အချက်ပေါင်းများစွာ တားနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တယ်။ ရင်သွေးလေးကိုရော ခိုင့်ကိုရော”

“ကိုကို”

“လူမဆန်ခဲ့ဘူးကွာ၊ ကိုကို လူမဆန်ခဲ့ဘူး”

“မသိလို့ မှားခဲ့တာပဲ ကိုကိုရယ်။ အဲဒီအချိန်ကသာ မမခိုင် အဲလိုပြောခဲ့ရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာပါ့မလား။ ဒီလိုအဖို့ပါခဲ့လို့ ဒီလို ဖြစ်တာ၊ နောင်တတွေရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ တော့”

“ကိုကိုလည်း အဲလိုကြီးစားနိုင်အောင်လို့ ထောင်ထဲမှာ အလုပ် လုပ်စရာမရှိရင် တရားထိုင်နေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ညီကို ကိုကိုပြော ချင်တာက အချစ်ကို မယုံမကြည် မလေးမစား မဖြစ်ပါနဲ့တော့။ အချစ် ဆိုတာ စကားလုံးနှစ်လုံးနဲ့တစ်မျိုးတည်းလို့ ထင်ရပေမယ့် ချစ်တတ်ပြန် မတူလို့ တန်ဖိုးကွဲပြားသွားရတာ ညီ။ အချစ်ကို ဆာလောင်တဲ့အခါ အပြစ်အမျိုးမျိုးလည်း လုပ်တတ်ကြတယ်။ အကြောင်းပြချက်တွေများပြား လို့ အမှန်းအငြိုးတွေ ဖြစ်သွားကြရတာပါ။ တကယ်တော့ အချစ်က ချစ်တတ်ရင် တန်ဖိုးရှိပါတယ်”

“အချစ်ကို ယုံကြည်သွားတာလား ကိုကို”

ကိုကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ပြီးမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့အပြစ် နှင့်အတူ

“ဖေဖေ အချစ်သစ်ရှာတာကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ ညီ။ အချစ် က ဖေဖေစိတ်တွေကို ပြောင်းလဲပေးသွားပါလိမ့်မယ်။ မအေးတင်ကိုလည်း

အရမ်းဖိအားမပေးပါနဲ့။ မအေးတင် အချစ်တွေကြောင့် ဖေဖေ အသက် နှည်မယ်ဆိုရင် ညီ ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

ကိုကိုက အချစ်ကို ယုံကြည်ခိုင်းနေသော်လည်း ကိုယ့်အနားမှာ အချစ်က မရှိပေ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းခါမိလျက်

“မေမေ့ကို တကယ်မချစ်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေက မအေးတင်ကိုလည်း ဆကယ်ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး ကိုကို။ မအေးတင်လည်း ဖေဖေဒဏ် မခံနိုင် ထဲ့အခါ ထွက်ပြေးသွားမှာ။ မေမေလည်း ဖေဖေ့ကို မချစ်လို့ ထွက်ပြေး သွားခဲ့တာမဟုတ်လား”

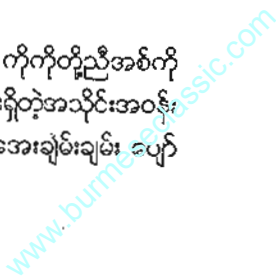
“ဒဏ်မခံနိုင်လို့ဆိုတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်။ မချစ်လို့ဆိုတာ ဆော့ မဟုတ်ဘူး ညီ။ မေမေက ဖေဖေ့ကို အရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ချစ်ခဲ့ ထို့လည်း အဆင့်အတန်းချင်းမတူတဲ့ ဖေဖေ့ကို မိဘတွေကိုအတိုက်အခံ ထုပ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့။ ချစ်သူမျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး အေးချမ်း သာယာတဲ့ဘဝမျိုး မေမေက နေချင်တာ”

“ဒါပေမဲ့ မေမေက ချမ်းသာတော့ လင်ယောက်ျားကို လင် သာကံရှားလို လေးစားရမှန်းမသိဘဲ ဂုဏ်မောက်ခဲ့တာဆို အချစ်ဆိုတာ ဆ အဲလို ခွဲခြားမှုမျိုးမှမရှိတာ”

“အဲဒါက ဖေဖေဘက်က နိမ့်ကျတဲ့ဘဝရဲ့မာနကြောင့် နှိမ်ချ ထယ်လို့ ထင်ပြီး သိမ်ငယ်မှုတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်နေခဲ့တာလို့ ကိုကိုထင်တယ်”

“ဒါဆို မေမေက ဖေဖေ့ကို မုန်းလို့ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုကိုပါ သားပြီး ထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မေမေက ချစ်ပါတယ်။ ဖေဖေ့ကိုရော ကိုကိုတို့ညီအစ်ကို တို့ရော။ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာပြီး အဆင့်အတန်းရှိတဲ့အသိုင်းအဝန်း က လာတဲ့သူပီပီ အရာရာကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်

ပျော်ရွှင်လှပစေချင်တယ်။ ဖေဖေကတော့ မပြည့်စုံတဲ့နေရာက လာတယ်။ သူဆိုတော့ တလွဲမာနနဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ အကောင်းမမြင်နိုင်ဘူး။ လူ့ယောက်ျားဦးဆောင်သင့်တာကို မေမေက ပြောပြီဆိုလည်း ခိုင်းတယ်။ အောက်မေ့ပြီး မလုပ်ဘဲ အရွဲတိုက်တယ်။ လေးစားရမုန်းမသိဘူးဆိုတာမျိုးနဲ့ အပြစ်ရှာတယ်”

“မေမေကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားပြီ”

“ညီ”

သူ မျက်ရည်ဝဲစွာပြောတော့ ကိုကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ ထောင်မှူးကြီးနှင့်မိသားစုလို ခင်မင်နေ၍ နားလည်မှုနှင့် နေရတာကြောင့် အချိန်ကြာလို့လည်း မဖြစ်တာနှင့် သူ ထရပ်လိုက်ချိန်

“ညီ ခ ခဏနေဦး။ ညီ ဘာတွေခံစားနေရလဲ။ ဖေဖေမအောင်တင်ကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာ သိက္ခာကျရမှာစိုးလို့လား”

“အဲဒီအတွက်က ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရမှာ သိပ်မထူးဆန်းတယ်ပါဘူး”

“ချစ်သူရလို့ ချစ်သူရဲ့အထင်သေးခံရမှာ စိုးရိမ်တာလား”

“အချစ်ကို ကြောက်လန့်ပြီး ရှောင်တိမ်းနေခဲ့လို့ အဲဒီကိစ္စလည်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မေမေလိုပဲ ဖေဖေရဲ့တိုက်ခိုက်မှုခံနေရတယ်။ အကောင်းမြင်မခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အနေအထားတယ် ကိုကို။ အနေကျဉ်းတော့ စိတ်လည်းကျဉ်းကျပ်တယ်။ မွန်းကတည်းက ဖိသားစုနဲ့မတူဘူး။ မနွေးထွေးဘူး အဲဒါကြောင့် အိမ်ပြန်ရဖို့ ဖေဖေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေတယ်”

“မအေးတင်နဲ့ကိစ္စကိုသာ နားလည်မှုပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီကိစ္စတွေ အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ် ညီ။ အရမ်းကြီး သောကတော့

နေပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုစကားကို ညီနားထောင်မှာပါ။ ကိုကိုလည်း ချွန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ ကိုကို။ မကြာမကြာ ညီ လာမှာပါ။ ကိုကိုက ထောင်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ စည်းကမ်းလိုက်နာလို့ ထောင်မှူးကြီးကလည်း ချစ်နေပါတယ်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဒေါသကြောင့် ဒီထဲမှာ ကာလလာရပေမယ့် မင်းအစ်ကိုက စေတနာကောင်းလို့ သမ္မတကြီးရဲ့ အားပေးမှုကိုခံစားပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ထဲ ပါနိုင်ပါတယ်တဲ့”

“ဘုရားကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ။ အတိတ်ဝဋ်ကြွေးတွေပါလာတယ်လည်း ကျေပါစေလို့ ကိုကို ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ခံ့ရင်သွေးအားအတွက်တော့ ကိုကို တစ်သက်လုံး နောင်တတွေနဲ့ ဖြေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုရယ်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ကိုကိုကိုကျောခိုင်းလျက် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ နေလာခဲ့ရသည်။ နောင်တတွေနှင့် ကိုကိုက အချစ်ကိုယုံကြည်လိုက်ပါမိတာပဲ။ အချစ်သစ် ရှာဖွေနေသော ဖေဖေကို နားလည်ပေးလိုက်ပါတဲ့။ အရာအားလုံးက အချစ်ကြောင့် အဆိုးအကောင်း ပြောင်းလဲနေတယ်ဟု ဆိုသည်။ ဒါဆို နိုင်ထွန်းရဲ့ပြောင်းလဲခြင်းကရော ရွှေသမုတီရဲ့ ချစ်လို့လား။ မချစ်လို့လား။

ရွှေသမုရဲ့အချစ်ကိုတော့ သူ ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့နားနဲ့ပတ်သက်လျှင် ရွှေသမုက ခံစားတတ်လွန်းသည် မဟုတ်လား။ အပြန် နိုင်ထွန်းကို သွားတွေ့ဦးမှပါ။

အခန်း (၁၈)

“တွေ့လို့ရမှာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သားက ဒီနေ့ရုံးချိန်းသွားတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ သူ ဖုန်းနောက်တစ်လုံးပြောင်းကိုင်နေလား မသိဘဲ နောက် အရင်ဖုန်းက လုံးဝဆက်သွယ်မရလို့ပါ။ ဟို နောက်ဖုန်းနံပါတ်ဆက် သမုကိုပေးလို့ရရင် ပေးပါလား အန်တီ”

ဒေါ်မြသက် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်သွားပြီး ရွှေသမုကို ဆံဖုန်း ခြေဖျားအဆုံး အကဲခတ်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းအဆင့် အလောက်ထိ အတင့်မရဲနိုင်ဘူးလို့ တွေးမိလို့ပါ။

အိမ်အထိ လိုက်လာရဲတာ အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုရကြောင်း ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ သားက ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ အားလုံးကို အဆင် အသွယ်ဖြတ်ချင်နေသည်။ မိမိစိတ်ထားသည်ကိုစွဲကိုင်လည်း လက်ခံပါ။ ဟု ကတိပေးထား၏။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦးကွယ်၊ သားနဲ့က တော်တော်ရင်းနှီး

လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်း တစ်ဌာနတည်းမှာ လုပ်ကြတာ ပါ အန်တီ”

“အေးကွယ် သားက ကားအက်ဆီးဒင့်အမှုကိစ္စကို ရှင်းနေရ တယ်”

“ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရင်းနဲ့ အဲဒီကိစ္စလုပ်လို့ရပါတယ် အန်တီ သူဌေးကို အလုပ်ပြန်ခန့်ဖို့ ပြောပေးထားတာ သူဌေးက လက်ခံပါတယ်။ လကန်ဖို့ကလည်း နှစ်ရက်လောက်ပဲ လိုတော့တာဆိုတော့ အဲဒါလာ ပြောတာပါ”

“သားက အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ အကြောင်း မကြားဘူးလား”

“ရှင်”

“အန်တီယောက်ျား အလုပ်မှာ သူလုပ်တော့မှာ၊ အန်တီ ခုယောက်ျားက အဲဒီအလုပ်ကို သားနာမည်နဲ့လွှဲပေးမှာ၊ သား စိတ်ပါလက် ပါ လုပ်ချင်စိတ်ရှိအောင်ပေါ့၊ အမှုကိစ္စကလည်း ပြီးပြတ်တော့မှာပါ”

“ဒါ ဒါလေးတောင် သမုဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြောဖော်မရဘူး၊ စိတ်ပင်ပန်းနေမယ်ဆိုတာသိပေမယ့် အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ အသိ ပေးသင့်တာပေါ့”

“သားသူငယ်ချင်း မင်းဒီရေ လာတုန်းက သားက ပြောလိုက် မှာပါ”

“ရှင် မင်းဒီရေနဲ့တွေ့သေးတာလား”

“အင်းလေ သားရှိမယ့်နေရာကို အန်တီပဲ လိပ်စာပြောပြလိုက်

တာ သူတို့ချင်းက အတွင်းသိ အစင်းသိ၊ သူ့အကြောင်းကိုယ်အကြောင်း တိုင်ပင်အသိပေးချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ သားက ဘာကိစ္စမဆို မောင်မင်းဒီရေကို ပြောပြလိုက်မှာပါ။ မောင်မင်းဒီရေ ဘာတွေပြောခဲ့လဲ သားဘက်က ပြောင်းလဲသွားလဲဆိုတာတော့ အန်တီမပြောတတ်ဘူး ဘယ်သူ့အဆက်အသွယ်မှ မရချင်လို့ ဖုန်းကိုတောင် စက်ပိတ်ပြီး အန်တီ ကို အပ်ထားတယ်။ နောက်ဆုံးပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ဘယ်သူ ကိုမှ မပေးပါနဲ့တဲ့”

“ဟင်”

သူမကို တညတညရည်ညှန်းသလိုပဲ အရမ်းကို အံ့သြသွားခဲ့ ရသည်။ မောင် ချက်ချင်း လတ်တလောကြီး ဘာကြောင့် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ သူမနှင့်မောင်ရဲကြားမှာ အမှန်းအပြီး စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက် စိတ်နာကြည်းစရာ ဘာကိစ္စမျိုးမှလည်း မရှိပါ။

မောင် ဗြိုင်ငြင်မည်အလုပ်မျိုးလည်း သူမ တစ်ခါမျှပင် မလုပ်ဘူး ပါ။ ဒါဆို မောင်နှင့်မတွေ့ရသေးပါဘူး ညာပြောခဲ့သည့် မင်းဒီရေက ဘာတွေများ ခြောက်လှန့်သွေးထိုးခဲ့ပါလို့လဲ။ အရင်တည်းက မောင်ကို အချစ်ကို မယုံကြည်ဖို့ မိမိအပေါ် အလေးအနက် ခံစားမချစ်ဖို့ ခဏခဏ သတိပေးသလို သွေးခွဲတတ်ခဲ့တာ သူမ အသိဆုံး။

“သမီး”

“ဪ ကော်ဖီက သောက်လို့ကောင်းပါတယ် အန်တီ”

အတွေးလွန်တာ လူမိသွားသဖြင့် အယောင်ယောင်အမှားမှား ကော်ဖီခွက်ကောက်ကိုင်ကာ သောက်လိုက်ရသည်။ အချို့အခါမရှိဘဲ ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာမဲ့လွန်းနေသည်။ ဒေါ်မြသက်က ခပ်စူးစူးလေးကြည့်

နော်

“သမီးက သားနဲ့ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးပတ်သက်လဲဆိုတာ အန်တီမမေးတော့ပါဘူး၊ သားက ဘာမှပြောပြထားတာ မရှိဘူးလေ။ အခုက သားအတွက်ပဲ အန်တီစဉ်းစားတယ်၊ အန်တီ နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်လို့ သားသမီးတွေ မျက်နှာငယ်ရတာကို အန်တီ စိတ်မကောင်း ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အတွက် စဉ်းစားပြီး အန်တီ နောက်အိမ်ထောင်ပြု လိုက်တာပါ။ အိမ်ထောင်ဘက်က သားတို့အဖေထက် အများကြီးကောင်း တယ်။ သူ့သားသမီးတွေအပေါ် ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် အန်တီ သားသမီး တွေအပေါ် သူ တော်တော်လေး ပြန်ကောင်းရှာပါတယ်။ လူမျိုးလူလွတ် အဖြစ် ရှိနေသေးတဲ့ သား နောင်ရေးအတွက်ပါ တွေးပေးတယ်။ အန်တီ ငိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့တဲ့လေ”

ဂုဏ်ယူပြောနေတာလားဟု ထင်မိသော်လည်း ရိုးသားစွာ အသိ သေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခံစားလို့ရနေသည်။ မောင်အမေရဲ့မျက်နှာက အပြစ်ကင်းစွာ ပကတိ အေးချမ်းလို့နေသည်။

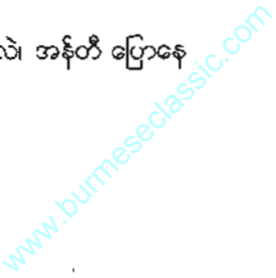
နောက်အိမ်ထောင်နှင့်မှ စိတ်ချမ်းသာမှုရနေခြင်းက စေတနာ မှန်ခဲ့လို့သာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမနှင့်မောင်ရဲရင်းနှီးပတ်သက်မှုကိုလည်း မမေးချင်ပါဘူးဆိုတော့ သိစေချင်တာတောင် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။

ဘာလို့ မသိချင်တာလဲဆိုတာရော သူမဘက်က မေးသင့်ရဲ့

လား။

“သမီး ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ငြိမ်သွားတာလဲ၊ အန်တီ ပြောနေ ဘာတွေရော ကြားရဲ့လား”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

“အေး အန်တီကတော့ ဒီနေ့ထိ သားသမီးတွေအပေါ် ဝတ္တရား မကျေခဲ့ဘူးလို့ မစဉ်းစားဖူးဘူး။ ကလေးတွေ အဖေ တာဝန်ပေးပေး အနိုင်သည်ဘဝနဲ့လည်း သူတို့လေးတွေအပေါ် ရုန်းကန်ကျွေးမွေးစော့ရှောက်ခဲ့တယ်။ သူတို့အဖေအပေါ်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အန်တီ သစ္စာရှိရှိနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့သေတဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့အတွက်တော့ သူတို့လေးတွေ မျက်နှာလှည့် စရာဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်။ အနိုင်သည်ဘဝနဲ့တုန်းကလည်း အထင်သေး ခဲ့ခဲ့ရတော့ စိတ်တော့မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်လို့ လည်မှုမဟုတ်တဲ့အတွက် သမားအာဖီဝကျတဲ့အလုပ်မို့ အန်တီ မရှက်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါ ရှက်စရာအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာလည်း ပြစ်မှုမြောက်တဲ့ဖောက်ပြန်မှုမဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

“အင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားသမီးတွေဆီက နားလည်မှုရဖို့တော့ နောက်အိမ်ထောင်ဆီက ဖြည့်ဆည်းမှုတွေတော်တော်များများ တောင်းဆိုလိုက်ရတယ်။ သူတို့အဖေ အတူနေခဲ့ရတဲ့ဘဝထက် သာနေကောင်းနေမှ သူတို့ဖြေသာနိုင်မယ်လို့ ထင်လို့လေ”

“မောင်က အဲ နိုင်ထွန်းက သူ့အမေက အရမ်းမိခင်ပီသပြီ တာဝန်ဝတ္တရားကျေတဲ့အကြောင်း အမြဲပြောပြပါတယ် အန်တီ၊ ဘယ် ချိန်တုန်းကမှ အန်တီကို အပြစ်မမြင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်ရွံ့သိမ်းငယ်

ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဒီအမေရဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ညီမရဲ့အိမ်ထောင် ဆက်တွေနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်တိုင်း အထင်သေးရှုတ်ချမှုတွေရှိနေတာကိုး။ အန်တီ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မပြင်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်မပြုရသေးတဲ့ သား သတ်အတွက်ပဲ အဲဒီလို အိမ်ထောင်ဘက်မျိုးနဲ့မတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်တယ်”

ပြောနေရင်း သူမကိုကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်တွေထဲမှာ သူမ ခုတ်ရင်းနီးလိုဟန်တွေ မရှိတာကြောင့် ဘာအတွက်မှန်းမသိဘဲ သူမရင်ထဲ ခြိမ်းစိတ်တို့ ခိုအောင်းလာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုဆင်ခြေမျိုးနဲ့ ကာကွယ်သင့် သလဲ။

“ဟို နိုင်ထွန်းကို သမု တွေ့ချင်ပါတယ် အန်တီ၊ သူ့ရဲ့လိပ်စာ ဆေးများ သမုကို ပေးလို့မရဘူး”

“သမီးကို သူတွေ့တော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလော ဆာဆယ်တော့ သူ့စိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရ ဆက်တဲ့အနေအထားမျိုးတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ နောက်မှတွေ့လိုက်ပါ သမီး”

အလိမ္မာသုံး၍ ရှောင်ဖယ်လိုက်ခြင်းမို့ သူမ ခြေလှမ်းရွေ့ဖို့ နည်းစားလိုက်ရတာ

“ဒါဆို သမုကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ၊ ဒီကြားထဲ သူ ဖုန်းဆက် ဆက်ရင်တော့ သမု လာသွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ သမီး၊ အန်တီပြောလိုက်ပါမယ်၊ ဪ နာမည်က ဘာသမုနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နာမည်အပြည့်အစုံ သိနေတာ မောင် ပြောပြထားလို့သာ သိရသည်။ ဒါတောင် သူမအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံတာဟာ မလိုလား

၁၆

နတ်သမီး

လို့များလား။

မောင်ကရော မောင်က ဘာလို့များ သူမကိုပစ်ပစ်ခါခါ အဆက် အသွယ်ဖြတ်ထားတာလဲ။

မောင်က သူမကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်သည့်သူမိ ရယ်မောပျော်ရွှင်စရာများဖြင့် သူမ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး စနောက် ကျီစယ်နေတတ်သူပါ။ ဒါတွေအားလုံး ပျက်သုဉ်းခဲ့လျှင်တော့ အဓိက တရားခံဟာ မင်းဒီရေပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မောင့်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေက ရှင်ကြောင့်ဆိုရင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မင်းဒီရေရယ်။

အခန်း (၁၉)

တွေ့ချင်လို့သာ လာခဲ့ရသည်။ လူက ခရီးပမ်းပြီး နွမ်းနေတာပါ။ မနက်ဖြန် ရုံးတက်ရလျှင် နိုင်ထွန်းဆီ မရောက်ဖြစ်မှာစိုး၍ နို့ဆီကအပြန် အိမ်ကိုမသွားသေးဘဲ ဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်။

နိုင်ထွန်းက ဒီအိမ်မှာ ဖိမ်ကျနေ၍ ကျန်တာတွေကို မေ့ထား နေတာများလားပင် မသိ။

“နိုင်ထွန်း”

“လာလေ ဒီရေ၊ ငါတောင် ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမလား စဉ်းစား တာ မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

“ဘာကိစ္စတွေ ရှိနေလို့လဲ အကြောင်းရှိရင် ကုမ္ပဏီလာတွေ သည်း ရရဲ့သားနဲ့ သမုကိုလည်း”

“မင်း ဘီယာသောက်မလား၊ အရက်သောက်မလား အစုံ ရှိ

“ကော်ဖီတစ်ခွက်ဆို တော်ပါပြီ”

နိုင်ထွန်း ဘာကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သလဲ မသိတာမို့ ကိုယ်လည်း စိတ်မပါစွာ ပြောလိုက်သည်။ အရာရာ အဆင် သင့် ပြည့်စုံနေသော နိုင်ထွန်းက ခဏချင်းမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အောင်ဖန်ဆင်းပေးနိုင်၏။ နိုင်ထွန်းက သူ့ရှေ့ကခုမှာ ဘီယာဘူးကို ဖောက်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“မင်း မျက်နှာခွမ်းနေတယ်၊ မင်းအဖေနဲ့အဆင်မပြေပြန်ဘူးလား”

“ကိုကိုဆီက ပြန်လာတာ ခရီးပမ်းလို့ပါ”

“မင်းအစ်ကို ကျန်းမာရေးကောင်းလား”

“ကျန်းမာရေးကတော့ ကောင်းပါတယ်”

“မကောင်းတာ ရှိသေးလား”

“အင်း စိတ်တော်တော် ထိခိုက်နေတယ်၊ အမှန်တရားတွေ သိသွားလို့”

“အမှန်တရား ဘာတွေလဲ”

ဘီယာတစ်ပုံသောက်ပြီး ဘူးကို မှန်စားပွဲပေါ်ချကာ နိုင်ထွန်း စိတ်ဝင်တစား မေး၏။ သူက သက်ပြင်းတွေ လေးပင်စွာချဖြစ်ရင်း

“သူ့မိန်းမက တကယ် ဖောက်ပြန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

“ကိုကိုကိုချစ်လို့ ကျီစယ်တာ၊ ငါတို့ကို ထောက်ပံ့မှုအဖွဲ့ မိန်းမပီပီ ဝန်တိုတာပေါ့။ သူ့အတွက် မပြည့်စုံတော့ ကိုကို သူ့အဖေ အလေးထား ဂရုစိုက်အောင် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တူးတွဲလုပ်

အလုပ်ကို လုပ်ပြတယ်၊ အဲဒီထဲက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းကို ကိုကို အထင်လွဲလောက်တဲ့အထိ ဆွဲပြီးအသုံးချလိုက်တာပဲ”

“ဟာ ဆိုးတယ်ကွာ၊ မင်းအစ်ကိုက အဲဒါကိုမသိဘဲ”

“ဟုတ်တယ် မိန်းမကို အချစ်စိတ်လွန်ကဲတော့ အမှားအမှန် ဆွဲခြားနိုင်ဘဲ လွတ်သွားတာ ကိုယ့်ရင်သွေးကိုပါ သတ်မိတဲ့အထိ”

“အာ မင်းအစ်ကိုက သားသမီး မရနိုင်ဘူးဆို အဲဒီကလေးက”

“ကိုကိုကလေးပါ၊ ဆေးမစ်ကြည့်တော့ ကိုကို ကျန်းမာရေး ကောင်းနေတယ်၊ ငယ်ငယ်က ချွတ်ယွင်းချက် မရှိတော့ဘူး၊ ရင်နာစရာ တွေပါ ကိုကို ငိုလိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

ပြန်ပြောပြသည့်အချိန်မှာ ကိုကိုအတွက် ရင်နာလို့ ကိုယ်ပါ ချစ်ရည်ဝဲချင်သည်။ နိုင်ထွန်းလည်း စိတ်မကောင်းစွာ စုတ်တစ်ချက် ဆတ်၏။

“ငါသာဆိုလည်း ယူကျုံးမရ ခံစားမိမှာပါပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေး အားနည်းချက်ကိုကိုင်ပြီး အဲလို မကျီစားသင့်တာ အမှန်ပဲ၊ အခုက ငယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းကျိုးမပြုဘဲ ရင်နာစရာတွေ ဖြစ်ရတယ်”

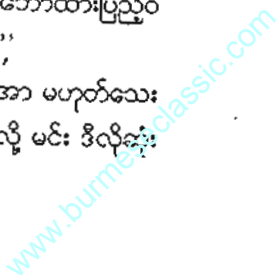
“သူများကို ဝေဖန်မနေနဲ့၊ မင်းကရော သမုကို”

“ငါ လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဟင် ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ရဲ့တူမ၊ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်”

“ဟာ ဒါ ဒါဆို သမုကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်၊ အာ မဟုတ်သေး ဟုတ်သေး သမုမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဘာချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့ မင်း ဒီလိုဆိုး

ပြတ်ရတာလဲ နိုင်ထွန်း မင်း”

စကားကို ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှန်းမသိအောင် အံ့အားသင့်လို နေသည်။ နိုင်ထွန်း ဒီလိုသွေးအေးနေတာမျိုး သူ မကြိုက်ပါ။

“မင်းက သမုမဟုတ်ဘဲ ငါ တခြားသူနဲ့လက်ထပ်မှာ ဘာလဲ တုန်လှုပ်နေတာလဲ”

“သမုက မင်းကိုအရမ်းချစ်တာ”

“အရင်က အချစ်ကို အလေးအနက် မယုံကြည်လိုက်နဲ့ အချစ် ကြောင့် ဘဝပျက်တဲ့ယောက်ျားတွေထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်ဆို၊ ရွှေသမုက ငါ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေ သိသွားတဲ့နေ့ ငါ့ကိုပုန်းသွားမှာ ပစ်သွား မှာ၊ သမု မိဘတွေကလည်း ငါ့လိုလူမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်း ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ သမုက မင်းအကြောင်းအားလုံး စုံစမ်း ပြီးမှ လေးလေးနက်နက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ရွေးချယ်ခဲ့တာတဲ့”

“ဘာ”

“သမုက တစ်သက်တာ လက်တွဲပေါင်းဖက်ဖို့အထိ ရည်ရွယ် ထားတာ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ သူ အားလုံးသိနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုပိုချစ်လာတဲ့သဘောရှိတယ် ပြီးတော့”

“တော်ပြီ မင်းဒီရေ”

ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြတော့ကို လက်မခံချင်သလို နိုင်ထွန်း လင် ကာတားလိုက်ပြီး ဘီယာကို တစ်ကျိုက်မော့ကာ

“သမုကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ငါ လွယ်လွယ်နဲ့ဆုံးဖြတ်လို့ရခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတစ်ခါပြောတိုင်း အတွေးတစ်ခါဝင်ပြီး ချစ်လျက်နဲ့

တစ်ခက်ခဲခဲ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာ”

“ငါ့ကြောင့်လားကွာ၊ ငါ့ကြောင့်လား”

ရင်ထဲဆို့ဆို့နှင့်နှင်ကြီးဖြင့် ယူကျုံးမရမေးလိုက်မိတော့ နိုင်ထွန်း သံဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည့်အတွက် ဝန်ခံလိုက်တာဟု ခံစားလိုက်ရ သည်။ သူ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိကာ

“ဘာကြောင့် ငါ့အဖြစ်ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါက ရွှေသမုကို မချစ် နဲ့လို့ တားခဲ့မိလို့လား၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့မင်းကို အသည်းကွဲဝေဒနာ နဲ့ ခံစားနာကျင် ဘဝပျက်မှာမို့လို့ အရမ်းယုံကြည်ပြီး အလေးအနက် စားဖို့ဘဲ သတိပေးခဲ့တာပါ”

“မင်းကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း အဲလိုတွေ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့လို့ ငါ့ဘက်က ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဒီနေ့လို ဆုံးဖြတ် ချိတ်မျိုး ချနိုင်ခဲ့တာ၊ သမုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ သိပ်မခံစားရဘူး”

“ဘာ”

“သံယောဇဉ်တော့ရှိပါတယ်၊ သမု ငါ့အပေါ်အရမ်းကောင်းခဲ့ တယ်”

“နိုင်ထွန်း အဲလောက်ပဲလားကွာ၊ သမုအပေါ် မင်းရဲ့စိတ်က လောက်ပဲလား”

အံ့ဩစွာမေးလိုက်မိရင်း သမုဘက်က ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် အာမိသလိုပင်။ နိုင်ထွန်းက ဘီယာဘူး အေးဆေးစွာကောက်မော့ပြီး

“ငါ ဒီလကုန် မင်္ဂလာဆောင်မယ်”

“ဟင် မြန် မြန်လှချည်လား၊ သမုကို အသိမပေးတော့ဘူးလား၊ သမုကို ဖြေသိမိစကားလေး မပြောတော့ဘူးလား၊ အစိမ်းလိုက် ခွဲမှာဆို

ရင်တော့ သမုအပေါ် မင်း မတရားဘူးလို့ ငါ စွပ်စွဲရလိမ့်မယ်”

“မနေ့က မေမေနဲ့ရွှေသမု တွေ့ကြတယ်”

“ဟင်”

“ငါ့ဆီက အဆက်အသွယ်မရလို့ အိမ်ကိုလိုက်လာတာ၊ မေမေက ငါ့လိုစာ မပေးလိုက်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟား တခြားဘာပြောလိုက်သေးလဲ၊ မင်းလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း”

“ညက မေမေဖုန်းဆက်မှ ငါ ဒီကိစ္စကို လက်ခံမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး သမု ခံစားရမှာကြောက်လို့ အဆောတလျင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဆိုလျှင် ပိုမှန်မယ်၊ မပတ်သက်ရဘူးတော့တာက မုန့်လို့မဟုတ်ပေမယ့် ကိစ္စက စောစောစီးစီး ဖြတ်လိုက်တာကောင်းမလားလို့”

“နိုင်ထွန်း မင်းကွာ”

ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်တို့က ကယောင်ချောက်ချောက်ဖြစ်လို့နေသည်။ နိုင်ထွန်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားမိကာ

“နိုင်ထွန်း သမုကို လမ်းခွဲမယ့်အကြောင်း ဒီလိုသွေးအေးပြီး ခံစားချက်မရှိတဲ့မျက်နှာမျိုးနဲ့ လမ်းခွဲစကား မင်း ပြောရက်သလား၊ အမုန်းတွေနဲ့ လမ်းခွဲတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ပြီးတော့ သမုဘက်က အဆင်သင့်စောက်တာမျိုးလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“မင်းလည်း လမ်းခွဲခံခဲ့ရဖူးတာပဲ၊ ဘာတွေ့တွေးပူနေတာလဲ၊ ဒီရေ၊ မင်းကိစ္စလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေဖို့ မလိုတုန်းထင်

ဘယ်”

“သမုကို အသည်းခွဲရမှာ မင်းသွေးအေးလွန်းသလားလို့ပါ၊ သမုကို မင်းအရမ်းချစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ခုချိန်မှာ နည်းနည်းစာနာကြည့်ပါဦးလား နိုင်ထွန်း၊ မင်းလို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို သမုက အလေးအနက်ချစ်ခဲ့တာ အသည်းခွဲခံရမှာမတန်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒီရေ”

နိုင်ထွန်း လေသံမာသွားသလို ဘီယာဘူး ဆောင့်ချသံကလည်း ဘယ်လောင်သွားသည်။ ဘီယာသောက်သည့်အရှိန်ကြောင့်လားမသိဘဲ မျက်နှာက နီရဲနေကာ

“ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင် မပြည့်စုံတဲ့ကောင် သူများတွေထက် ပိုကျပြီး မိသားစုမှလည်း ချွတ်ယွင်းချက်တွေများတယ်၊ ရုပ်ရည်အဆင့် အတန်းလည်း မက်မောစရာမရှိတာ၊ မင်း အမြဲတမ်းပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်မှုတွေ ပိုဖြစ်လာတယ်၊ သမု ဘယ်အချိန်စွန့်ပစ်လဲ အမြဲစိုးရိမ်ခဲ့တယ်”

“နိုင်ထွန်း ငါက အဲဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ငါလို ငါ့အစ်ကိုလို မင်းညီမနဲ့ မင်းအစ်ကိုလို ခံစားရမှာစိုးရိမ်တာပါ၊ ရင်ထဲက မပါတဲ့ အချစ်ကြောင့် အားနည်းချက်တွေကို နှိမ်ချအထင်သေး စော်ကားခံရမှာကြောက်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ကွာ သမုက အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို အရမ်းချစ်တာ၊ မျက်ကန်းတစ်ယောက်လိုပါပဲ၊ ဘာကိုမှ မမြင်ဘဲ တန်ဖိုးကြီး ပြုနေ မင်းကိုချစ်နေတာပါ၊ သမုအချစ်ကို အထင်သေးခဲ့မိတာတောင် မှားသွားတယ်”

“နောက်ကျသွားပြီ”

“ဘာ”

“သမုအချစ်ကို မင်းချီးကျူးပြီး အားပေးတာ အရမ်းနောက်ထွားပြီ။ ညကပဲ မေမေ့ကို ကတိပေးလိုက်တယ်။ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်လို့။ အဲလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ သမုကို မခွဲနိုင်တော့ဝေနေမှာစိုးလို့ပါ။”

“နိုင်ထွန်းရာ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မလားဟု ပိုပြီး ကြေကွဲသည်။ ဘာကြောင့် ချစ်တတ်လွန်းသော သမုအပေါ် သစ္စာဖောက်ခြင်းအောင် တိုက်တွန်းမိပါလိမ့်။ မရည်ရွယ်ပေမယ့် ရွှေသမု အသည်းကွဲကြွလာခဲ့ပြီလား။

အသည်းကွဲလို့ အသည်းကွဲဝေဒနာက ဘယ်လောက် နာကျင်ခံစားရလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးပါ။ ရွှေသမုရယ် မင်းကို အဲဒီဝေဒနာမျိုး မခံစားရစေချင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မင်းချစ်သူ နိုင်ထွန်းကို ငါ ဘယ်လိုမှမဖျောင်းဖျက်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေသိရင် မင်း ဘယ်လိုများခံစားသွားရနိုင်သလဲ။ ရွှေသမု မင်း မငိုလိုက်ပါနဲ့။

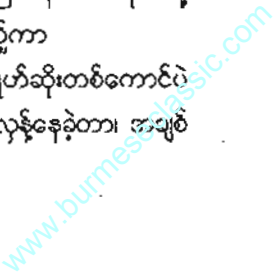
အခန်း (၂၀)

“အချစ်ကို ကြောက်လန့်အောင် ရှင်ခြောက်လှန့်နေခဲ့လို့ မောင် ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာ”

“ရွှေသမု”

နာကြည်းစွာ ပေါက်ကွဲလိုက်သည့်အသံက နားထဲမှာခါးသီးစွာ နှစ်သက်သွားသည်။ နိုင်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောဖို့မရည်ရွယ်ချင်ပေမယ့် နိုင်ထွန်း လက်ထပ်သတင်းပါလာမှ သိရမည်ဆိုလျှင် အစိမ်းလိုက်အသည်းနှုတ်ရသလို ပိုပြီးနာကျင်ခံစားရမှာစိုးလို့ အသိပေးဖြစ်တာပါ။ အခုတော့ နိုင်ထွန်းကို စိတ်မဆိုးဘဲ ကိုယ့်ကိုအပြစ်မြင်နေတာ ခံရခက်ဖို့ ကောင်းလှသည်။ ရွှေသမုက သူ့ကိုစူးစိမ်းစွာကြည့်ကာ

“ရှင်က သမုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငြိဟ်ဆိုးတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ဒီရေ့ မောင်ကို ရှင် အမြဲတမ်းသွေးထိုးခြောက်လှန့်နေခဲ့တာ။ အချစ်

က ရှင့်အတွက် ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အရာထဲ ဆိုတာ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမုတေ့တွက်တော့ ဘဝထက်ပိုပြီး အရေးကြီး တယ်။ မောင့်ကို သမုတေ့ထဲသက်လုံး ပေါင်းဖက်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ဆံဖြူသွားကျိုး မြေးတွေမြစ်တွေရတဲ့အထိ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သွားမယ် လို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်ထားခဲ့တာ”

“ငါ အဲလိုပြောပေးခဲ့ပါတယ် ရွှေသမု၊ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့အစေ့ စကားကို နာခံပြီး ဟိုဘက်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးပြီးပြီ။ ငါ ဘယ်လိုမှ”

“ရှင်က အဆိပ်တွေ ကျွေးလိုက် ဖြေဆေးတွေပေးလိုက်နဲ့ ရှင်ပြောတာတွေ မောင် ဘယ်ယုံရဲပါတော့မလဲ။ အဲဒီစကားတွေကို သမု ကိုယ်တိုင် မောင်ကိုပြောမယ်။ မောင်ရဲ့အကြောင်းတွေအားလုံး သိနေရဲ့နဲ့ မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင် နားလည်အောင် ပြောမယ် ရှင် သိရဲ့လား။”

“သူ စိတ်ပြန်လည်လာမယ်လို့ ထင်လား ရွှေသမု၊ သူက အရန်သင့်ရွှေပေါ်မှာ ထိုင်ရတော့မှာမို့ မင်းကို မြန်မြန်မေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစား နိုင်တာ။ သူ လက်ထပ်မယ့်သူက သူ့အကြောင်းကို အားလုံးသိပြီ။ နီး သားအေးဆေးတဲ့ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်တဲ့ သူ့အမေရဲ့ယောက်ျား ဘက်က တူမမို့ ရာထူးဂုဏ်ဒြပ် အဆင့်အတန်း။ ဂုဏ်သိက္ခာ ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူးလို့ ပြောတယ်”

ရွှေသမု နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ထွန်းအထိ နာကြည်းရိပ်တို့ ရှိမနေပါ။ သူ့ကိုသာ မုန်းတီးရွံရှာဟန်ဖြင့်

“မောင့်ကို မုန်းသွားအောင် ရှင်သွေးခွဲနေတာလား မင်းဒီခေ

အချစ်က ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်အဆင့်အတန်းကို အခြေခံတယ်လို့ ရှင်ထင်နေ သား။ အချစ်ဆိုတာ အဲဒါတွေနဲ့ ရောနှောမှုမရှိဘဲ သန့်သန့်လေး သူ့တန်ဖိုး နဲ့သူ တည်ရှိနေတာ။ လူတွေက မိုက်မဲမှုတွေနဲ့ ဖောက်ပြန်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အကျင့်စရိုက်တွေ မတူညီ သဲ ပေါင်းစည်းဖြစ်ကြလို့ မှားယွင်းမှုတွေနဲ့ ကြုံရတာ။ ရှင့်ရဲ့သွေးထိုး ကောင်းတွေကြောင့် မောင် သစ္စာပျက်ဖို့ စဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် သမု အချစ်တွေနဲ့ ပြန်ပြီးသိမ်းသွင်းယူမယ် မင်းဒီခေ”

အချစ်ကို ကိုးကွယ်နေတာလားဟု အငေါ့တူးကာ မေးခွန်းထုတ် ချက်ရမည်လား။ နိုင်ထွန်းကို ယုံကြည်နေဆဲ ရွှေသမုကို သူ ဒီထက်ပို ပြီး ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

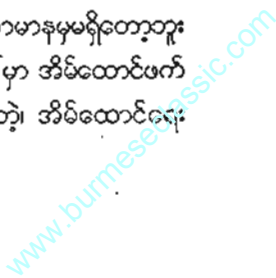
“ရွှေသမု ဘယ်လဲ”

ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်ဖို့ပြင်နေသော ရွှေသမုကို မေး ချက်တော့ လှစ်ခနဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် သူ့ဆီဝေလာသည်။

“မောင် ဘယ်မှာရှိနေလဲဆိုတာ မောင်အမေဆီသွားမေးမလို့ ခွင့်ကိုမေးလည်း ရှင်က အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောမှာမှမဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး သူ့အမေဆီ မင်းရောက်ပြီးပြီမဟုတ်လား။ နိုင်ထွန်း ကို ဆက်သွယ်လို့ရမလားလည်း မင်း မေးခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။ မိန်းက ဆေးသိက္ခာကျမလားဆိုပြီး ဟိုက အလိမ္မာသုံးငြင်းလိုက်တာကို မင်း အနာမရှိဘူးလား ရွှေသမု”

“မောင့်ကိုချစ်မိပြီဆိုတည်းက သမုမှာ ဘာမာနမှမရှိတော့ဘူး မင်းဒီခေ သမု အမေကပြောဖူးတယ်။ ချစ်သူအပေါ်မှာ အိမ်ထောင်ဖက် အပေါ်မှာ မာနထားရင် အဲဒါ တကယ်မချစ်လို့ဘဲတဲ့။ အိမ်ထောင်ရေး

ပြိုကွဲတယ်။ ချစ်သူတွေခွဲခွာရတယ်ဆိုတာ မာနတွေကြောင့်တဲ့လေ။ အဲဒါကြောင့် မောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် သမု မာနမထားဘူး”

“ဟား ရွှေသမု မင်းနဲ့ကျမှ အချစ်က တန်ဖိုးတွေ မြင့်နေရောလား။ လူတိုင်းမှာ မင်းလို အချစ်မျိုး မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာရော မင်းမသိဘူးလား။ အချစ်က မင်းသိတဲ့ပုံစံတစ်မျိုးတည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူးရွှေသမု။ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတာ၊ နားလည်ပေးဆပ်တာ၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊ အတ္တနဲ့အသုံးချတာ၊ နားလည်အောင်ပြောရရင် သံယောဇဉ်ရှိပေမယ့် အခြေအနေအရ ခွဲခွာရတာပါဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ စရိုက်တွေတယ်။ နိုင်ထွန်းအချစ်ကို မင်းဘက်က အမြင်နဲ့ တစ်ဖက်သတ် အထကြီးမနေနဲ့။ မင်းနဲ့ခွဲခွာရမှာကို သူ ဘာမှမခံစားရဘူး။ အရမ်းသွေးအေးလွန်းလို့ ငါတောင် ထိတ်လန့်မိတယ်”

“အဲလိုဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ရှင့်ကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ”

“ရွှေသမု”

သူ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာက ထကာ ရွှေသမုအနား ရောက်သွားသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူက ဘာကြောင့် အပြစ်ဖြစ်နေရလဲ။

“နိုင်ထွန်းနဲ့တွေ့နိုင်အောင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။ သူ ဘာပြောမလဲ။ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို နားထောင်ကြည့်၊ ငါ့ပယောဂက ဘူးဆိုတာ မင်း အဲဒါမှသိမှာ”

“အစတည်းက ရှင်ပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိရင် ဒီနေ့လိုကိစ္စ ရှိတာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာက ပိုပြီးသေချာပါတယ်”

“မင်းကွာ”

“ရှင့်အကြောင်းတွေကို မောင်ပြောပြတုန်းက ရှင့်ကိုနားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်က အမြဲတမ်း ထိတ်လန့်နေတတ်လို့လေ။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်က သူများတွေကိုပါ ကြောက်လန့်အောင် လုပ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် မောင် သွေးကြောင့်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဆည်း အဲဒါ မောင့်အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့သာဆိုရင် ရှင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး မင်းဒီရေ”

“ကျွတ် ခက်တာပဲ”

တရားခံတစ်ယောက်ဖြစ်သွားရခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူ နားလည်။ သူတကယ်ပဲ ဓေတနာကြောင့် မှားယွင်းခဲ့မိသလား။ မှားယွင်းခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါဟာ ဘယ်သူ့အတွက်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ခွဲခြားနိုင်ဘဲ...။

အခန်း (၂၂)

“မောင်”

လှည့်ကြည့်လာသော မောင်မျက်ဝန်းတွေမှာ အရင်ကအချစ်ရဲ့ သိပ်သည်းနွေးရူမှုတွေ မပါဝင်။ အစိမ်းရောင်ပြောင်းလဲနေသော မောင်အကြည့်တွေကြောင့် သူမ သွေးပျက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေမိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ကန်ရေပြင်ဘက် မျက်နှာလှည့်ထိုင်နေသော မင်းဒီရေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မောင့်လက်ကို သိမ်းသွင်းမှုများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မောင် သမုကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ သမုဘက်က ဘာတွေမှားယွင်းခဲ့တာရှိလို့လဲ၊ သမု ဘာတွေပြင်ဆင်စရာရှိသလဲ ပြောပါ မောင်၊ မောင် မကြိုက်တာမှန်သမျှ သမု ပြင်ပါမယ်၊ မောင် ဖြစ်စေချင်သလို မောင့်စိတ်ကြိုက် သမုနေပါ့မယ်”

“သမု”

“မောင် အခုဆုံးဖြတ်ချက်က မင်းဒီရေ ကြောက်လှန့်မှုတွေကြောင့် ကယောင်ကတမ်း မှားယွင်းသွားတာမဟုတ်လား၊ မောင် သမုကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ သမု သိတယ်၊ သမုနဲ့ကင်းကွာနေတဲ့အချိန်အတောအတွင်းမှာ မောင့်ကို သူ ဘယ်လောက်များ သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ထားခဲ့သလဲ၊ မောင် ဘယ်လောက်များ ကြောက်လန့်သွားရှာမလဲ”

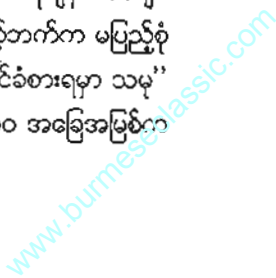
သွေးရူးသွေးတန်းလို ပြောနေသော ရွှေသမု လက်တွေကို နှိပ်ထွန်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲယူဖြုတ်ချကာ ကန်ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ဆက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကိုယ့်လက်တွေကို ရွှေသမု ဘာမဆွဲနိုင်အောင် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်တွေထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“သူ့စကားတွေကြောင့် ကိုယ်သွေးကြောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် အခုဆုံးဖြတ်ချက်က ကိုယ့်အတွက် အနာဂတ်ထိ အစိအစဉ်ချလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ၊ သမုကဲ့ ကိုယ် မမုန်းဘူးဆိုတာနဲ့ လုံလောက်ရင် ပြန်လိုက်ပါ သမု”

“ဟင့်အင်း မောင် အဲလိုမပြောနဲ့၊ နှင်ထုတ်ရအောင် သမုနဲ့ ဆက်က ရန်သူတွေမှမဟုတ်ဘဲ မောင်ရယ်၊ မောင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သမျှကို သမု အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊ မောင့်ကို သမုချစ်တယ်”

“အဲဒီအချစ်တွေက ဘယ်လောက်ထိခံမှာလဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်ရတဲ့အထိလား၊ နှစ်ယောက်ရတဲ့အထိလား၊ အခုချိန် ခဏချစ်နေတဲ့ ပြောနေတဲ့စကားတွေက နောင်တစ်ချိန် ကိုယ့်ဘက်က မပြည့်စုံအောင် တွေ့ကြောင့် ပဋိပက္ခတွေဖြစ်တဲ့အခါ ကိုယ်ပဲ နာကျင်ခံစားရမှာ သမု”

“မောင် ဘာလို့အဲလိုတွေးတာလဲ၊ မောင့်ဘဝ အခြေအမြစ်က

သမုနားလည်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အသနားပိုရင်းနဲ့ လေးလေးနက်နက်ချစ်ခဲ့တာ။ ဆံဖြူသွားကျိုးတဲ့အထိ ဒီလိုတွေမဖြစ်ရဘူးဆိုတဲ့ ဝိတ်ကူးယဉ်မှုတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်”

“မေမေ့ကို ကတိပေးပြီးသွားလို့ပါ သမု၊ ပထွေးကပေးတဲ့ အိမ်နဲ့လုပ်ငန်းကိုလည်း လက်ခံပြီးပါပြီ”

“ဟင်”

“အဲဒီအိမ်နဲ့လုပ်ငန်းက ကိုယ် လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးမိဘတွေပိုင်တာတဲ့။ တူမနဲ့လုပ်ငန်းတွေ အိမ်တွေကို ကိုယ့်ပထွေးကပဲ စောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို မက်မောတာ မဟုတ်ပေမယ့် ချို့တဲ့မှုတွေကို ရပ်တန့်ပြီး ပြည့်စုံချင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ အစတည်းကသာ ကိုယ် ပြည့်စုံနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဒီလိုမျိုး သမုကို လမ်းခွဲဖြစ်မယ် မထင်ဘူးလေ”

“မောင်ရယ်”

သိမ်ငယ်မှုကြောင့် ဒီလိုဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့တာပါလားဟု မောင်ကို ပိုပြီးသနားသွားမိသည်။ အဲလို သိမ်ငယ်မှုတွေ ဖြစ်နေအောင် မင်းဒီရေက အမြဲသွေးထိုးလှုံ့ဆော်နေခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ သမုကို ခွဲခွာထားခဲ့ပြီး ဒီလိုတွေ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ မောင် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရှာမလဲ။

“ဟာ သမု”

“ဖြန်း”

မင်းဒီရေဆီ အပြေးသွားကာ ပါးကိုရိုက်ချလိုက်တာနဲ့ နောက်ထပ် အပြေးလိုက်သွားသော်လည်း အံ့အားသင့်နေမိ၍ ဘယ်လိုမှဟန်တူ

မရလိုက်။ နားမလည်စွာ ခုံတန်းလေးက လန့်ဖျပ်ထရပ်လိုက်သော မင်းဒီရေကို ရွှေသမု စူးစိမ်းစွာပင်ကြည့်ကာ

“ရှင်ကြောင့် ရှင်ကြောင့် မောင်ဒီလိုတွေဖြစ်သွားရတာ မင်းဒီ

သု ဒီလိုတွေ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းရှာမလဲ ခြံတမ်း သိမ်ငယ်အောင် မောင်အားနည်းချက်တွေကို ရှင်သတိပေးခဲ့တာ။ အချစ်ကို မယုံကြည်ဖို့ ရှင်အမြဲတမ်း တွန်းအားပေးနေခဲ့တာ။ သူ့ထုတ်လုပ်လို့အောင် ခြောက်လှန့်နေခဲ့တာ”

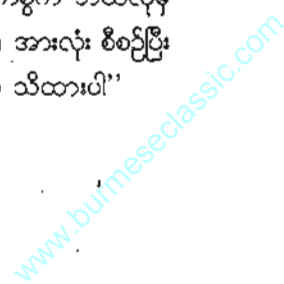
“ရွှေသမု တော်တော့၊ ငါ အဲလိုတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် သူ့အချစ်တွေ မခိုင်မြဲလို့ ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာလို့ မင်းဘာလို့ မတွေးမိလဲ”

“တွေးစရာမလိုဘူး။ မောင်နဲ့သမု မှားလည်မှုတွေနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာ မောင်ရဲ့မပြည့်စုံမှုတွေကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ဖြည်းဆည်းပြီး ချစ်ခဲ့တာ။ သူ့ဘဝမှာ အချစ်ကြောင့် သွေးပျက်ထိတ်လန့်မှုတွေ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုတွေ မဖြစ်အောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထား ချစ်သွားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား”

“မင်းမှန်တယ်။ မင်းဘက်က အဲလိုစိတ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကောင်းလည်းသိတယ်။ သိသိကြီးနဲ့”

“ဒီရေ တော်တော့ သမုလည်း ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့။ သမုတို့ မိသားစုကို တိုက်ခိုက်နေလည်း ကိုယ့်ဘက်က ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုမှ အထက်ဆုတ်လို့မရတော့ပါဘူး။ ကိုယ် ကတိပေးပြီးပြီ။ အားလုံး စိစဉ်ပြီး ပြီး ကိုယ် လက်ထပ်တော့မှာ သမု၊ အဲဒါပဲ သမု သိထားပါ”

“မောင်”

ပြတ်သားစွာ ပြောနေသော်လည်း မောင့်ကိုအပြစ်မယူရဘဲ အောင် ခံစားနာကျင်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်လွယ်လွယ်ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့တာလဲလို့ မေးခွန်းတွေထုတ်ပြီး မောင် မွန်းကျပ်အောင် ဖိအားတွေလည်း မပေးချင်တော့ပါ။

ခွဲခွာရတော့မည်ဆိုသောအသိနှင့် လှိုက်ဆူနေသောရင်ထဲက ကျပ်ဆိုစူးနှင့်လို့နေသည်။ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် မောင့်ကို တမေ့တမော ငေးကြည့်၍

“မောင်”

“ဟင် ပြောပါ သမ”

“မောင်ပင်ပန်းတဲ့အခါ စိတ်ညစ်တဲ့အခါ သမ့ဆီမှာလာတုန်းနားခိုလှည့်ပါ။ ရင်ဖွင့်လှည့်ပါ မောင်၊ အချစ်ကိုကြောက်လန့်နေတဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ခြောက်လန့်မှုတွေကြောင့် မောင် သွေးကြောင်သွားတာ သမ့ အပြစ်မမြင်ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် မောင့်အတွက် သမ့အဆင်သင့်ရှိနေပါမယ်”

“အင်း ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို သမ့ လာဖြစ်အောင် လာပါ။ ဒီခရ မင်းလည်းလာခဲ့ကွာ၊ အခုတော့ ငါ့ကိုခွင့်ပြုဦး၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံဆိုင် အရောင်သွားရွေးမယ်ဆိုလို့ ငါ လိုက်သွားရဦးမယ်၊ သမ့ဘိုင်”

ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လမ်းခွဲနှုတ်ဆက်ထားခဲ့ခြင်းက ခံစားရမဲ့က သမားရိုးကျ အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ရုံမျိုးပဲလား။

သမ့ကတော့ နိုင်ထွန်း ကားလေး အဝေးကိုရောက်သွားသည့်

ထိုင်အောင် မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လက်ပြတ်ဆက်၍မဆုံးနိုင်။ ကားတွေသွားတော့လည်ပင်းလေးလိမ်ကာ လိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ချက်ရှိက်၏။

ပြီးတော့ ခုံတန်းလေးမှာသွားထိုင်ကာ မျက်ရည်တွေငိုးငိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလျက် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေး၏။ ဘာကြောင့်များ ပစ်ပစ်ခေါ်ထားရစ်ခဲ့သောချစ်သူအတွက် ဒီလောက်ထိ နှင့်သီးစွာ ခံစားကြေကွဲနေရတာပါလဲ။

ချစ်တတ်လွန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ ပထမဦးဆုံး ဆွေဖူးခြင်းပင်။ ဒီပုံစံကိုမြင်ပြီး သူ့ရင်က မဆီမဆိုင် တလုပ်လုပ် ချွတ်ဆူဝေသွားခြင်းဟာ ...။

အခန်း (၂၃)

“အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို မင်း မသွားသင့်ဘူး၊ ချစ်သူယောက်ျားလေးက တခြားမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်တာကို မင်းမျက်ရည်တွေနဲ့ ဂုဏ်သွားပြုမလို့လား။ မင်းအချစ်တွေနဲ့ မတန်ပါဘူး မင်းမသွားပါနဲ့”

“မင်းဒီရေ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံနှင့် စူးစိမ်းစွာကြည့်လိုက်တာကို နားလည်နိုင်။ သူမအတွက် ပြောပေးတာ ဘာကြောင့် ဆက်ဆံမှုက ရန်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရတာလဲ။

“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ သမ”

“မကျေနပ်တာ ရှင် အဲလိုပြောတတ်တာကိုမုန်းတာ။ သမမကြားမှာ ရှင် အခုထိ သွေးခွဲသွေးထိုးနေတုံးပဲ။ ရှင် ဘာအပြီးတွေရှိလဲ မင်းဒီရေ”

“မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မောင့်ကိုရှင် အမြဲတမ်း အနီးကပ်သွေးထိုးခြောက်လှန့်နေခဲ့တဲ့အတွက် အချစ်ကိုကြောက်လန့်စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ မချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်လို့လုပ်နေတာ။ သမကို သူ မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး။ သမအပေါ် နာကြည်းစရာ ဆွေရှိနေလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ သမ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သူ သိတယ်။ ရှင်သာ ပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် သူနဲ့သမ ဘယ်အချိန် လက်ထပ်မယ်၊ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်ပန်းတိုင်တွေကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အရမ်းပျော်နေကြမှာ”

“မင်းလိုစိတ်မျိုး သူ့မှာရှိနေရင်တော့ အဲလိုဖြစ်နိုင်ချင် ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုက မင်းလောက် သူ မချစ်ခဲ့လို့ တခြားသူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူ အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့တာ ရွှေသမ”

“မောင် အဲလို ဆုံးဖြတ်ပြီး သမကို ခွဲထားနိုင်ခဲ့တာ၊ ရှင် ဘာနဲ့ထရိုးတွေမပါဘူးလို့ ရှင် အာမခံနိုင်သလား”

“ဒါကတော့”

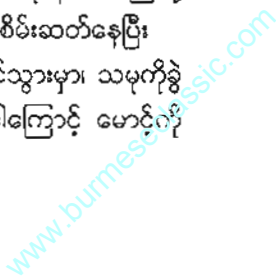
“မင်းဒီရေ ရှင်က သမအတွက် ပြုတ်ဆိုးတစ်ကောင်ပဲ။ မာရ်ထိအဖျက်သမားပဲ။ အရမ်းယုတ်ညံ့တဲ့သူပဲ”

“ကူ့တ်”

သူမရဲ့ကျိန်ဆဲမှုတွေက ပြင်းထန်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ဆိုးမရတာ ဘာကြောင့်မုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိပေ။

ကျွတ်ခနဲ အသံမြည်သွားခြင်းက စေတနာကို နားမလည်လို့ မခက်သွားတာ။ ရွှေသမ မျက်လုံးတွေက အေးခဲစိမ်းဆတ်နေပြီး

“မောင့်မင်္ဂလာပွဲကို သမ သွားဖြစ်အောင်သွားမှာ၊ သမကိုခွဲမို့ မောင် ပြုံးတောင်ပြုံးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မောင့်ကို

အားပေးရမယ်။ မောင် ဘယ်သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်လက်ထပ် သမု ချစ်နေဆဲ ပဲဆိုတာ မောင် ဖြေသာအောင်ပြောရမယ်”

“ဟာ ရွှေသမု မင်းအဲလိုလုပ်လို့ဖြစ်မလား။ တခြားသူနဲ့လက် ထပ်သွားတဲ့သူကို မင်းကိုယ်မင်း ညှာတာပြီး မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား မယ်။ ဝေဒနာ သက်သာအောင် မင်းပျော်အောင်နေရမှာ ရွှေသမု”

“မောင် မပျော်နိုင်ဘဲနဲ့ သမု ဘယ်လိုလုပ်ပျော်နိုင်မှာလဲ မင်း ဒီရေ၊ သူ အဲဒီမိန်းကလေးကို ချစ်လို့လက်ထပ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်လည်းသိနေတာပဲ။ ဘုရားဟောတဲ့အထဲမှာတောင်ပါတယ်။ မချစ်မနှစ် သက်သို့နဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခြင်းကလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခပဲတဲ့။ ချစ်တဲ့ သူနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့ဆင်းရဲဒုက္ခပါ ပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မောင် ဘယ်လောက် တောင် ပင်ပန်းရှာမလဲ။ ရှင်လိုလူမျိုးကတော့ ဒါတွေသိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူများအချစ်ရေးကိုတောင် ဖျက်ဆီးနေတဲ့သူ။ ရှင် ဝဋ်လိုက်မယ် သိတာ မင်းဒီရေ”

ကျိန်စာတိုက်လိုက်ခြင်းက သူ့ရှင်ကို စူးနင့်စွာထိသွားစေသည့် အချစ်ကို အကာအကွယ်ပေး တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် သူမမှာ အ အားအပြည့်ပါပဲလား။ သူ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ

“ကောင်းပြီ နိုင်ထွန်း မင်္ဂလာပွဲကို မင်းသွားမယ်ဆိုရင် လိုက်ဖို့မယ်။ ငါ့ကားနဲ့သွားရအောင်”

“အို ရှင်ဘာသာ သွားပါလား။ ရှင်နဲ့အတူ မသွားချင်ပါဘူး”

“မကြာတို့လည်းလိုက်မှာပဲ။ ရုံးကလူတွေပါ ငါ့ကားနဲ့ခေါ်မှာ။ မင်းက ဘာလို့တစ်ယောက်တည်း ခွဲသွားမှာလဲ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်”

“ဘာဖြစ်စရာလို့လဲ။ မောင်က သူ့မင်္ဂလာပွဲကို တက်ဖြစ်အောင်

ဘက်ပါလို့ သေချာမှာသွားတာ။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူ အရမ်း တွေ့ချင်ရှာလို့နေမှာပေါ့။ သမု ခံစားနာကျင်မှာကို မောင် စိုးရိမ်တာမျိုး အားနာနေရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး ဒါပေမဲ့”

ပြတ်တောက်သွားသော စကားသံနှင့်အတူ စိမ်းလက်သော သမု မျက်ဝန်းတွေက သူ့ဆီရွေ့လျားလာပြန်၏။ သူ မျက်နှာလွှဲဖယ် သွားဘဲ သူမမျက်ဝန်းတွေကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကိုတစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး မင်းဒီရေ၊ ရှင်ကြောင့် သမုတို့အခြေအနေ ဒီလိုမျိုးပြောင်းလဲသွားရတာ သမု လုံးဝမကျေနပ် ဘူး”

“ငါ့အပြစ်က ဘယ်လောက်တောင် ကြီးမားသွားလို့လဲ။ သူ့ရော ခါရော အချစ်ကို ကြောက်လန့်ရမယ့်အတိတ်ဆိုးတွေ ရှိခဲ့ကြတယ်။ ရင်နဲ့ ခပ်ပြီး ချစ်ရင် ရင်နှင့်အောင်ခံစားရမှာစိုးလို့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ် ယောက်အနေနဲ့ ငါ သတိပေးရုံပေးခဲ့တာ။ သူ့ဘက်ကသာ မင်းအပေါ် အချစ်တွေ ခိုင်မြဲခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြောင်းလဲသွားစရာ ခုနဲ့ဘူးလေ။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ နိုင်ထွန်းအချစ်ကို မင်း အရမ်း သိကြည့်လွန်းနေတယ်”

“ဘာ”

“နိုင်ထွန်းထက် မင်းက ပိုချစ်လို့ မင်းဒီလောက်ထိ သူ့လုပ်ရပ် တွေကို ကာကွယ်နေတာလို့ ထင်တယ်။ အချစ်နဲ့ကြည့်လို့ အပြစ်မမြင်တာ ခင် ငါနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုချစ်တဲ့လူက ပိုပင်ပန်းတတ်လို့ ငါ အနားကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ”

“ရှင်က ဒဏ်ရာဘယ်လောက်ပြင်းပြင်းရခဲ့လို့ စာနာတတ်နေ

၁၄

နတ်သီ

တာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်စာနာမှုတွေက စေတနာမမှန်လို့ သွေးခွဲသလိုဖြစ်နေတာကို ရှင်ကိုယ်ရှင် သိဖို့ကောင်းတယ်၊ ရှင်ကိုပါးရိုက်မိတာတော့ ဘယ်တော့မှ ဆောရီးလို့မတောင်းပန်ဘူး။’

အသိပေးလိုက်သေးတာကြောင့် သူ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးမိသေးသည်။ တကယ်ကို အချစ်သူရဲကောင်းမလေးတစ်ယောက်လို သတ္တိတွေကောင်းနေတာပါ။ ချစ်သူပစ်လို့ နာကျင်မှုတွေ မတွေ့ရတာတော့ တော်ပါသေးသည်။

နိုင်ထွန်း အချစ်တွေကို ယုံကြည်လို့ရနေသရွေ့ သူမ ဒဏ်တစ်ခုလို အောက်မေ့သေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့...။

အခန်း (၂၄)

“အားကျလိုက်တာနော်၊ ဟိုတယ်ကြီးမှာ မင်္ဂလာဆောင်တာ တခမ်းတနားပဲ၊ နိုင်ထွန်းယူတဲ့မိန်းမဘက်က ဘယ်လောက်များချမ်းသာ လိုက်လဲ မသိဘူး။”

“သူ့အမေနောက်ယောက်ျားဘက်က တူမတဲ့ သူ့အမေလည်း နောက်လင်ယူလိုက်မှ ကံကောင်းတာပဲ၊ နိုင်ထွန်းလည်း သူ့အဖေလက် ထက်က မပြည့်စုံမှုတွေကို မိန်းမယူလိုက်မှ တစ်ချိတည်းပွတာပဲ၊ သူ့အမေက သူ့သားကိုပါ နတ်ပြည်ခေါ်တင်သွားတာကိုး။”

“ဟဲ့ အဲဒါကြောင့် ချစ်သူကိုတောင် မြေကြီးပေါ်ပစ်ချရက်ခဲ့တာပေါ့၊ ငါတို့က သမုကို ဘာလို့များ လွယ်လွယ်ထားရက်ခဲ့ပါလိမ့်လို့ ဆွားနေတာ၊ ဒီလို ရွှေဘုံပေါ်မှာစံရမှတော့ ချစ်သူရည်းစားကို ဘာအရေးလုပ်တော့မှာလဲ၊ သမု သနားပါတယ်။”

ဗျူးစာပေ

“သမုက သူ့ချစ်သူကို ဘယ်လိုမျက်နှာမသာမယာနဲ့ စိတ်ထဲ ခိုက်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံမလဲ စိုးရိမ်နေတာ၊ ငါလည်းဗိုက်ဆာ နေပြီ၊ သတို့သား သတို့သမီးထွက်လာမှ စားစရာတွေ လာချတော့မယ် ထင်တယ်”

“မကြူ ဟိုမှာ စားစရာတွေ လာချနေပြီ၊ နိုင်ထွန်းကို အမြင် ကတ်ကတ်နဲ့ အားရပါးရသာဆွဲ သိလား”

မကြူနှင့်စုစု ပြောနေတာတွေ မင်းဒီရေ အတိုင်းသားကြား နေရသည်။ ရွှေသမုက ကြားလား မကြားလား မသိပေမယ့် သတို့သား သတို့သမီး ထွက်လာမည့်လျှောက်လမ်းကိုပဲ အာရုံရောက်လျက်ရှိသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမရင်ထဲ ဘယ်လောက်များ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေမထဲ ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာသနားနေမိသည်။

ကိုယ့်တုန်းကလည်း ရည်းစားမဂ်လာဆောင်သည့်နေ့မှာ အရက် တွေ သောက်ရင်း မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လား။

“ဟင်”

သတို့သား နိုင်ထွန်း မျက်နှာက ထင်မှတ်မထားအောင် ခြေ ရွှင်ချိုမြ အသက်ဝင်နေတာကြောင့် ရွှေသမု ဘယ်လိုခံစားသွားမထဲ ထိတ်လန့်စွာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သတို့သမီးလက်ကလေးကို ကြင်နာ မြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော နိုင်ထွန်းက အခုထိ သူတို့တိုင်းကို သဘောထားမိသေး။

“ရွှေသမု”

“ဟင်”

သမုရဲ့ထူးသံက တိုးဖျော့အားလျော့လွန်းလှသည်။ မျက်ဝန်းထဲ

မှာ မျက်ရည်ရိပ်တွေမြင်လိုက်ရတာကြောင့် သူ သွေးပျက်ချောက်ချား သွား၏။

“ရွှေသမု မင်းမျက်ရည်မကျလိုက်နဲ့နော်၊ ဧည့်ပရိသတ်တွေ ရှေ့မှာမို့ သူ ဟန်ဆောင်ပြီးနေရတာ ဖြစ်မှာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က မင်းကို သတိထားမိသွားရင် တစ်မျိုးမြင်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင် ဘာတွေစိုးရိမ်ပြီးလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သမု မောင့်ကို နားလည်ပါတယ်၊ သူ ယူလိုက်တဲ့ခိန်းမကို မချစ်တာက မချစ်တာပဲ၊ မဂ်လာပွဲမှာ ဒီလိုအပြုံးနဲ့ ဧည့်မခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

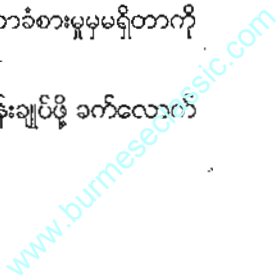
“ဪ အင်းပါ မင်းဖြစ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ သူတို့ဒီဘက်ကိုလာပါ သိမ့်မယ်၊ မင်း စားစရာရှိတာကိုစား၊ နိုင်ထွန်းကို လျှောက်လိုက်ကြည့် နေနဲ့”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေတတ်အောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး”
ဝေတနာနဲ့ပြောတာတောင် မျက်စောင်းတစ်ချက်က ဝေခနဲ ဆောက်လာသေးသည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ကာ အစားအသောက် ဆွဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်စားရင်း သူမအတွက် စိုးရိမ်နေဆဲပဲဖြစ်၏။

“ဟာ မင်းဒီရေတို့အဖွဲ့ပါလား၊ သမုလည်းပါတယ်၊ စုစုတို့ မကြူတို့ စိတ်ကြိုက်ဆွဲနော်၊ စိတ်တာတွေကို ကျွန်တော် မှာထားလိုက် သေ”

လာနှုတ်ဆက်သော နိုင်ထွန်းအသံက တက်ကြွမှုတွေအပြည့်။ အားလုံး ခေါင်းထောင်သွားခဲ့ရင်း သမုအတွက် ဘာခံစားမှုမှမရှိတာကို သတိထားမိသွားကြသည်။

ရွှေသမု မျက်နှာလေးက ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ဖို့ ခက်လောက်

အောင်ကို ပျက်ယွင်းလို့ပါ။ သူ့မှာတော့ နိုင်ထွန်း သတို့သမီး ရိပ်မိမသွား
အောင် ရွှေသမုကို မသိမသွား လက်ကွတ်သတ်ပေး၍ ကိုယ့်ဘက်အား
ရောက်ဖို့ မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်ရတာ

“နိုင်ထွန်း မင်းသတို့သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေကွာ”

“ဪ အေး ချော သူတို့က ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းလုပ်ခဲ့
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒီကောင်ကတော့ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ကိုယ့်
စိန်ယာပေါ့။ သူတို့က သမု၊ မကြူ စုစုတဲ တစ်အုပ်စုတည်းပဲ။ သူဌေး
တော့ သူ မလာနိုင်လို့ လက်ဖွဲ့ပို့လိုက်တယ်။ ဪ မင်းတို့လည်း
မှတ်ထားကြ၊ ငါ့ဇနီး ချောနန္ဒီ ငါ့လိုပဲခင်ကြပါ။ အရမ်းသဘောကောင်း
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နိုင်ထွန်း သူငယ်ချင်းအားလုံးနဲ့ သိကျွမ်းခွင့်ရတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သားသမီးတွေရလို့ ကလေးတွေမွေးနေလုပ်တဲ့အ
ကျရင်လည်း လာခဲ့ကြဦးပေါ့”

“ဟား ဟား အဲဒီရည်ရွယ်ချက်တွေတောင် ရှိနေကြပြီလား
လာခဲ့ပါမယ်ဗျာ။ သမီးမွေးရင်တော့ ကျွန်တော် ကျောက်ပျဉ်ရွက်
စောင့်မယ်နော်”

အရမ်းကို ရွှေသမု ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ငိုချတော့မလို မျက်
ဖြစ်နေပြီနဲ့ ရယ်စရာများဖြင့် စနောက်၍ ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ တကယ်
ဆို နိုင်ထွန်း ဒီလောက်ထိ မျက်နှာမပြောင်သင့်ပါ။ နာမည်လေးပြော
မိတ်ဆက်ပေးရုံလောက်ဆို တော်ပြီပေါ့။ အခုတော့ ဇနီးဆိုတာသုံးနှစ်
ကုန်နေပေပျက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မိတ်ဆက်ပေးနေတာ ရွှေသမု ရင်နာရင်
သမုက နိုင်ထွန်း စိတ်ပင်ပန်းနေရင်တောင် ဖြေသိမ့်ပေး

သည့် စေတနာမှန်တွေနှင့် ရောက်လာသည်ဆိုတာ သူ့သာ အသိဆုံး။

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ ရွှေသမု နေပါဦး အဲလောက်ရုပ်မပျက်စမ်းပါနဲ့။ ဘာ
ဖြစ်တာလဲ။ မျက်နှာလေးကိုပြုံးလိုက် ပြုံးလိုက်၊ ရွှေသမု”

ထသွားတော့မည့် ရွှေသမုလက်ကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဆွဲ၍ တိုး
တိတ်စွာ သတိပေးနေရသည်။ ရွှေသမုရဲ့ကျဆုံးမှုကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိ
စေချင်လို့ပါ။

“နိုင်ထွန်း ဟိုဘက်ပိုင်းတွေ သွားညှော်ခံချည်လေကွာ၊ ငါတို့က
မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲ ရပါတယ်”

“အင်း ကျေးဇူးပဲ ချောကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေ လာနေ
ည့် သွားညှော်ခံလိုက်ဦးမယ်။ ဪ စုစုတိုအားလုံးပဲ ငါ့အလုပ်မှာ လုပ်ချင်
ခင် လာလုပ်ကြဟာ။ အခု ကုမ္ပဏီထက် ငါ လစာပိုပေးနိုင်ပါတယ်”

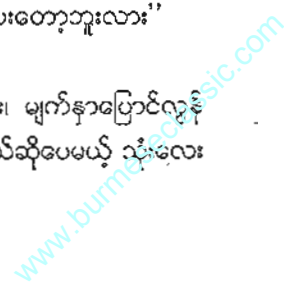
“တော်ပါဟယ်၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေဆုံတဲ့နေရာမှာပဲ ကောင်း
ပါတယ်။ နင်ကလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်သွားတော့ ငါတို့ကိုအလုပ်ခန့်မယ်ဆို
တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မကြူတို့ကို မေ့မသွားသေးဘူးဆိုတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။
အခုလို ပြောင်းလဲသွားတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ် သိလား။ နင်တို့လင်
မယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ”

“သမုကရော မကြူလို ဆုတောင်းမပေးတော့ဘူးလား”

“နိုင်ထွန်း”

နိုင်ထွန်း ညှာတာမူကင်းလွန်းတာလား။ မျက်နှာပြောင်လွန်း
တာလား။ ချစ်သူသက်တမ်း အချိန်ကာလတိုတယ်ဆိုပေမယ့် သုံးလေး

နှစ်မျှမက အလေးအနက်ပိုးပန်းလာခဲ့သည့် ချစ်သူမိန်းကလေးအပေါ် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေအဆင့်လောက်ပဲ သဘောထားနိုင်တာ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းသည်။

ဒီကောင် လက်ထပ်လိုက်သည့်မိန်းကလေး အထင်မလွဲအောင် အပြောင်အပျက် ပြောလိုက်သည်ဆိုလျှင်လည်း မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ချစ်ခဲ့သော ရွှေသမုကို နည်းနည်းလောက်တော့ အားနာသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

“နိုင်ထွန်း ငါ ပြန်တော့မယ်၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းထားတာ မေ့နေလို့ သမု ပြန်လိုက်တော့မလား၊ မင်းတို့အိမ်နဲ့ ငါသွားမယ့်နေရာနဲ့ လမ်းကြောသင့်တယ်၊ မကြုံတို့က ပွဲပြီးအောင်နေပေးလိုက်ပါ၊ ဒီကောင် အားရှိအောင် လာ သမု”

သမုဆီက စကားပြန်မစောင့်ဘဲ သမုလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ နိုင်ထွန်းအပါအဝင် ကျန်သည့်လူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင်လည်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

အေးစက်နေသော ရွှေသမု လက်ကလေးတွေ နွေးသွားဆန္ဒ တစ်ခုသာသိလျက် ...။

အခန်း (၂၅)

“အဟင့် ဟင့်”

ကားပေါ်မှာကတည်းက ငိုရှိုက်လာခဲ့တာ ကန်ပေါင်ကခုံတန်း လေးမှာ ထိုင်နေသည့်အချိန်ထိ မပြီးဆုံးနိုင်။ ဝမ်းနည်း၍လား၊ နာကြည်း ခဲ့လားမသိဘဲ ငိုရှိုက်သံက တိုးသွားလိုက် ကျယ်လာလိုက်။

ခုံတန်းအစွန်းမှာဝင်ထိုင်ပြီး သူမကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျေလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

“သမု”

ရွှေသမု ပြန်မထူးဘဲ ပင့်သက်ရှိက်သံကြားလိုက်ရ၏။ ငိုကြွေးခြင်းကို အဆုံးသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်လားတော့ မသိနိုင်။ ဘောင်းဘီ ခြောက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးကို သူမကိုကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ မင်းစိတ်ထဲပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားအောင် ချစ်သလောက် ငိုလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် မင်းမျက်ရည်မကျနဲ့တော့၊ မင်း

အချစ်နဲ့ဒီကောင် မတန်ပါဘူးလို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ”

“သူ ဘာလို့ ခဏလေးအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ သမုအတွက် သူ ခံစားနာကျင်နေလိမ့်ဦးမယ်ထင်တာ၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ရှင်ရဲ့သွေးထိုးလို့ဆော်မှုတွေကြောင့်၊ အရင်တည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့တဲ့ ဖြစ်မယ်”

“ငါ တစ်ခုတော့ ဝန်ခံချင်တယ်၊ ရွှေသမုအချစ်ကို မင်းယုံ သလားလို့ ခဏခဏ မေးခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟင်”

“သူ ယုံတယ်တဲ့၊ မင်းကလည်း ယုံကြည်လောက်အောင် အလေးအနက်ချစ်ပြခဲ့တယ်လေ၊ ငါ ပြောချင်တာက အဲလို ယုံကြည်တယ် ဆိုရင် ငါ ဘာတွေပြောပြော သူ ပြောင်းလဲသွားစရာအကြောင်းရှိသလား တစ်ခုခု မင်းဘက်က တစ်ခုခု သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တာ အလေး အနက်မရှိတာမျိုး ရှိခဲ့လို့ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ ငါပြောတာ မင်း သဘောပေါက်လား”

ရွှေသမု ငြိမ်သက်နေတာမို့ ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေသည်အထင်နဲ့ သူ စကားပြောရတာ ပိုပြီး အားရှိလာသည်။ မျက်ရည်ရိပ်များ မခမ်း ခြောက်သေးသော သူ့မဘက်တည့်တည့် လှည့်မိကာ

“ပြီးတော့ အချစ်ကိုအရမ်းယုံကြည်ပြီး နင့်နင့်သီးသီး ချစ်မိမိ နင့်နင့်သီးသီး အသည်းကွဲဝေဒနာနဲ့ နာကျင်ခံစားရမှာစိုးလို့ လေးထောင့် နက်နက် မချစ်ဖို့ သတိပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ဒီကောင်က ပေါ့ပေါ့တာ တန်ဖြစ်ပြီး မင်းအရမ်းခံစားထိခိုက်သွားရတာ မြင်ရတော့ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

“သမု နားလည်ပြီ မင်းဒီရေ၊ ရှင်က ကိုယ်အသည်းကွဲဖူးလို့ သူများတွေကို အသည်းကွဲမှာစိုးရိမ်ပြီး ပိတ်ပင်တားဆီးကန့်ကွက်မှုတွေ လုပ်နေခဲ့တာပဲ၊ ရှင်ပြောသလို မောင်သာ နားမယောင်ခဲ့ရင် ဒီနေ့လို အခြေအနေမျိုး ဘယ်ဖြစ်မှာလဲနော်”

“ငါ့ဘက်က စေတနာအများတွေ ဖြစ်သွားတာ မင်းကို ဒီ ဘက်ထိ ထိခိုက်သွားမယ်လို့ တကယ်မထင်ခဲ့တာပါ၊ အခု မင်းခံစား နေတာ”

“စေတနာဆိုးလို့ မသတ်မှတ်တော့ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး အတ္တနဲ့ သူ့ဘက်က ကာကွယ်တိုက်ခိုက်သွေးခွဲခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းနည်းသဘောပေါက်ချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ”

“ရွှေသမု”

“သမုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့စကားကို မင်းလျှောက်ရတော့ လူတိုင်းကို အချစ်ကြောင့် ခံစားရမှာစိုးရိမ်တာပဲလို့ မင်းမိတယ်၊ ဒီနေ့မင်္ဂလာပွဲကနေ ဆွဲထုတ်ခေါ်လာခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ ဘူး၊ မဟုတ်ရင် အဲဒီနေရာမှာ ပြီးလဲတော့မှာ”

“ရွှေသမုရယ်”

သူ တကယ် စိတ်မကောင်းပေ။ သူမ မျက်ရည်တွေ ခမ်းခြောက် ဘာပဲ ဖမ်းလေးကိုဖက်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေးမနစ်သိမ့်ချင်လှပါသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အားပေးမည့်အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် မလိုအပ်နေမှာ အမှန်ပင်။ သူ ထိုသို့တွေးနေဆဲမှာ ရွှေသမု ထရပ် နှစ်ချိန် ခုံတန်းလေးကနေ သူလည်း ထရပ်လိုက်ရသည်။

“သမု ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦးလား။ အချိန်တွေစောပါသေးတယ်။ ဒီနားလေးက လေကောင်းလေသန့်ရပြီး စိတ်ကိုကြည်လင်စေပါတယ်”

“အမှတ်တရတွေရှိတဲ့နေရာက ရင်ကိုပိုပြီးနာစေတယ်။ အပြစ် မရှိဘဲ ချစ်ခင်လို့ ပိုပြီးခံစားရတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမု အသည်းမကွဲ ပါဘူး”

“ဟင်”

“သူ့ကို ရယ်မောစရာကပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စရာတွေ ပေးတတ်လို့ သမု သူ့အချစ်ကိုလက်ခံခဲ့တာ။ ကိုယ့်ဘက်က သစ္စာရှိမယ် ဆိုရင် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းစရာလိုမှာမဟုတ်ဘူးလို့လည်း တွေး တယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ဆိုးတဲ့သူနဲ့ ရုပ်လှတဲ့သူနဲ့တွဲသွားရင် ဟယ်ဟိုအင် ကြီးက လှလိုက်တာ။ ကောင်မလေးက လှလိုက်တာ။ ဟိုအစ်ကိုကြီး ကောင်မလေးနဲ့ လိုက်ထောင်မလိုက်ဘူး။ ဘာညာပေါ့နော် အဲလို စိတ်က ယဉ်မှုတွေလည်းရှိခဲ့တယ်။ ငယ်ငယ်က အဲလိုမျိုး အတွဲတွေ အိမ်ထောင် ဖက်တွေ့ရင်လည်း အဲလိုပြောခဲ့ဖူးတာကိုး”

ရွှေသမု စကားကြောင့် မင်းဒီရေ ရယ်ချင်သွားခဲ့သည်။ သူ့ အလှကို ချီးကျူးခံချင်တာက ကလေးဆန်ခြင်းလား။ ရွှေသမုကတော့ အလေးအနက်ပုံစံမျိုးနှင့်ပင်

“ကိုယ်က အရမ်းကြီး ထင်ပေါ်ချင်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရရင် ကိုယ်နဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့သူကို ဘာလို့ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲဆိုတော့ စိတ်ချချင်လို့ပဲ”

“ဟင် သမု ဘာပြောတာလဲ”

နားမလည်စွာ ပျာပျာသလဲ မေးတော့ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်

အတူ ရွှေသမု ကန်ဘက်ကို မျက်နှာမူသွား၏။ အသည်းမကွဲဘူးဟု ပြောသော်လည်း သူမမျက်နှာမှာ ဆွေးရိပ်သမ်းနေသည်။

“သမု အစ်မက သူ့ထက်ရုပ်ချောပြီး ပညာတတ် အခြေအနေ ခြံတဲ့သူနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ် လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ အစပိုင်းတော့ သာသာ သာယာပါပဲ။ မေမေဆုံးမသွန်သင်မှုအောက်မှာ မမကလည်း ဇနီးမယား ကောင်းပီသခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုရုပ်ချောတဲ့သူကို မိန်းကလေးတွေက အိမ်ထောင်သည်မှန်း ကလေးအဖေမှန်း သိလည်းတွယ်ကပ်တတ်ကြ တာပဲ”

“အဲဒါနဲ့”

“အဲဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ သာယာပြီး အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန် လွန်းစရာသွားတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မမလိုမဖြစ်အောင် ကိုယ့်ထက် ပိုချင်ရော အဆင့်အတန်းရော နိန့်တဲ့မောင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ ခုတော့”

စကားမဆက်သေးဘဲ ရွှေသမု ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၏။ သူက သူမရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍

“မင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုကို မင်းနောင်တရနေတာလား”

“လောကမှာ လူတွေကို ပုံသေတစ်သမတ်တည်း သတ်မှတ် ခဲ့မရပါလားဆိုတာ နားလည်သွားတာ။ ဒီလိုအကြောင်းတရားရှိခဲ့လို့ မိမိမဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ပြီး နှစ်နှစ်ကာကာ သစ္စာတရားတွေ ထားခဲ့ တယ်။ ဒီလိုမျိုးလူက သစ္စာဖောက်သွားတာ ခံလိုက်ရတယ်”

“ရုပ်ရည်အဆင့်အတန်းထက် လူရဲ့စိတ်နှုတ်ကိုယ်ကျင့်တရားက ပိုအရေးကြီးတာလို့ ငါတော့ ထင်တယ်။ ငါ့အစ်ကိုလည်း သူ့မိန်းမထက် ပိုချစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမက ဖောက်ပြန်၊ အင်း မဟုတ်သေးဘူး။

ကိုကို ထူထောင်ခိတ်ဒေါသတွေ ဖြစ်အောင်ကို ကျီစယ်လိုက်တာ၊ ကံကြမ္မာကြီးက ဘာတွေကို ဖန်တီးမုန်းမသိပါဘူး။ အချစ်တွေ အမုန်းတွေ လောဘ ဒေါသ မောဟ 'အငြိုးတွေနဲ့'

“သမုအတွက်တော့ သင်ခန်းစာတွေ ရလိုက်တယ်”

“နိုင်ထွန်းကို မင်း မုန်းသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း ရင်ထဲမှာတော့ နာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မုန်းနေတာနဲ့ တော့ မရှိပါဘူး။ ရှင်ပြောသလို သမုက အလေးအနက် အချစ်တွေပေးမိလို့ နင့်နင့်သီးသီး ခံစားလိုက်ရတာ၊ သူ့လိုအပေါ်ယံပဲဆိုရင် ဒီလောက်တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ရွှေသမု”

“ဟင်”

“မင်းအရမ်းနာကျင်ရင် ငါ မင်းကို အားပေးဖော်လုပ်ပေးမယ်”

သူမ နားမလည်သလို ခပ်ငေးငေးကြည့်လာ၏။ ပြီးမှ လေးလေးခေါင်းယမ်းသည်။

“သူ့ကြောင့် ခံစားရတဲ့ဝေဒနာကို ရှင် အားပေးရုံနဲ့ ပြောပျောက်မှာလား။ တကယ်ဆို သမုကို မုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုဘက်ကို လက်လိုက်ရတာ မိဘတွေကြောင့်ပါလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြေသိမ့်ခဲ့ရင်တော့ ဖြေသာပါသေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မင်းဒီရေ သွေးခွဲစကားတွေကြောင့် ကိုယ် အချစ်ကိုကြောက်လန့်ပြီး မင်းဆီက ထွက်ပြေးရတာပါလို့ ပြောရင်လည်း ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်။ ရှင့်ကို အပြစ်တွေတင်ရင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သက်လုံး မမေ့ဘဲ နေနိုင်ဦးမယ်လေ။ အခုတော့ သူပျော်နေသလိုပဲနေ”

၀၂၂: ၀၃၀၀

“သမုရယ်”

“ရှင်ကရော ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ သစ္စာဖောက်ခံရတာလား”

“ဖေဖေက ဘာအလုပ်အကိုင်မှမလုပ်တော့ ကိုကိုရှာတဲ့ငွေလေး

ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့ရတယ်။ ရည်းစားက အချစ်ကိုမမက်ဘဲ ခြံတဲ့ကောင်နောက်ပါသွားတယ်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့မလှပတဲ့မိသားစုရာဇဝင် သူ့ကို အပြစ်ရှာသွားတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာကို မယုံကြည်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတာ”

“ရှင်နဲ့သမု အသည်းကွဲဝေဒနာသည်ချင်း တူသွားပြီ”

အဲဒါကြောင့် စာနာမိတာပါဟု ပြောမိလျှင် သူမ ဘယ်လိုယူဆသည်မသိပေ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာလည်း ကိုယ်မသိ။ စာနာမှုသက်သက်တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး ဆိုလျှင်တော့...။

အခန်း (၂၆)

“ဒီမှာဈေးဖိုး မအေးတင်၊ ဒါက ဖေဖေအရက်ဘားမှာ အရက်ပုလင်းဝယ်ဖြည့်ပေးဖို့”

“အရက်ပုလင်းတွေက လျော့မှမလျော့တာ၊ ဝယ်ဖြည့်ပေးမလို့ပါဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ လကုန်ရက်ဆိုရင် ဖေဖေ အရက်ပုလင်းတွေက ကုန်သလောက်ပဲ တစ်ခါတလေ မလောက်လို့တောင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြဿနာရှာခံရတယ်”

“မင်းအဖေ အရက်မှမသောက်တော့တာ”

“ဗျာ”

သူ့တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်လောက် အံ့ဩမိခြင်း တစ်ကြိမ်မရှိဘူးပေ။ ဖေဖေ အရက်သောက်လာခဲ့တာ ကိုကိုနှင့်သူ့ရဲ့အသက်အရွယ်ပဲ မဟုတ်လား။

“အခု ဖေဖေ ဘယ်သွားလဲ မအေးတင်၊ အိပ်ရာက မနိုးသေးဘူးလား”

“မင်းအဖေက အလုပ်လုပ်နေတာ၊ ကားဝယ်ရောင်းစင်တာကို နောက်စောတည်းက ထွက်သွားတယ်၊ ဒီနေ့ စလစ်ထုတ်ပေးမယ့်ရက်မို့ နေ့ဌေးက သွားတန်းစီခိုင်တယ်ဆိုလား ဘာလား မသိပါဘူး”

“ဗျာ ဖေဖေက အလုပ်လုပ်နေတယ် ဟုတ်လား မအေးတင်၊ နေ့ဌေးရဲ့အခစားဝန်ထမ်းလုပ်နေတယ် ပြောတာလား”

မအေးတင်က ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မအေးတင်က ဝယ်လို ပီတီမျိုးနှင့် ပြုံးနေသလဲ သူ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။

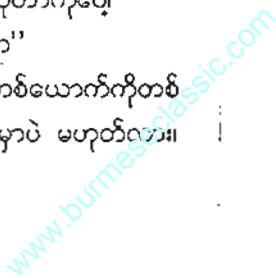
ဒီရက်ထဲ ဖေဖေ အလုပ်လုပ်တာရော အရက်ဖြတ်တာရော နေ့ဌေး သိလည်းမသိ၊ ဂရုလည်းမစိုက်မိပေ။ ဖေဖေရဲ့ပြဿနာရှာ ဆူပူဆက်တက်တာမခံရအောင် အိမ်ကိုနောက်ကျမပြန်လာပြီး မနက်ဆိုလည်း အိပ်ရာထ ရေခိုးချိုးပြီးတာနှင့် မနက်စာမစားဘဲ အိမ်ကတန်းထွက်သည်။

မနက်စာခိုင်းမှာ ဖေဖေနှင့်ဆုံပြီး ပြဿနာဖြစ်ပြီဆို အလုပ်ထဲ အထိ စိတ်ညစ်စရာတွေပါလာတတ်လို့ပါ။

“မင်းအဖေက မအေးတင်တို့ကိုစွဲ မင်းသိပြီးသွားတည်းက နေလုပ်နေတယ်ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် မအေးတင်က နေထွန်း တိုင်ပင်ဖြစ်တယ်၊ မအေးတင်တို့လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မင်းကို အတိုင်းအတိုင်းဆက်ပြီး မှီခိုင်နေလို့ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့”

“ဗျာ မအေးတင်နဲ့ဖေဖေက လက်ထပ်မှာ”

“အင်းလေ ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုအပ်နေမှတော့ ဒီလိုမျိုး လက်ထပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။

မအေးတင်က ဦးထွန်းကို အားကိုးချင်တယ်လို့ပြောတော့ သူ့အလုပ်လုပ်
မယ်ဆိုပြီး စုံစမ်းတယ်။ အရက်ဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း တွေးပြီး
အရက်ဖြတ်တယ် အလုပ်လုပ်တယ်။ ငွေစုမိဆောင်းမိဖြစ်သွားရင် မအေး
တင်တို့လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ဖို့ စိစဉ်ထားတယ်။ ဦးထွန်း အဲလိုပြော
လဲသွားတော့ မအေးတင် အားရှိတာပေါ့ ကိုမင်းရယ်”

“ဪ”

မအေးတင် ပျော်နေသလိုပါ။ သူကတော့ ဖေဖေပြောင်းလဲ
ကို အံ့ဩနေမိသည်။ မေမေ့ကိုတောင် အောက်မကျိုးချင်ခဲ့သည့်လူက
အားကိုးချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ အားတွေရှိသွားသတဲ့လား။

“မအေးတင်”

“အင်း ပြောလေ ကိုမင်း”

“ဖေဖေက မအေးတင်ကို ချစ်လို့ ဒီလိုမျိုးပြောင်းလဲသွားတာ
လား”

“ဒီအရွယ်ကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာက အဓိကဟုတ်မလားကွယ်
ယောကျ်ားဆိုတာ မှီချင်တဲ့အမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ အားကိုးခံချင်တာ
အိမ်ဦးနတ်လိုကိုးကွယ်ခံချင်တာ။ သိမ်ငယ်စရာလို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့အခြေအ
တစ်ခုကို မကျေနပ်လို့ မင်းအမေနဲ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခဲ့တာ
ထင်တာပဲ။ အခု မအေးတင်ကျတော့ ခြေမဲ့လက်မဲ့လေ။ ဘာအရှိန်အင်
လည်းမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ အိမ်ဦးနတ်လိုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရတော့မှာ
သူ ပျော်နေတာ။ အားကိုးမိမယ်သူရှိလာတော့ ငါ ကြိုးစားမှဖြစ်စေ
မယ်ဆိုပြီး တက်ကြွနေတာလေ”

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ် မအေးတင်။ ကျွန်တော်က ကို

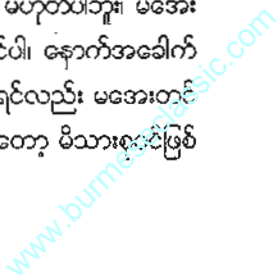
ဆီကပြန်လာတည်းက ဖေဖေနဲ့မအေးတင်ကိစ္စကို နားလည်ပေးဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဖေဖေ အလုပ်မလုပ်လည်း ဖေဖေ့ကိုရော မအေးတင်
ကိုရော တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာပါ။
ကျွန်တော်က ဒီလိုမျိုးဖြစ်တာတောင် တာဝန်ယူရမှာလားလို့ ပေါက်ကွဲ
မိလို့ ဖေဖေ စိတ်နာသွားတာများလား”

သူ စိတ်မကောင်းစွာမေးတော့ မအေးတင် ပျာပျာသလဲ ခေါင်း
ယမ်းပြသည်။ ထိုင်ခုံမှာလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအဖေက အဲဒါကို သတိတောင်ရမယ်
မထင်ဘူး။ ဦးထွန်းက မင်းအပေါ် စိတ်နာနေတာမျိုးမရှိပါဘူး။ စကား
ပြောအဆင်မပြေခြင်းက သူက မှီခိုနေရတဲ့သူဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။
အဲလို မှီခိုတဲ့သူတွေမှာ သိမ်ငယ်စိတ်ဆိုတာ အမြဲတမ်းရှိတယ်။ အရာရာ
သူတို့ကို ဖိနှိပ်တယ်လို့မြင်ပြီး ပြဿနာတုံ့ပြန်နေတဲ့သဘောပဲ။ အခုတော့
မအေးတင် ပြောထားလို့ ဦးထွန်း နားလည်သဘောပေါက်နေပါပြီ။ မင်းနဲ့
မုက်နာချင်းဆိုင် မဆုံဖြစ်တာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“တမင်တကာ ရှောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို ဆုံးမ
လိုက်တဲ့စကားတွေကြောင့် ဖေဖေ ပြဿနာရှာရင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း
ဘဲညွှန်မိမှာစိုးလို့ပါ။ ဒီဘက်ကကိစ္စတွေကလည်း နည်းနည်း စိတ်ညစ်စရာ
နဲ့လို့လေ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မအေး
ဆင်ကို မိသားစုလို သဘောထားရင် ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ပါ။ နောက်အခေါက်
တွေ ကိုကိုကို ထောင်ဝင်စာတွေခွင့်ရတဲ့အချိန်ကျရင်လည်း မအေးတင်
ဆိုင်ကနဲ့မယ်၊ ဦးထွန်းနဲ့ကိုစွ ပြောပြချင်လို့လေ။ ပြီးတော့ မိသားစုခင်ဖြစ်

သွားပြီဆိုရင် မိခင်နေရာက စောင့်ရှောက်ဖို့ မအေးတင်မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်လေ”

မအေးတင် စကားကြောင့် ရင်မှာနွေးသွားသလိုပင်။ မိခင်မေတ္တာဆိုတာ သူ့ ငယ်စဉ်တည်းက မခံစားခဲ့ရတာပါ။ ဖေဖေရဲ့အတ္တတွေနဲ့ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မအေးတင်”

“ဟင် ဘာကိုလဲ ကိုမင်း”

“ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုအပေါ် အဲလိုစိတ်ထားပေးလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကိုအသုံးမကျတဲ့အရက်သမားကြီးဘဝက ကယ်တင်ပေးနိုင်တာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်”

“မင်းအဖေက မင်းအပေါ်လည်း ဆက်ဆံရေးတွေပြောင်းလဲလာတော့မှာပါ။ မအေးတင်က ဘာကမှားနေသလဲဆိုတာ ရှင်းပြတော့ သူ သဘောပေါက်သွားတယ်။ သားကြီးအပေါ်ရော သားငယ်အပေါ်ရော သူ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူးတဲ့”

“နားလည်မှုရသွားရင် ဒါက အပြစ်ယူစရာမဟုတ်တော့ပါဘူး မအေးတင်ရယ်။ အခုလည်း ဖေဖေကို အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကျွေးထားပြီး တာဝန်ယူမယ်လို့ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ”

“ဟင် အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

မအေးတင် လက်ကာခါပျာပျာသလဲ တားဆီးမှုကြောင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မအေးတင်”

“ဟိုခိုသူဘဝနဲ့ နေမယ်ဆိုရင် အရင်လိုစိတ်မျိုးပဲ ဖြစ်နေလိမ့်”

မယ်၊ လူက အလုပ်လုပ်ရမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိတာ။ အစိုးရအန်ထမ်းလခစားတွေ၊ ပင်စင်ရလို့ အလုပ်နားရင် စိတ်ကျရောဂါဖြစ်တတ်တတ်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ တရားဘာဝနာလိုင်းဘက်က နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် အလုပ်အားတာနဲ့ ပြဿနာ ချာဖို့ပဲ တွေးနေလိမ့်မယ်”

မအေးတင် ပြောတာ ဟုတ်မှာပဲလို့ သူ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ရသည်။

“မအေးတင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးမှပေး အလုပ်လုပ်မှာတော့ ကျွန်တော် မမြင်ရက်ဘူး”

“မင်းအဖေ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ပျော်နေပါတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်က သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်နေတော့ ဘောက်စူးတွေဘာတွေလည်းပေးတယ်။ ငြိန်လာတာနဲ့ မအေးတင်ကိုအပ်တယ်။ စုမိဆောင်းမိဖြစ်မှ မင်းကို ပြောမလို့တဲ့လေ။ မအေးတင်က မင်းကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်တာနဲ့ အခု ပြောလိုက်တာ။ မင်းတို့အဖေက အသုံးမကျပြီး ပြဿနာရှာတတ်တဲ့သူ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ပီတိနှင့်ပြောနေသော မအေးတင် နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးနေသည်။ သူလည်း တကယ်ကို စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ အချစ်ကြောင့်ပေး ပြောင်းလဲသွားတာမို့ အချစ်ကို သူ လေးစားလာမိ၏။

ဒါဆို ရွှေသမုရဲ့အချစ်ကရော။ သူမရဲ့အချစ်တွေကို သိကျွမ်း နှင့်ရလို့ သူ့ရဲ့စိတ်တွေလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့တာလို့ ယုံကြည်ပြီး သူမအချစ်တွေ လေးစားမိရင်းဖြင့် . . .။

www.burmeseclassic.com

တယ်။ သူ့အမေတောင် ဈေးမထွက်ဘူးပြောတယ်။ အားနည်းတာလား၊ ဘာလားမသိပါဘူး။ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ဆေးထိုးလိုက်တယ်တဲ့”

“ခွင့်က သုံးရက်တောင်တင်ထားတယ်။ သမု တော်တော်နေ မကောင်းဖြစ်နေတာလားမသိဘူး။ မကြူတို့ လူနာသတင်း သွားမမေး ကြဘူးလား”

“မမေးတော့ပါဘူး။ နောက်နေ့ သူ ဖုန်းကိုင်တော့မှပဲ အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့မယ်။ မကြူတို့က မြောက်ဥက္ကလာမှာနေတာ ဆိုတော့ သူ့နေတဲ့နေရာနဲ့ အဝေးကြီးလေ။ အပြန်ကားတွေကကျပ်လို့ အဆင်မပြေဘူး”

“တစ်ရုံးတည်းသား သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး သွားလာရခက် တယ်ဆိုတာနဲ့ သတင်းသွားမမေးလို့ ကောင်းမလား”

“သမုက နားလည်ပါတယ်။ မကြူတို့သူ့ကိုလားမမေးလို့ စိတ် ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲလို နားလည်တဲ့သူဆိုရင် ပိုပြီးအားနာပါးနာနဲ့ သတင်းသွား မေးသင့်တယ်။ မကြူတို့က တကယ်ကို လူမှုရေးနားမလည်တာပဲ”

“ဟောတော်”

မင်းဒီရေ ဇွတ်တရွတ်ပြောပြီး ရန်ထောင်ဆူမှုနေခြင်းကို မကြူ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများယွင်းလို့ ဆူမှုတယ်ဆို ထား ပါတော့။

အခု ရွှေသမုကို လူနာသတင်းမေး မသွားတာ မျက်နှာမည်း မည်းနှင့် အပြစ်တင်နေစရာလား။ စာအုပ်တွေ ဖိုင်တွေကို ဝုန်းဒိုင်းပင် ဆူနေတာက လန့်ပဲလန့်ချင်စရာ။

အခန်း (၂၇)

“ရွှေသမု မနေ့က လက်မှတ်ထိုးခိုင်းထားတာတွေ သေချာထု ပြီး လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီး သူ့ကိုလားယူခိုင်းလိုက်ပါ မကြူ”

“သမု နေမကောင်းလို့ ခွင့်စာတင်ထားတယ်လေ။ မတွေ့ဘူး လား”

“ဟင် ခွင့်စာ”

မကြူ ပြောမှ ဟိုလုနီးဒီလုနီးဖြင့် ဖိုင်တွေအောက်မှာ ရွှေသမု ရဲခွင့်စာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ထိတ်ပျာသွားခြင်းက ဘေးလူအခြင်းက ကူကြည့်ပျက်သိသာသွားလိမ့်မည်ထင်၏။

“မကြူ သူဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုနေမကောင်းတာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ခွင့်စာပေး လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ သမုအမေပဲက”

၁၇၅

“မကြူ”

“ရှင်”

“ညနေ ရွှေသမုအိမ်သွားမယ်”

“အဲဒါ”

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့သွားမယ်၊ အပြန် ခင်ဗျားရဲ့မြောက်ဥက္ကလာ အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့မယ် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင် ကိုမင်းက ရွှေသမုအိမ်သွားမယ်”

“အင်း ကိုယ့်ဝန်ထမ်းမိတ်ဆွေ နေမကောင်းနေတာ လူနာ သတင်းမေးမလိုက်ရဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်း ထူးဆန်းနေသလားလို့ပါ။ ဘယ်ဝန်ထမ်း ဘယ်သူနေမကောင်းကောင်း ကိုမင်း အဲလိုကိုယ်တိုင် သတင်းမေး မပြောနဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီးတောင် မမေးဖူးဘူးမဟုတ်လား။ ဘာသိဘာသာ မတုန်မလှုပ် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို အေးစက်စက် ကြီးနေပြီးတော့”

“တော်တော်ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်နေတယ် ဟုတ်လား မကြူ ရွှေသမုက တခြားလူနဲ့တူလို့လား။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနိုင်ထွန်းကြောင့် အသည်းကွဲဝေဒနာခံစားနေရတာဗျ။ သူ အဲဒီကိစ္စနဲ့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ခွင့်ယူရတဲ့အထိ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် သွားအားမပေးဘဲ ဖြစ်မလား။ မကြူလည်း အသည်းကွဲဖူးတာပဲ။ ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေနေတာကို အဲလို သတိပေးလိုက်တာ အရမ်းငိုချင်တာပဲ အဟင့် အီး”

“ဟာ မကြူ”

ရုံးခန်းထဲမှာ မကြူ ဖြစ်ခဲ့ အော်လိုက်တာကို မင်းဒီရေ

ပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ရှုံးမဲ့နေသော မျက်နှာက ဘယ်လိုမှကြည့် မကောင်းပါ။ သူ ခြိမ်းခနဲစားပွဲကို ပုတ်ပစ်လိုက်တော့ မျက်လုံးပေကလပ် ဖြင့် မကြူ တုန်တက်သွားသည်။

“ဘာလို့အော်ငိုနေတာလဲ၊ ရုံးခန်းထဲမှာ နားမလည်ဘူးလား၊ လှလည်းမလှဘဲနဲ့ အသံကလည်း နားထောင်လို့မကောင်းဘူး”

“ငိုတာပဲ လှမလားလို့ အသံကတော့ မွေးရာပါအသံပဲ။ အဲလို ခြုံတော့ မကြူအသံလေးက နားထောင်လို့ကောင်းလိုက်တာလို့ ချစ်သူ ကောင်းသံလေးကို ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။ အရပ်ပုတာလေးကိုလည်း သူ ချစ်တယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟာ ဒုက္ခပဲ”

မှ(၆)ဝင်ကာ ဖီးလ်အပြည့်ဖြင့် ရင်ဖွင့်နေသော မကြူကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်နေလျက်မှ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိလိုက်၏။ မကြူ မျက်ဝန်းတွေ ရိဝေဒမှားဆင်းသွားပြီး

“မကြူကလေး လှတာမက်လို့ ညစာဝတ်သွားတာ”

“ဘာ”

“ဪ ညစာခက်သွားတာလို့ မကြူက ကိုယ့်ထက်ငယ်လည်း ငယ် ချောလည်းချောတဲ့သူကိုမှ ချစ်မိသွားတာကိုး။ သူက မကြူကို သစ္စာဖောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မိဘတွေက မကြူကို သူတို့သား ထက်အသက်ကြီးလို့ အရပ်ပုလို့ မလှလို့ သူတို့လောက်လည်း မချမ်းသာ လို့တဲ့။ အချစ်မှာ အဲလိုတိုင်းထွာတဲ့ပေတံတွေ ရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး အာ မကြူရယ် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး။ လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်ပါ။ ညနေကျရင် သမုအိမ်သွားမယ်”

“နေပါဦး မကြူလေ သမုန့်ဆိုရင် အဲလိုတွေ ရင်ဖွင့်နေကြ အခု သမုမရှိတဲ့အချိန်မှာ ကိုမင်းကိုပြောပြ”

“တော်စမ်းပါ တာဝန်ချိန်ကြီးမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်း တွေ ပြောနေစရာလား”

“ဟင် သမုအကြောင်းကျ ပြောလို့ရသလား တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ကဲ သွားပေါ့ မကြူရယ်၊ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်ပြီးအောင်လုပ်ပါ သမုလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေပါ လုပ်ထားလိုက်နော်၊ မကြူ မနိုင်ရင် ကျွန်တော်ကူလုပ်ပေးမယ်၊ သမု နေကောင်းလို့ အလုပ်ဆင်းတဲ့နေ့ကျရင် အလုပ်တွေဖိပြီး ပင်ပန်းသွားမှာစိုးလို့”

မကြူ မျက်လုံးများက ဝေဖန်အကဲခတ်မှုတွေနှင့် ပြူးကလယ် ပြူးကလယ် ဖြစ်လို့သွား၏။ မင်းဒီရေ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ် တည်တည်ပဲ နေလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူတောင် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိတာမို့ မကြူ သိအောင် ကြိုးစားလည်းအပိုင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မကြူသိများသိနေမလားဆိုတာတော့...

အခန်း (၂၈)

မကြူနှင့်စုစုကို ရွှေသမုတို့အိမ်ထဲ အရင်ဝင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူတော့ နောက်ကနေ ခပ်သာသာလေးပဲ လိုက်လာခဲ့၏။

မဝံ့မရဲ မလဲမလဲကြီးလို့ဖြစ်နေတာကြောင့်ပါ။ ရွှေသမု အမေက ပြီးနှင့်ညှပ်ဝတ်ကျေရွာ ကြိုဆိုတာကြောင့် အားလုံးဆက်တီခံလေးတွေ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“လာကြကွယ် အန်တီ အအေးတစ်ခုခုဖျော်ပေးမယ်နော်၊ မကြူ နဲ့ လာမယ်ထင်တာ သူက”

“ဪ မကြူတို့ရဲ့စီနီယာပါ။ မင်းဒီရေတဲ့ သူ့ကားနဲ့လိုက်လာ ကြတာလေ၊ သူကလည်း သွားချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ မကြူတို့အလိုဆိုရင် ဝယ်လာဖြစ်ပါ့မလဲ”

“မကြူ”

မကြူကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တံတောင်နှင့်တွတ်၍ သတိပေးလိုက် သည်။ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ အမှန်အတိုင်းပြောတာ သမု အမေ

တစ်မျိုးမြင်သွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ဟို သမု သက်သာရဲ့လား ခင်ဗျာ”

“အင်း သက်သာသလိုပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲကလည်း မထွက်ဘူး။ ဘာမှလည်းမစားဘူး။ အားနည်းတယ်ဆိုပြီး ဆေးထိုးလိုက် ပေမယ့် နောက်ထပ် ဘာဖြစ်သေးလဲမေးပေမယ့် ဘာမှလည်း မပြောဘူး ကုမ္ပဏီမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘာတွေများရှိလို့လား။”

“ဟို မရှိပါဘူးခင်ဗျ၊ ဒီအတိုင်း အဆင်ပြေပြေပါပဲ”

“အေးကွယ် မင်းတို့တစ်နဲ့တည်းသား သူငယ်ချင်းတွေရောက လာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ မေးကြည့်ကြပါဦး။ သမီးရည်းစား ကောင်လေးနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား မသိပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စနဲ့တော့ ဆုံး သင့်သလောက် ဆုံးမပေမယ့် လူငယ်တွေကိစ္စ ဝင်မပါဘူး။ ကိုယ့်အ အတွက် အဆိုးအကောင်း ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ရင် ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်ရ လေ။ အဟန့်အတားလုပ်မိရင် ကလန်ကဆန်တွေပြန်လုပ်တာနဲ့ သူ တွေ ငရဲရမှာစိုးတယ်။ မိဘကနားလည်မှုပေးထားတော့ သူတို့လည်း မဟုတ်တာ မလုပ်ရဲဘူးပေါ့”

“သမုက လိမ္မာပါတယ်၊ အမှားလုပ်မယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး”

သမုဘက်က ထောက်ခံကာကွယ်မိတော့ သမုအမေရဲ့မျက်နှာ များ သူ့ကိုအကဲခတ်သလို ကြည့်လာသည်။ မကြူးနှင့်စုစုလည်း အကြား ဆုံလျက် အတင်းပြောချင်သည့်အနေအထားမျိုးရှိ၏။

ထိုအချိန်မှာ ရွှေသမု အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ဆံနက် လေးတွေ မသေမသပ် ဖရိုဖရဲနှင့် မျက်နှာလေးခွမ်းနေတာက အသည် ကွဲဒဏ်ရာကြောင့်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရွှေသမုက ခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး သူ လို

ဘာတာကို အံ့ဩနေဟန်ဖြင့်

“မင်းဒီရေပါ လိုက်လာတာကိုး၊ မကြူးတို့က ကားခသက်သာ အောင် ဇွတ်ခေါ်လာကြတာ ထင်တယ်”

ရွှေသမု ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် မကြူး ဒေါသဖြစ်သွား သက်လည်း ရွှေသမုအမေ ဒေါ်မြဝေ ရှိနေ၍ ထိန်းချုပ်နေရသည်။ ဒေါ်မြဝေ နောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားမှ မင်းဒီရေဘက် မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ရွှေသမုပေါင်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်၍

“ကျုပ်တို့က ကားခသက်သာအောင် ဇွတ်ခေါ်လာရတယ်ရှိ သားလား၊ ကျုပ်တို့က အပြန်ကားစီးရတာ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ လာချင် တာ မဟုတ်ဘူး။ နင်ကျေနပ်အောင် ဖုန်းလေးပဲဆက်ဖို့ လုပ်ထားတာ၊ ခင်ကို သူ ဇွတ်ခေါ်လို့ မာန်မဲဆူပူနေလို့ အားနာပါးနာလိုက်လာတာ သိ သား”

“ဟင် မင်းဒီရေက ဆူပူတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကိုလူနာသတင်းမေး သွားသင့်ရဲ့နဲ့ မသွားဘူးဆိုလို့ လူမှု မေးခေါင်းပါးသတဲ့လေ၊ သူကရော ဘယ်လိုလူမျိုးတွေအပေါ် လူမှုရေး ခြိတ်ခွဲလို့လည်းမသိဘူး နင့်ကျမှ လာအကဲပိုနေတယ်”

“ဟာ မကြူး ဘယ်လိုကြီးပြောနေတာလဲ၊ နိုင်ထွန်းကြောင့် သမု စံစားနေရမှာသိလို့ အားပေးရမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာလေ၊ မကြူးကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါလို့ ပြောခဲ့တာပဲ”

“ဒီကရော ဘာပြောနေလို့လဲ၊ ဒုက္ခပဲ ဘာတွေမလုပ်ပြီး ဖြေရှင်း ရမလဲ မသိပါဘူး”

မကြူး စကားကြောင့် မင်းဒီရေ နေရထိုင်ရခက်နေသည်။ ဘာမှမသိဘဲ မကြူးပြောသလို သူ့စိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်နေတာတွေ

မှန်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွှေသမုဆိကို လာရာလမ်းမှာ တွေ့ ပူဇွန်းပြီး ရင်ခုန်နေသလို ဖြစ်နေခဲ့လို့ပါ။

စုစုကပါ မျက်စောင်းရွယ်ပြီး

“နင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကိုလည်း ငါတို့ကို ခိုင်းတာတစ်ကုန်ပဲ။ နင်အလုပ်ပြန်ဆင်းရင် အလုပ်တွေပိုပြီး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့တော့ ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး။ နင်က ဘာလို့ ခွင့်သုံးရက်တောင်ယူတာလဲ၊ အသည်းတယ်ဆိုလည်း တစ်ယောက်တည်းနေရင်ပိုတွေးဖြစ်ပြီး ပိုခံစားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ငါလည်း အဲဒါပြောချင်တာ သမု၊ ဒီကောင်စရိုက်ကို နင်တွေ့လိုက်တာပဲ။ ဟိုဘက်မှာ သာယာနေတဲ့သူကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ”

“ကြိုးစားနေတာပဲလေ၊ စိတ်ကိုပြင်ဆင်ဖို့အတွက် အိမ်မှာ အနား ယူတာပါ။ ဒါပေမဲ့ စုစုပြောသလို ပိုတွေးဖြစ်ပြီး ပိုပြီး ခံစားနေတယ်။ အရင်က သူ့မကလာဆောင်တော့မယ်ဆိုတာတောင် အပြစ်မြင်မှန်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲနေ့က သူ့ ဆက်ဆံလိုက်တဲ့ပုံစံက အခါကိုဥပေက္ခာပြုလွန်းတယ်။ ချစ်သူတွေပဲလေ၊ မုန်းလို့လမ်းခွဲကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြစ်လုပ်ထားပြီး အားနာရမှန်းမသိတာ ရင်ထဲမှာခံရစရာ နေတယ်”

ရွှေသမု ရင်ဖွင့်ပြောပြတော့ မကြုံတို့စိတ်မကောင်းဖြစ်သူကြသည့်။ မကြုံက ဒေါသလည်းဖြစ်နေပုံရကာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီ။

“ဟုတ်တယ် မကြုံလည်း အဲဒါကိုဒေါသဖြစ်တာ၊ သမုက သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ပဲ အပြောင်အပျက် စနောက်သွားတာ နိုင်ထွန်းကို အဲလိုလူမျိုးလို့ မထင်မိဘူး။ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့သူဆိုပေမယ့်

သူမကိုတော့ လေးလေးနက်နက် အချိန်အကြာကြီး ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ခြည်းကပ်ခဲ့တာလေ၊ ပြောင်းလဲတော့လည်း ချက်ချင်းကြီး”

“ငွေမက်တာ သိသာတာပေါ့ဟာ၊ ဟိုဘက်က ပြည့်စုံလိုက်တာ ကျိုကျိုတက်၊ ချိုတဲခဲလို့ အဲလိုဖြစ်ချင်တာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမုကို အားနာဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ချစ်သူဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး သမုဘက်က ဘာလိုအပ်ချက်မှ မရှိတာ”

“ကဲ စုစုနဲ့မကြုံက အားပေးပါဆိုမှ သမု ပိုခံစားရအောင် ဘာလို့အစဖော်နေတာလဲ၊ အဲလိုလူမျိုးအတွက် ခံစားမနေနဲ့၊ ပျော်ပျော်နေ ဘာညာပြောစမ်းပါ၊ အားပေးတယ်ဆိုတာ အဲလိုမျိုးမဟုတ်တာ”

ဝင်ပြောလိုက်သော မင်းဒီရေကို မကြုံက လက်နှစ်ဖက်နှင့် လေးပြု၏။ ထိုအချိန်မှာ ရွှေသမု အမေက အအေးခွက်တွေ လာချပေး

“သူငယ်ချင်းတွေ အေးဆေးစကားပြောကြဦးနော်၊ အန်တီ သမီးအတွက် ကြက်သားဆန်ပြုတ်လေး လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ထမင်းစားချင်ဘူးဆိုတော့ ဒါလေးများ စားချင်မလားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီရေ သမီးတို့ ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ရပါတယ် မကြုံရယ် သမီးနဲ့စကားတွေသာ ပြောနေပါ။ သမီးက သမုမှ အပြင်ထွက်ဖော်ရတာလေ၊ မဟုတ်ရင် အခန်းထဲအောင်းနေလို့ အမေကောင်းဖြစ်နေရတာ၊ နောက်နေ့ကျလည်း လာခဲ့ကြပါဦး။ အန်တီက စူးထွက်ရမှာဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ၊ သူ့အစ်မကလည်း ယောက်ျားကမကောင်းပေမယ့် လင်ကဲ့သားကဲ့ မဖြစ်ချင်လို့ အဲဒီလိုပဲ ဆက်ပြီးဒုက္ခခံနေတယ်လေ”

www.burmeseclassic.com

“မေမေကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး။ မမက အကြောင်းရှိလို့ ခေါ်ရင်တော့ လာပါတယ်။ သမုက သမုအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်လို့ မခေါ်တာပါ။”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေကလည်း သမီးကြီးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လင်ကံမကောင်းပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြိုကွဲပြီး သားသမီး လေးတွေ မျက်နှာငယ်ရမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဒီကြားထဲ နားလည် လာတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့။ အိမ်ထောင်ပြိုမယ်ဆိုရင် သမီး ရည်းစားဘဝတည်းက အပြစ်လုပ်ခဲ့ရင်တောင် သူ့အပေါ်ခွင့်လွှတ်သည် နိုင်ပါမလားဆိုတာ တွေးထားသင့်တယ်။ အပြစ်မြင်မယ်ဆိုရင်တော့ အချစ် က အလကားပဲလေ။”

လူကြီးမိသသ ပြောသွားသော ရွှေသမု အမေရဲ့စကားတွေက တကယ်ကို တန်ဖိုးရှိလှပေသည်။ မကြာမီ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

“နင့်အမေရဲ့ဆုံးမသွန်သင်မှုတွေက အရမ်းလေးစားဖို့ကောင်း တယ်နော်၊ မိဘအရှိန်အဝါနဲ့ ဒီလိုနေရမယ် ဒါလုပ်ရမယ်လို့ အမိန့်မပေး ဘူး။ လျစ်လျူရှု ဥပေက္ခာပြုတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အပေါ်မှာ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း သည်းခံရမယ် နားလည်ရမယ်လို့ သတိပေးတာ။”

“အဲဒါကြောင့် နိုင်ထွန်းနဲ့အကြောင်းကို ဒီလိုဖြစ်သွားပါပြီ။ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မပြောရက်ဘူး။ အရင်က နိုင်ထွန်းနဲ့ မပြည့်စုံမှုတွေ မိဘနောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေအားလုံး ပြောပြဖူးတယ်။ သမီးသူ့ကိုတကယ်ချစ်လို့ လက်ခံလိုက်ပြီဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေ တစ် သက်လုံး ခွင့်လွှတ်နားလည်သည်ခံပါမယ်ဆိုပြီး တွေးထားရမယ်လို့ သမု”

ဆုံးမတယ်။ မေမေကနို့ကွက်လည်း အဲဒီအချိန်က ငါ လက်ခံချင်မှ သက်ခံမှာလေ။”

“မွန်နေတဲ့အချိန်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ပြောပြော လက်ခံမှာမှမဟုတ် သဲ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကြောင့် မေမေက သမီးတွေရဲ့အငြိုငြင် ခံခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးချယ်လို့ လမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ အမှားအမှန်ကို တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးမတတ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ဆိုအပ်တာကိုလည်း မငြိုမငြင် ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် နိုင် ထွန်းနဲ့ကိုစွ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်သွားတော့”

ရွှေသမု စကားကိုပြီးဆုံးအောင် မဆက်နိုင်။ ငိုချတော့မလို နှုတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာပြီး အသံတိုးလျှသွားတော့ နာကျင်မှုတွေကို စာနာစွာ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ သမုရယ်။ ချစ်သူဘဝမှာ ဒီလိုကိုစွကြုံလိုက်ရတာ တော်ပါသေးတယ်။ လက်ထပ်ပြီးမှ သစ္စာဖောက် ခုန် ပိုခံစားရမှာလေ။ သမုအစ်မဆို အခု ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူး နာကျင်နေရပြီမဟုတ်လား။ သားသမီးအနှောင့်အယှက်တွေနဲ့ ဘယ်လောက် တောင် ပင်ပန်းနေမလဲ။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ သမု ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရ လား မသိဘူးနော်။ မင်းဒီရေကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပါးရိုက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်။”

“ဟင် ဟဲ့ နင်က မင်းဒီရေကို ပါးရိုက်တယ် ဟုတ်လား သမု”

“ဟာ သွားပါပြီ”

မကြူတို့ သိသွားပြီမို့ မင်းဒီရေ ပါဝါတွေကနိုးသွားသည်။ မျက်နှာနီနီဖြစ်သွားသော မင်းဒီရေကို ရွှေသမု အားနာသလိုဖြစ်သွားပြီး

“ဆောနိုး မင်းဒီရေ ရှင့်ကိုတောင်းပန်ချင်တာနဲ့ သမု လွှတ်ခွင့်ထွက်သွားတယ်”

“ရ ရပါတယ်”

“ဟဲ့ နင်က ဘာလို့သူ့ကိုရိုက်တာလဲ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ”

“အဲဒါ ဪ သြော် နိုင်ထွန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ။ မင်းဒီရေရဲ့ အထင်လွဲမိတာ”

“သမု ဟိုခွင့်ကဆုံးရက်ကြီးတောင် ယူမလို့လား။ အိမ်ထဲမှာ သမုတစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ ပျင်းနေမှာပေါ့”

“သမု စိတ်ရောဂူရော နားချင်လို့ပါ။ ဘာတွေက ပင်ပန်းမှန်း မသိဘဲ ပင်ပန်းနေတယ်။ တစ်ခါတလေ အသက်ရှူလို့မဝဘူး။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီးနဲ့ စိတ်နဲ့ကိုယ်လည်း မကပ်သလိုကြီးဖြစ်နေတယ်”

“သမုရယ် နိုင်ထွန်းကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ရမလဲ”

စိတ်ထိခိုက်ကာ အသံထွက်၍ ညည်းညူမိတော့ မကြူရဲ့ အထင်ခတ်လိုသော မျက်လုံးများက သူ့ဆီကို မလိုတမာ ရွှေလျှားလာပြန်သည်။

“မင်းဒီရေ တစ်ခုလောက်မေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာမေးမလို့လဲ မေးပါ မကြူ”

“သမုထက်များ ပိုပြီး နာကျင်ခံစားနေသလားလို့ နိုင်ထွန်းက နှင့်သူငယ်ချင်းနော်၊ နိုင်ထွန်းကို ထိုးဖို့ရိုက်ဖို့များ စိတ်ကူးနေတာလား”

“မကြူက ပြောတော့မယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာလို့ထိုးရခိုက်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ သမု ခံစားရတာကို အရမ်းသနားပြီး နိုင်ထွန်းကို အဲလိုများလုပ်တော့မလားလို့ပေါ့။ ဟဲ့ သမု နှင့်ဘက်မှာငါတို့တင်မဟုတ်ဘူး မင်းဒီရေပါ ရှိနေပြီ။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ သိလား။ ဝမ်းဂိုးတူးကမ်း တစ်ယောက်မကောင်း နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းစမ်းပါ”

“မကြူရော အဲလိုလုပ်လိုက်ပြီလား။ ဟိုတစ်ယောက် မိန်းမယူသွားတော့လေ”

“ဟင် အဲ ဒါကဒီလိုရှိတယ်၊ မကြူကို ဘယ်သူမှလာမကြိုက်ကြသေးဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုလက်မလွှတ်ချင်ဘဲ လက်လွှတ်လိုက်တာကို ရင်နာနေတာ၊ နောက်တစ်ယောက်သာ အဆင်သင့်ရှိနေရင် မကြူ ဒီလိုမျိုး ဘယ်နေပါမလဲ ဖလန်းဖလန်းထနေမှာ”

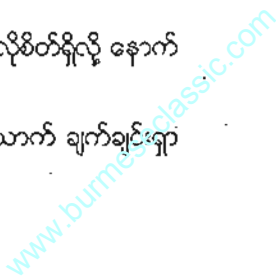
မကြူ စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြသည်။ ရွှေသမု မျက်နှာဆူးလည်း သူတို့ရောက်စကထက် လန်းလန်းဆန်းဆန်းလေးဖြစ်လာတာ စိတ်ချမ်းသာရသေး၏။ ရွှေသမုက အအေးခွက်လေးကိုကိုင်ပြီး

“မေမေ ဖျော်လာတာ လိမ္မော်ရည်၊ သောက်ပါဦး၊ မင်းဒီရေ မကြူနဲ့စုစုလည်းသောက်ပါ”

“ဟဲ့ ငါတို့လည်း နှင့်လက်နဲ့ကိုင်ပြီးတိုက်လေ၊ မနာလိုအောင် လုပ်နဲ့နော်”

“ဪ ကဲပါ ရော့ သောက်၊ အဲလို မနာလိုစိတ်ရှိလို့ နောက်တစ်ယောက် မရတာ”

“အမလေး တော်ကတော့ နောက်တစ်ယောက် ချက်ချင်းရှာ”

မယ်ပေါ့"

"မရှာပါရေစေနဲ့ မကြုံရယ်၊ သမု အချစ်ကို ကြောက်သွားပါပြီ အချစ်ဆိုတဲ့အသံကြားတာတောင် လန့်ဖျားဖျားချင်တယ်"

"အချစ်က ကြောက်စရာမကောင်းဘူး၊ လူတွေရဲ့စိတ်က ကြောက်စရာကောင်းတာလို့ ငါတော့ နည်းနည်းသဘောပေါက်လာတယ်"

"ဘာပြောတယ် မင်းဒီရေ"

"ဪ ငါလည်း အရင်က အချစ်ကကြောက်စရာကောင်း တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့လူတွေစိတ် ကြောင့် အချစ်က နာမည်ပျက်နေတာ၊ လူတွေက တစ်ခုခုဆို အချစ်ဆို တဲ့နာမ်စားကိုပဲ အသုံးပြုနေကြတာလေ"

"အချစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာလား၊ လွှတ်တော်ကိုတင် ပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဥပဒေခုံရုံးမှာ စွဲချက်တင်ပေးမယ်၊ အောက်ခြေမှာ နင်တို့ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းကြ၊ မဟုတ်ရင်တော့ ဆန္ဒပြမှာနော်"

မကြုံ ဝင်နောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်မိကြပြန်သည် မကြုံ ဝင်ဖျက်နေ၍ အလေးအနက်စကားတွေလည်း ပြောလို့ရမှာမဟုတ် ပါ။

ဒါပေမဲ့ တရင်းတနီးနေဖြစ်ကြတာ ပျော်စရာတော့ကောင်း သည်။ အရင်က အရောတဝင်မရှိတဲ့ ဘာသိဘာသာ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်ခဲ့တာကိုပဲ နောင်တရသလိုလို့။

ရွှေသမုရယ် မင်း ပြီးလိုက်ရင် ဒီလောက်လှတာကို ငါ အရင် ဘာလို့များ သတိမထားမိခဲ့ပါလိမ့်။

အခန်း (၂၉)

"သား"

ဖေဖေအသံက နူးညံ့လွန်းတာကြောင့် အခန်းထဲကိုဝင်မည့် ခြံလှမ်းတွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဖေဖေကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေက မူအနားကိုလျှောက်လာတာ

"သား ဒီနေ့ပြန်လာတာ နောက်ကျတယ်ထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နေမကောင်းတာ လူနာ သတင်းမေး ဝင်နေလို့ပါ၊ ဖေဖေ မအိပ်သေးဘူးလား"

"သားကိုစောင့်နေတာ၊ ထမင်းအတူတူစားချင်လို့၊ သားက အချိန်ဆိုရင် အပြင်က စားလာခဲ့ပြီထင်တယ်"

"မစားရသေးပါဘူး ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့အတူတူ စားပါမယ်"

"အင်း ဒါဆို အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့ သား"

“ဟုတ် ခဏလေးနော် ဖေဖေ”

ဖေဖေ ခေါင်းညှိတ်ပြတော့ သူ ပျော်သွားသည်။ ဖေဖေရဲ့ဖွေပျောင်းညင်သာမှုက ဒါ ပထမဆုံးလားဟုပင် ထင်မိ၏။ မအေးတင်က အချစ်တွေနှင့် သိမ်းသွင်းလိုက်၍ ဖေဖေ ပြောင်းလဲလာခြင်းလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲမှာပေါ့ပါးကာ ကြည်နူးနေသည်။

“ကိုမင်း လာ မင်းအဖေက မင်းနဲ့ထမင်းလက်ဆုံစားချင်လို့ စောင့်နေတာတဲ့ကွဲ့။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်တာလည်း ကြာလို့တဲ့လေ”

မအေးတင်က သူ မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ပျာပျာသလဲ ထိုင်ခုံဆွဲထုတ်ကာ နေရာပေး၏။ ဖေဖေမျက်နှာပေါ်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ရသော အပြုံးများကို မြင်နေရသည်။

သူလည်း တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးသော ဖေဖေပန်းကန်ထဲ ဟင်းထွေးဦးချပေးမိ၏။

“ဒီလောက်အချိန်နောက်ကျမှဆိုရင် ဖေဖေ ငိုက်သာမှာပေါ့ စားနပ်ပါ ဖေဖေ”

“အဲလိုလုပ်နေတာနဲ့ပဲ သားနဲ့မဆုံရဘူးလေ။ မနက်ဆိုလည်း သားအပေါ်က ဆင်းမလာခင် ဖေဖေက အရင်ထွက်ရတော့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်တာ ကြာပြီထင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မနက်ဆို မနက်စာပိုင်းမှာ အမြဲဆုံရအောင် ကျွန်တော် အိပ်ရာစောစောထပါမယ် ဖေဖေ”

“အင်း သားဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတာ ဖေဖေ ဘယ်ထိ ဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး။ ဖေဖေ အစတည်းက ဒီလိုဆက်ဆံခဲ့ရရင် ကောင်းသားနော် မအေး ပြောပြတာတွေ နားထောင်ပြီးမှ ဖေဖေ တဖြည်းဖြည်း

သဘောပေါက်လာခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်တက်ကလည်း ရိုင်းစိုင်းခဲ့တာတွေရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဆည်း မအေးတင်ပြောမှ သဘောပေါက်လို့ ဆင်ခြင်မယ်လို့ စဉ်းစားခဲ့ပါ သယ် ဖေဖေ”

“အေး သားရယ် ဖေဖေတို့မိသားစု နွေးထွေးမှုရတာ မအေးကို ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

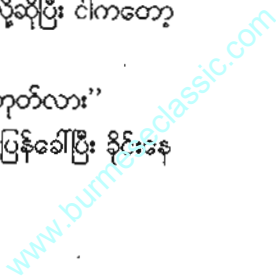
ဖေဖေ မအေးတင်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်းပြောသည်။ သူလည်း ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက်၏။

“အဲဒါကြောင့် သားလည်း ကျေးဇူးတင်နေတာပါ ဖေဖေ။ မအေးတင်က ကျွန်တော်တို့ထက် ပညာမတတ် ချို့တဲ့ခဲ့ပေမယ့် အသိဥပဒေရရှိတယ်။ ပြောဆိုသွန်သင်တတ်တယ်”

“မအေးတင်လည်း မောင်လေးနဲ့ညီမလေးအပေါ်တော့ တလွဲဆန္ဒထားခဲ့တာပါပဲ။ ခုချိန်ထိ ရွာပြန်ဖို့စိတ်မကူးမိသေးဘူးလေ။ သူတို့ သားတွေကို နားလည်ဖို့စဉ်းစားမိပြန်တော့ ငါနေတဲ့နေရာကိုသိရုံနဲ့ ငါ့ကို အိမ်ဖော်မလုပ်ပါနဲ့ မမကြီး ကျွန်တော်တို့ကျွန်မတို့ လုပ်ကိုင်ကျွေးပါမယ်။ အဲဒီသက်လုံးစောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ လာခေါ်ဖော်မရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ငါက သူတို့ပညာတတ်ကြီးတွေ အဲဒီအတတ်ပညာနဲ့ တစ်သက်စာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလို့ရအောင်ထိ ပြုစုခဲ့စောင့်ရှောက်ခဲ့ ကျွန်တို့နဲ့ပဲရဲ့နဲ့ ငါ့အပေါ်ပြန်ပြီး သိတတ်ကြပါလားလို့ဆိုပြီး ငါကတော့ အောက်ကျိုမဝင်နိုင်ဘူးလို့ အတ္တကြီးနေတာပေါ့”

“မအေးတင်နေတဲ့နေရာ သူတို့မသိဘူးမဟုတ်လား”

“အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်။ သူတို့သိရင် ပြန်ခေါ်ပြီး ခိုင်းခန

မှာနီးလို့ သူတို့မသိအောင်နေတာ၊ နောက်ပိုင်း ရွာကလူတွေနဲ့ အဆက်
အသွယ်ရပြီး သူတို့အကြောင်း စုံစမ်းတယ်။ ရွာကလူတွေကလည်း မအေး
တင် ဘယ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောကြား
မှာပဲလေ ဒါကိုတောင်”

မအေးတင် ပြောရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းသလို အသံတိတ်သွား
တော့ ဖေဖေက မအေးတင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေး၏။

“သူတို့လေးတွေလည်း မအေးလိုမျိုး ကျုပ်တို့သားအဖအဖေ
ဖျောင်းဖျပေးမယ့် နားလည်အောင်ပြောပေးမယ့်သူ မရှိလို့ဖြစ်မှာပဲ
နောက်ကျတော့ မအေးနဲ့ဦးထွန်း ရွာကိုအတူတူပြန်ပြီး သူတို့ကို ဦးထွန်း
ကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုက်ပါမယ်။ ပညာတတ်တွေဆိုတော့ သူတို့လည်း
နားလည်လွယ်မှာပါ”

“အသိတရားဆိုတာ အတန်းပညာတွေ ငွေကြေးချမ်းသာ
တွေနဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်တယ်။ ထမင်းစားကြတာချင်းအတူတူ လူတွေ
ဘာကြောင့် အနိမ့်အမြင့် အလယ်အလတ် ဘာကြောင့် ကွာခြားသွား
ကြတာလည်းဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်ပဲပေါ့။ စိတ်ဓာတ်မြင့်မှ အဆင့်အတန်း
မြင့်မယ်။ ပညာတတ်ပြီး စိတ်ဓာတ်နိမ့်ရင် အဲဒါ အဆင့်အတန်းနိမ့်တာပဲ
ငွေကြေးချမ်းသာပြီး မောက်မာရိုင်းစိုင်းရင်လည်း အဆင့်အတန်းရှိတဲ့
ပါလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“မအေးတင် ဒီလိုတွေသိနေတာ လောကဝံက သင်ပေးလိုက်
တာကြောင့်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာသင်ရတာကျတော့ ဒီတစ်တန်း
အောင်လို့ နောက်တစ်တန်းတက်ရင် အရင်အတန်းကစာတွေကိုမေ့သွား
တယ်။ အခုလုပ်ငန်းခွင်ဝင်တော့ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ သင်လာတဲ့စာတွေ

ဘာတစ်ခုမှအလွတ်မရဘောဘူး။ လောကဝံက သင်ပေးထားတဲ့ပညာတွေ
ကျတော့ သူများလိုတောင် အခုလိုမျိုး ပြန်ပြီးမျှဝေမြန်မြန်နိုင်တယ်။
မအေးတင် အရမ်းကိုရင့်ကျက်ပါတယ်”

သူ့ရဲ့ခိုးကျူးမှုကို ဖေဖေကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး ထောက်ခံ၏။
မအေးတင်လည်း ကြည်နူးသလို ပြုံးနေပါသည်။ ဖေဖေက ထမင်းတစ်
ထုပ်ကို ပါးစပ်ထဲခွဲရင်းက

“ဖေဖေနဲ့မအေးတင်ကိစ္စကို သားကြီးကိုပြောခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုက ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါလို့
ပြောရှာပါတယ်။ ကိုယ်က ဖေဖေအနားမှာအနီးကပ်မပြုရနိုင်ရင် ဖေဖေ
တွေက ဆေးပေးဖိယူလိုအပ်မှာပဲတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း မကန့်ကွက်ပါ
ဘူး ဖေဖေ။ တကယ်လို့ ဖေဖေ အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင်လည်း ဖေဖေနဲ့
မအေးတင်ကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“သားတို့ဘက်က အဲလိုမေတ္တာတွေပေးတာ ဖေဖေ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ် သားရယ်။ သားကြီးအပေါ် ဖေဖေ ဝတ္တရားတွေပျက်ကွက်
တယ်။ မအေးကိုခေါ်ပြီး သွားတွေ့ဖို့ ဖေဖေ စီစဉ်ထားပါတယ်။ သားကြီး
တို့မနာတာဘဲ တော်သေးတယ်။ အခုပြန်တွေးကြည့်တော့ သားတို့
အဖေအပေါ်လည်း ဖေဖေ မတရားခဲ့ပါဘူး။ အမြဲတမ်းအပြစ်ရှာပြီး
အဖေတို့စိတ်နှိပ်သနားဖန်တီးနေမိတော့ ဖေဖေအနားမှာ သူ ဘယ်နေချင်
လဲ။ ဒါနဲ့သား အလုပ်အကိုင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လစာလည်းရတယ်။ အခုရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့
တွေက နေရာလည်းရ အကျိုးအမြတ်လည်းရပါတယ် ဖေဖေ။ ကိုယ်ပိုင်
အိမ်နီးတစ်ခု ထူထောင်နိုင်တဲ့အထိ ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာပါ”

၃၉၀

နတ်သမီး

“ကောင်းပါတယ် သားရည်ရွယ်ချက် ရည်မှန်းချက် အရမ်း ကောင်းတယ်၊ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖေဖေဘက်က ဘာမှပိုပြီးကူညီ အားပေးမှုတွေမရဘဲ သားဒီလောက်ထိ လုပ်နိုင်တာ ဖေဖေ ချီးကျူး တယ်”

ဖေဖေက သူ့ပန်းကို လှမ်းဖက်ကာပြောတော့ သူ ကြည်နူး ပီတိဖြစ်မိသည်။ အစကသာ ဒီလိုနွေးထွေးမှုတွေရှိလျှင် သူ ဖေဖေကို ကလန်ကဆန်အပြစ်တွေပြောမိခဲ့မှာမဟုတ်ပေ။

ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှ မိသားစုနွေးထွေးမှုရတာလည်း နောက် မကျသေးဘူးထင်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ပီတိအဟုန်ဖြင့် အရာရာကိုကျေနပ် နေမိကာ...။

အခန်း (၃၀)

“ကျွန်တော် အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ် မအေးတင်”

“ဒီနေ့ကုမ္ပဏီပိတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းအဖေတောင် ညနေ ဘာစာပြန်လာမယ်လို့ မှာသွားတယ်၊ ညက သားနဲ့ထမင်းအတူစားရင်း စားတာတွေပြောရတာကို ပြောလို့မဆုံး ပျော်လို့မဆုံးဖြစ်နေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ပြန်မရောက်ခင် ကျွန်တော်ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူထားတဲ့ သူငယ်ချင်းကို အလုပ် ဆက် သတင်းသွားမေးချင်လို့ပါ”

“သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား။ ယောက်ျားလေးထဲမှာတော့ နိုင်ထွန်းဆိုတဲ့ကောင်လေးပဲရှိတာ မဟုတ် ဟဲ့၊ သူက ဟိုတစ်လောက မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပြီဆို”

“ဟုတ် ဟို ဒါက ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော့်လက်အောက်ဝန်ထမ်း အရေးမလေးပါ”

“နာမည်က”

“ရွှေသမု”

“နာမည်လေးက လှသားပဲ၊ လူလေးလည်းလှမယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား ကိုမင်း”

“အင်း အဲ မသိဘူး”

သူ့အဖြေကို ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိဘဲ မအေးတင် ရယ်သည်။ သူ စီးမည့်ဖိနပ်ကို ဖိနပ်စင်က ချပေးရင်းနှင့်

“ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မလုပ်မလဲဖြစ်နေပုံထောက်ရင်တော့ မနိုးမသားဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ တစ်ရုံးတည်းသားချင်းမို့”

“အဲလို သိကျွမ်းရုံနဲ့တော့ နေမကောင်းတာကို နှစ်ခေါက်ခေါက် သွားမေးမယ်လို့ မထင်ဘူးနော်၊ ဘာဖြစ်လဲကွယ် လှရင်လှတယ် ချစ်ရင်ချစ်တယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ အရင်တစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်လမ်း ပြတ်ပြီး နောက်ထပ်မင်းရည်းစားတစ်ယောက်မထားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ယောက်ကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ထားပေါ့၊ ကိုမင်း အသက်လည်း ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ”

“မအေးတင်ရာ အဲလိုပတ်သက်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဆို ကျွန်တော် သွားပြီ”

“ဪ ဖြစ်သေးလည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့”

ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တာတောင် မအေးတင် အော်ပြောတာကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေး၏။ ထိုစကားတွေကြားပြီး သူ့အတွက် ရှိန်းမြမြနှင့်ပူနွေးသွားတာတော့ ထူးဆန်းသည်။

တကယ်ဆို မအေးတင်ကို ဝန်မခံဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ညကတည်းက အဖေနှင့်အဆင်ပြေတာကိုလည်း ပျော်မြူး ရွှေသမုအကြောင်းလည်း ငြင်းစားဖြစ်နေတာပါ။ အိပ်ရာနီးနီးချင်း ဆုံးဖြတ်မိတာကတော့ ရွှေသမု ခံကို သွားဖြစ်အောင်သွားမည်ဆိုတာပင်။

ကုန်တိုက်ကိုဝင်ပြီး တစ်ခုခု ဝယ်သွားမှအကြောင်းပြုလုပ်မိမည်ထင်၏။ သူ ဘာဝယ်ရမှန်းမသိတာနှင့် အသီးအနှံနှင့်မုန့်ပုံးတစ်ပုံး ဝယ်လာလိုက်သည်။

သူမတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လို့ လူခေါ်ဘဲလဲတီးမည့်အချိန်မှာပဲ ရွှေသမု အမေထွက်လာသည်။

“ဪ မောင်မင်းဒီရေပါလား၊ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲကွဲ့”

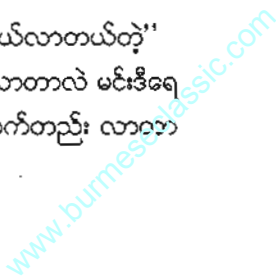
“ဒီကဲ့လဲလာတာပါ၊ သမုက ဘာစားချင်လဲတော့မသိဘူး အသီးအနှံပုံးတော့ ဝယ်လာခဲ့တယ်”

“ဒုက္ခရှာလို့ကွယ် သမီးက ခံတွင်းမလိုက်သလို ဘာမှကို ဟက်ကပ်ကပ်ပက် သိပ်မစားဘူးဖြစ်နေတာ၊ အိမ်မှာတကုပ်ကုပ်နဲ့ ငေးငေးနေနေဆိုတော့ အနိတိအခု ဈေးသွားထွက်ရမှာကို စိတ်မဖြောင့်ရဘူးလေ၊ ခင်ပါကွယ် အနိတိ ပြီးမှသွားပါတော့မယ်”

သမုအမေပါ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်လာသည်။ အခန်းကောင်းနေသော ရွှေသမုကိုဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဆိုပြီး သွားခေါ်တာမျိုး မျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေးနှင့် သူမ အံ့ဩနေ၏။

“သမီးအတွက် မုန့်ပုံးနဲ့အသီးအနှံတွေ ဝယ်လာတယ်တဲ့”

“အဲဒါတွေ သမု မစားပါဘူး၊ ဘာလို့ဝယ်လာတာလဲ မင်းဒီရေကလေးနဲ့ ပိတ်ရက် မကြုံတို့မပါဘဲ မင်းဒီရေတစ်ယောက်တည်း လာတာ”

လား”

“အင်း မကြုံတို့က ပိတ်ရက်ဆို အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ပိုပြီး မအားတတ်ကြဘူးလေ။ သမု နေရောဂေကင်းရဲ့လား။ မျက်နှာက အရင်နေ့ထက်တောင် ချောင်ကျသွားတယ်”

“အန်တီလည်း အဲဒါပြောတာပေါ့ကွယ်။ ရောဂါရှာမတွေ့ဘဲ အဲလိုကြီးဖြစ်နေတော့ စိတ်မကောင်းရဘူးလေ။ ဈေးထွက်ရမှာတော့ စိတ်မဖြောင့်ဘူး”

“အပြင်လေး ဘာလေးထွက်လိုက်ရင် စိတ်ကြည်လင်သွားတယ် သမုရဲ့။ သမု ဘယ်သွားချင်လဲ ကားနဲ့လိုက်ပို့မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး။ ခေါင်းထဲသိပ်မကြည်တော့ လွဲနေတာပဲကောင်းမယ်”

ရွှေသမု အဖြေကို ဒေါ်မြဝေ မကြိုက်ပေ။

“လွဲနေလို့ ခေါင်းက မကြည်တာပေါ့ သမီးရဲ့။ မောင်မင်းဒီဟိုဟိုဒီဒီ လေညှင်းခံထွက်လိုက်ပါ။ အပြောင်းအလဲလေးလုပ်လိုက်စိတ်ပါလနိုးဆန်းသွားလိမ့်မယ်။ မေမေလည်း ဈေးထွက်ရမှာစိတ်ဖြောင့်အောင် လိုက်သွားလိုက် သမီး။ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်လေးလေးဝယ်ချင်လည်း မေမေ့ဗီရိုထဲက သုံးလောက်အောင် ယူသွား”

“အပြင်မထွက်ချင်ပါဘူး မေမေကလည်း”

“သမီး ရည်းစားပူစီနေသလား”

“ဟင်”

“မေ့သမီးအရင်က အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းဟင်း ကုတ်ပြီး တနင့်တဖိုးထည့်သွားတတ်တာလည်း တက်တက်ကြွကြွ အလုပ်

ခက်အပြင်ထွက်မယ်ဆိုလည်း ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေလို့ သမီးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး မေမေ နားလည်ဗေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုပုံပုံဖြစ်နေတာတော့ မေမေ စိတ်ပင်ပန်းလို့ သေမှာပဲကွယ်”

“မေမေ”

ရွှေသမု ပျာပျာသလဲ မေမေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။ မေမေက သူ့မတို့အတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ နားလည်မှု ဖြည့်ဆည်းမှုတွေဖြင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာများပြည့်နေသူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေ့ကိုတစ်ခါမှ စိတ်ဆင်းရဲမှုမပေးခဲ့ဘူးပေ။

“မေမေ ဈေးသွားပါ။ သမု မင်းဒီရေခဲလိုက်သွားလိုက်မယ်။ အောက်ရက်လည်း ရုံတက်ရမှာဆိုတော့ အဲလိုထွက်လိုက်တာ ကောင်းမှာပေါ့။ ခဏလေးနော် မင်းဒီရေ- သမု အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်”

ရွှေသမု သုတ်ခနဲထကာ နောက်ခန်းဘက် ပြေးဝင်သွားသည်။ မိခင်စိတ်ထိခိုက်မှာမို့လို့ ဒီလိုလုပ်တာဟု နားလည်လိုက်သည်။ သမုအမေက သူ့ဘက်မျက်နှာလှည့်ပြီး

“အခုတလော သမီးပိုင်နေတာကို အန်တီအားမရဘူး။ သမီးအိမ်ကောင်လေးနဲ့ ဘယ်လိုပြဿနာတွေများ ရှိနေကြလဲ။ မောင်မင်းဒီရေခဲရင် အန်တီကိုပြောပြပါလား”

“လူငယ်ချင်းကိစ္စပါ အန်တီ၊ အန်တီ စိတ်မပူပါနဲ့။ သိပ်မကြာဘဲ သမု ပျော်ရွှင်သွားမှာပါ”

“မင်းက ဘာလို့ အသေအချာ အာမခံနေတာလဲ။ သမီးအပြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိနေလို့လား”

“ဟို အဲဒါက”

“မင်းဒီရေ သွားရအောင်၊ မေမေရော တစ်ခါတည်းဈေးထွက်မှာလား”

ရွှေသမုဒယအသံကြောင့် သူ့ အသက်ရှူရချောင်သွားပြီး အလျှင်အမြန်ပင် ထရပ်လိုက်၏။ ချည်သားဘလောက်(စ်)ပန်းရောင်လေးနှင့် စကပ်အနက်ရောင်လေးတွဲဝတ်လာသော ရွှေသမုဒယ ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ပြင်ဆင်ခြယ်သမှုမရှိသော်လည်း ရိုးစင်းစွာပင် ရွှေသမုဒယ လှရက်လွန်း၏။

“မိတ်ကပ်လေးဘာလေး လိမ်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး သမီးရယ် အပြင်ထွက်ရမှာကို မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့”

“သမုဒယ ဒီအတိုင်းလည်းလှပါတယ် အန်တီရဲ့ ကျွန်တော်တို့က ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ သမုဒယ အလှဆုံးပဲ”

ရင်ထဲရှိသလို ပြောလိုက်မိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သဘောမထားမိ။ ဒေါ်မြဝေ ပြုံးလိုက်တာ မြင်ရပြီး ရွှေသမုဒယ ရှက်ကုံးရှက်ကုံး မျက်နှာလေး ပန်းရောင်ပြေးသွား၍ အင်အားရောင်နှင့်လိုက်ဖက်သွားသလို

“မင်းဒီရေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“အမလေး မောင်မင်းဒီရေ မပြောလည်း မေမေသမီးလှတာ မေမေသိပြီးသားပါ။ ကဲ သွားကြ မေမေ တံခါးပိတ်မယ်၊ သမီးအိတ်ထဲမှာ သော့ပို့ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ပါတယ် မေမေ၊ သွားပြီနော်”

မေမေ ရှေ့က ထွက်လာပေမယ့် ခြေလှမ်းတို့က အားမရှိသလို တုံ့နှေးနေသည်။ အသည်းမကွဲဘူးလို့ အားတင်းထားပေမယ့် စွန့်မိတ်ရသလို ဖြစ်သွားသည့် အခြေအနေက ခံစားရတာမသက်သာလှပါဘူး။

ပြီးတော့ မင်းဒီရေ။

ဘာလို့ သူမကို ဂရုစိုက်နေတာလဲ။ နိုင်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်နေသည့်အချိန်တွေက သူမကို မျက်မှန်းကနိုး အမြင်ကတ်နေသလိုပုံစံမျိုးပါ။ မင်းဒီရေလည်း အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သည့်လူစားမျိုးလား။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့အားပေးမှုများက သူမအတွက် အားရှိစေတယ်ဆိုတာတော့ ...။

အခုမှ ရွှေသမု လွတ်လပ်စွာ ပေါက်ကွဲ၏။ အိမ်ထဲမှာနေပြီး ထိစကားလုံးတွေပိကာ မွန်းကျပ်နေမှာပဲပေါ့။ ကန်ဘက်မှာ မျက်နှာမူ ဆိုင်နေသော သူမအနားမှာ မင်းဒီရေ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခု သမုမှာ နာကြည်းစရာရသွားပြီပဲ၊ သူ့အကြောင်းပေး လိုက်တော့ပေါ့”

“အချစ်တွေကို ပြန်တွေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒဏ်ရာပေးမယ် ဆိုရင်တောင် ညှာတာသင့်တာကို သူ သိစေချင်တာ၊ သမုကို သူ မဖြေသိမ့်သင့်ဘူးလား၊ ကျန်ခဲ့တာက သမုလေ၊ သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက် တွေချပြီး လမ်းခွဲလမ်းခွဲ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို ထောက်ထားသင့် တယ်၊ သမု ဘာမှားခဲ့လို့လဲ”

“ငါသိပါတယ်၊ မင်းမမှားခဲ့ဘဲ ဒီလိုလုပ်ခံရလို့ မင်းခံရခက်နေ တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမေ့နိုင်ဖို့ ဒါက တွန်းအားတစ်ခုလို့ တွေးလိုက်ပါလား”

“သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်”

“ဟင်”

“တွေ့ပြီး သူ့ကိုမေးချင်တယ်၊ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်တာလဲ၊ ဘာလို့ သမုကို ရက်ရက်စက်စက် ထားခဲ့တာလဲ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာကို အပြစ် တင်မလို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ ဒီအတိုင်း ချန်နေခဲ့မယ့်သူကို ဘာလို့ဝေဒနာတွေပေးတာလဲ”

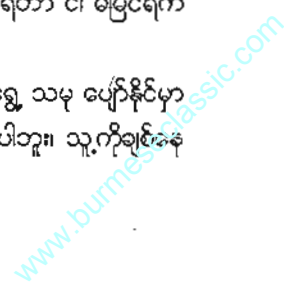
“သမုရယ် မင်းဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ခံစားနေရတာ ငါ မမြင်ရက် ဒါဘူး၊ မင်းပျော်အောင် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း ဒီအကြိတ်အခဲတစ်ခုရှိနေသရွေ့ သမု ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အချစ်တွေကို မျှော်လင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုချစ်နေ

အခန်း (၃၁)

“အမှန်ပဲ မင်းအဲလိုလုပ်နေတာက မင်းအမေကို စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်စေတယ်၊ မင်း ဘာလို့ အဲလိုကြီးဖြစ်နေတာလဲ၊ နိုင်ထွန်းကို မမေ့နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့က သူ့ရဲ့ဆက်ဆံပုံကို သတိ ရနေတာ၊ သူ့မျက်နှာလေးညှိုးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြရင်တောင် သမု အဲလောက်ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာကြည်းစရာတွေနဲ့ ပြတ်တောက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြီးတော့ မင်္ဂလာခွဲ ကို လာဖို့ဖိတ်တာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့တွေ့ချင်မြင်ချင်လို့လို့ ထင်ခဲ့တာ ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲမှာ သူ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ လက်ထပ်ရလို့ စိတ်ပင်ပန်း မှာပဲဆိုပြီး အားပေးဖြေသိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ပေတ္တာစိတ်နဲ့ ရောက်အောင်သွား ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ခေါ်ပြီး စော်ကားခံလိုက်ရတယ်၊ သမုအချစ်တွေကို သူ စော်ကားတာ”

သေးလို့တောင် ဆိုနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ဖြေရှင်း တွေ့လိုချင်တယ်”

မခံချင်စိတ်များဖြင့် အံ့ကြိုတ်လိုက်သလားဟု လှည့်ကြည့် တော့ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးကို ဖိကိုက်ထားတာ တွေ့ရ၏။ သူလည်း တံ ချိန်က ဒီလိုဝေဒနာမျိုး ခံစားခဲ့ဖူးတာပင်။

ကိုယ့်မှာ မိသားစုကိစ္စကလွဲရင် တခြားချွတ်ယွင်းချက်မရှိဘဲ ချန်ထားခံခဲ့ရတာ။

“သမု နိုင်ထွန်းနဲ့ဖုန်းပြောချင်လား”

“လူကိုတွေ့ပြီး မေးချင်တာ”

“ဖုန်းအရင်ဆက်ကြည့်လိုက်မယ်လေ”

သမု ခေါင်းညှိတ်တော့ ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည် နိုင်ထွန်းက ဖုန်းတော်တော်နှင့်မကိုင်။

“ဟယ်လို နိုင်ထွန်းဇနီး၊ ချောစန္ဒီပါ။ ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ဟင်”

နိုင်ထွန်းမကိုင်ဘဲ နိုင်ထွန်းမိန်းမ ဖုန်းကိုင်တော့ စိတ်ထဲ စစ် စနောင့်ဖြင့် ရွှေသမုကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ရွှေသမု မျက်လုံးမှာ ဘာမှန်းမသိတာမို့ မျှော်လင့်ခြင်းအရိပ်အရောင် မပျောက်ပျက်သေး

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နိုင်ထွန်း သူငယ်ချင်း မင်းဒီရေခဲ နိုင်ထွန်းနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ခဏနော် သူ အဝတ်အစားလဲနေလို့ပါ။ ဪ့ဒီ ဖုန်းနဲ့ နိုင်ထွန်းမကိုင်တော့ဘူးနော်၊ ကျွန်မဖုန်းနဲ့သူ့ဖုန်းနဲ့ လဲကိုင်ထားတာ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဖုန်းကို ခဏနေမှ ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင် ဖြစ်မလားမသိဘူး။ သူ အကျီဝတ်နေတာ အဆင်မပြေလို့ ကျွန်မလုပ်ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဪ ဟုတ်ပါပြီ”

သူ စိတ်တိုစွာ ဖုန်းကိုအရင်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကုန်ကြား နေဟန်တူသော ရွှေသမု မျက်နှာလေးလည်း သုန်ပုန်တင်းမာလို့နေသည်။

“တောက် ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ။ ငါ့ဖုန်းဖုန်းသိနေမှာတောင် ဘန်းမကိုင်ဘူး။ မိန်းမနဲ့ဖုန်းချင်းလဲကိုင်တာလည်း အထာပဲ”

“မိန်းမက ထိန်းချုပ်လိုက်တာဖြစ်မယ်။ အရင်က ပတ်သက်ခဲ့ တဲ့လူတွေနဲ့ မဆက်သွယ်စေချင်လို့ နေမှာပေါ့”

“မင်းနဲ့အကြောင်းလည်း သိသင့်သလောက်တော့ သိထားလိမ့် မယ်ထင်တယ်။ မိန်းမအသိုက်အဝန်းကို မှီခိုရင် ဒီလောက်တော့ ချုပ်ကိုင် ခံရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ အဲလိုမလုပ်သင့်ဘူး။ ဘယ်လောက်ထိ ခုန်းတဲသူငယ်ချင်းဆိုတာ သူ ပြောထားသင့်တယ်။ နိုင်ထွန်းကွာ သူငယ် ချင်းအရင်းကြီး ဖုန်းပြောဖို့တောင် အဲလောက်ခက်နေလား”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖုန်းလည်း ဆက်မနေနဲ့တော့ မင်းဒီရေ၊ စည်း ခြားသွားပြီဆိုတာ အသိပေးခံလိုက်ရတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သူ့ဘက်က ဖြေရှင်းတာကိုနားထောင်ပြီးမှ သမု ပြတ်ပြတ်သားသား မေ့နိုင်မှာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ခံစားရသက်သာ မှာမဟုတ်လား”

“မင်းဒီရေအပေါ် ဒီလိုဆက်ဆံတာကို အားနာလို့ပါ”

“ရပါတယ် ငါကကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းအဆင်ပြေဖို့အရေးကြီး တယ် သမု၊ ပြီးတော့ တစ်ခုပြောချင်တယ်။ မင်းအရမ်းနာကျင်ပြီး

မခံစားပါနဲ့”

သူမ ငြိမ်သက်သွား၏။ ကန်ရေပြင်က ဖြတ်တိုက်လာသည့် လော့ကို တစ်ဝရုရှိကံလိုက်စဉ်မှာ သက်ပြင်းရွေ့များဖြင့် ရောထွေးသွား၏။ သူမကိုကြည့်ရတာလည်း မသက်သာပါ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာ၍ ရွှေသမုနှင့်အကြည့်ဆုံသွားရင်း ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို နိုင်ထွန်း”

“အေး ငါ စကံရုံသွားရမှာကွ၊ မင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မင်းဒီရေ”

စကားအပိုပြောလို့မရ ကြာကြာပြောလို့မရဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်စေချင်သလို သတိပေးခံလိုက်ရတာကြောင့် နားကုန်ခံရခက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေသမုအတွက် စဉ်းစားလိုက်ကာ

“မင်းအချိန်အားရင် ငါနဲ့ခဏလောက် တွေ့ပေးလို့ရမလား ငါ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“အင်း အားတော့နာတယ်ကွ၊ အခု ချောကို ကျောင်းလိုက်ပြီးရင် ပွဲရုံကိုတန်းသွားရမှာ”

“ညနေရော”

“ညနေလည်း ချောကိုဝင်ကြိုရမှာကွ၊ ညနေစာအပြင်မှာမာကြဖို့လည်း ချောနဲ့ဒိတ်လုပ်ထားတယ်”

“မနက်ဖြန်ရော”

သူ တမင်ညစ်ပြီးမေးနေတာ ရွှေသမုက မခေါ်နဲ့တော့ဟူသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတောင် အား

ထဲ ဇွတ်ငြင်းနေသည့် နိုင်ထွန်းကို သူ အမြင်ကတ်လှသည်။

“နိုင်ထွန်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ငါ့ကိုတောင် အချိန်ခဏမသက်မပေးနိုင်အောင် မင်းအရမ်းအလုပ်များနေလား”

“အေးကွာ သူများအခစားဝန်ထမ်းဘဝတုံးက ဘာအကြောင်းနဲ့ ခွင့်ယူရတာလွယ်တယ်၊ ကိုယ့်ပွဲရုံကိုယ့်လုပ်ငန်းကျတော့ အလုပ်ကို အိမ်စီးစီး ကြိုးစားမှဖြစ်တာကွ၊ ဝန်ထမ်းတွေခန့်ထားတာလည်းများတယ်ကွ၊ ကုန်အဝင်အထွက်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်သေချာ ကြီးကြပ်မှ”

“နိုင်ထွန်း ငါ့ကို အဲဒါတွေပြောမနေနဲ့၊ ဘယ်အချိန်တွေ့နိုင်မလဲ အဲဒါပဲပြော”

“ကျွတ် မင်းဒီရေ မင်းရစ်နေတာပဲ၊ ကဲပါ ချောနဲ့တိုင်ပင်ပြီး မင်းကိုအကြောင်းပြန်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ဒါပဲနော် ချော ကျောင်းနာကံကျနေမှာစိုးလို့ ဘိုင့် သူငယ်ချင်း”

နိုင်ထွန်း ဖုန်းအရင်ချသွားသည်။ မခံချင်စိတ်များဖြင့် တက်ခိတ်လိုက်ချင်သော်လည်း သမုကို အားနာစိတ်နှင့် ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ဆောင့်ထည့်ကာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“မင်းဒီရေ”

“ဟင် သမု”

“နိုင်ထွန်းကို သမု မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

“ဟင်”

“သူ့ဖြေရှင်းမှုတွေလည်း သမု မမျှော်လင့်တော့ဘူး၊ နားထောင်ချင် ထပ်ပင်ပန်းရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်”

သေချာတယ်လို့ပြောပြီး သူ့မဒဏ်ရာကို ထပ်မံဆွချင်ပေ။ သူ့

စေတနာက အနာတရတွေကို အမြစ်ပြတ်စေချင်တာပါ။ လွမ်းမယ်ဆိုရင် တောင် သက်တောင့်သက်သာလေး ဖြစ်စေချင်တာ။

မှီစရာလိုရင်လည်း ပခုံးတစ်ဖက်ငှားပါမယ် ရွှေသမုရယ်။
ဖြေသိမ့်စရာလိုရင်လည်း အနားမှာရှိပေးပါမယ်။
မင်း မျက်ရည်မကျတော့ဘူးဆိုရင် ငါ ရင်ကွဲခံမယ်။

အခန်း (၃၂)

“အဲလောက်ကြီး မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့နဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူး ဆိုတာက ချော ငြိုငြင်မှာစိုးလို့ပါ။ ချောက သမုနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာကို သိတယ်။ အခုချိန်မှာ သမုဘေးမှာ မင်းက ရှိနေတော့ ချောတစ်မျိုး ဆင်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အတိတ်ကိုရှင်းတယ်လို့ ယုံကြည်အောင် ငါ့ဖုန်းကိုတောင် ပေးလိုက်တာ။ သူကလည်း သူ့ဖုန်းကို ထဲကိုင်ပြီး သူ့အတိတ်အတွက် သက်သေပြတယ်”

ဒီစကားတွေကို သစ်ပင်အကွယ်မှာရပ်နေသည့် ရွှေသမု ကြား ချင်မှာမဟုတ်ပေ။ သူလည်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါမိကာ

“မင်းဆီက အဲဒီအကြောင်းတွေ နားမထောင်ချင်ဘူး နိုင်ထွန်း။ မင်း သမုကို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ချစ်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို အားနာရင် မင်းဒီလောက်ထိ ပစ်စလက်ခတ် မနိုင်သင့်ဘူး”

“ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဒီချေ ငါ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ငါ့အိမ်

ထောင်ရေးသာယာဖြောင့်ဖြူးဖို့အတွက် ငါ သမုကို ဒီလိုလုပ်သင့်ရင်လည်း လုပ်ရမှာပဲ၊ ချော ငြိငြင်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာအတွက်လဲ ဂုဏ်အတွက်လား၊ ငွေအတွက်လား၊ သူများ ဝန်ထမ်းဘဝကနေ လုပ်ငန်းရှင် ချက်ချင်းဖြစ်သွားတာကို မက်မောတာ လား”

“အဲဒါတွေအပြင် ချောကိုလည်း ငါ ချစ်သွားလို့ပါ”

“ဘာ”

“ငါ့ဘဝကို နားလည်ပေးတဲ့အပြင် အရာရာပြည့်စုံသွားတယ်၊ ညှိစရာလိုလောက်အောင် ကြားထဲက သွေးခွဲမယ့်မိတာလည်း သူ့ဘက်မှာ မရှိဘူး။ သူ့ဦးလေး ငါပထွေးက မေမေမျက်နှာကြောင့် ငါ့ဘက်ကပဲ ရပ်တည်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေ ငြိငြင်အောင်လည်း အပြစ် မလုပ်ချင်ဘူး”

“မင်းကို ဘယ်သူက အပြစ်ကျူးလွန်နိုင်နေလို့လဲ၊ အိမ်ထောင် ရေး ဖောက်ပြန်ပါဆိုပြီးတော့ ဘယ်သူက မြှူထွယ်နေလို့လဲ၊ အခုက သမု နာကျင်နေရတာကို ဖြေသိမ့်ပေးစေချင်တာ”

နိုင်ထွန်းက သူပြောသည့်စကားထဲမှာ ရယ်စရာမပါဘဲ မဲ့သလို ပြုံးလိုက်တာကို နားမလည်။ သူကတော့ နိုင်ထွန်းပြောမည့်စကားတွေ သမု မကြားပါစေနဲ့ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း

“သမုကို ငါ ဘာဖြေသိမ့်ပေးစရာလိုလို့လဲ၊ ချစ်သူဖြစ်တာ ပြတ်တာကွဲတာ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ ဖူးစာပါရင်ရမယ်၊ ဖူးစာမပါရင် မရဘူး။ သမုလည်း ခေတ်လူငယ်ပဲ”

“ခေတ်လူငယ်က အချစ်ကို တန်ဖိုးထားရဘူးလား။ မင်း

သမုချစ်တာ မင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့”

“ဟ မင်းလိုကောင်ပါးစပ်က ဒုက္ခချစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့စကား တွေပြောနေတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ငါကတော့ မင်းအရင်က ပြောခဲ့တဲ့စကား တွေကြောင့် အချစ်က ငါ့ဘဝလောက် အရေးမကြီးတော့ဘူးလို့တွေး လိုက်ပြီး မင်းကိုတောင် ကျွေးဇူးတင်တယ် မင်းဒီရေ”

“ကျွတ် ငါမှားခဲ့တယ်ဆိုလည်း သမုအပေါ်တော့ မင်းဒီလို လှုပ်သင့်ဘူး။ အခုချိန်မှာ မင်းရဲ့အဲလို ဥပေက္ခာတွေကြောင့် သမု အရမ်းခံစားနေရတယ်”

“အဲဒါ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းဖြေသိမ့်သင့်တာပေါ့၊ သမုကို မချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘ တွေသဘောဆန္ဒအရ ဒါမှမဟုတ် ဘဝမြင့်မားမှုကတွက် ရွေးချယ်လိုက် ခုတ်ပါလို့ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ပဲ ပြောပြော၊ တစ်ခုခုကွာ သံယောဇဉ် သတိပြတ်ဖြတ်လိုက်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ”

သူ့စကားအဆုံးသတ်အထိ ပြောခွင့်မသာအောင် နိုင်ထွန်း ထက်ကာထားသည်။ ရွှေသမု ပါမလာဘူးအထင်နှင့် အားနာမှုမရှိ စိမ်း ကားချက်စက်သော စကားတွေ နိုင်ထွန်း ပြောထွက်လိုက်မှာ စိုးရိမ်နေ၏။

“မင်းဒီရေ”

“အေး ပြော တိုးတိုးတော့ပြောကွာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ငါတို့ ချင်း စကားများနေတယ် ထင်မှာစိုးလို့”

နိုင်ထွန်းက ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ကာ

“ဒီနားမှာ ဒီလောက်လူရှင်းနေတာ မင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်ဘဲ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကံပါ ငါ ပြောချင်တာက

အခုချိန်မှာ ချောနဲ့ဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေပြီတစ်ခုပဲ ငါတွေ့တယ်။ သမုက ငါနဲ့တာမှမသက်ဆိုင်တော့တဲ့အတွက် သူ့လမ်းသူ့လျှောက်လိမ့်မယ်။ မင်း ပြောသလို သမုက ငါ့ကိုပိုချစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် သူ ခံစားရမှာပဲ။ ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ပြည့်စုံသွားတဲ့ ငါ့ကို သမုမေ့လင့်ချင် မျှော်လင့်နိုင်တာပဲ လေ”

“ဘာ ဟိတ်ကောင် နိုင်ထွန်း မင်းဘယ်လိုကြီး ပြောလိုက်တာ လဲ သမုက”

“နိုင်ထွန်းဆိုတဲ့ကောင် အရင်ကနဲ့ အခုနဲ့ လုံးဝကွာခြားသွား ပြီလေ။ ငါ ဘာပြောချင်တာလဲ မင်းသိပါတယ်။ အခုချိန်မှာ သမု ငါ့ကို တွယ်ကပ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့နောက်ကအရာတွေကို သမု မက်မောတာပဲ”

“တောက်”

တက်ခေါက်သံက မင်းဒီရေခဲမီမဟုတ်။ သင်ပင်အကွယ်က ထွက်လာသော သမုက တင်းမာသော မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် နိုင်ထွန်းကို စူးစိမ်းစွာ ကြည့်ရှင်းတက်ခေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင် သမု”

“နင် အရမ်းရက်စက်နေပါလား၊ နိုင်ထွန်း။ ငါ့လိုမိန်းမက နင်အရမ်းမက်တဲ့အဲဒီအရာတွေကို စိစားဖူးလို့ အရသာကိုသိတယ်။ နင် သာမမြင်ဘူး ဖူးဖြစ်ထင်ပြီး ကျန်တာတွေမမြင်တော့အောင် ဖွန်နေတာ”

“ဪ သမုကို ဒီခေါ်လာပြီးပုန်းခိုင်းထားတာ မင်းအကြံ အစည်လား မင်းဒီရေ၊ ငါ့ဆီက ဒီလိုစကားတွေကြားပြီးရင် ငါ့ကိုသာ နာကြည့်ပုန်းမေ့သွားအောင် လုပ်တာပေါ့”

“မင်းလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မနေ့က ဖုန်းဆက်တည်းက

အနားမှာ သမုရှိတယ်။ မင်းဆီက ပြေသိမ့်စကားတွေ နှစ်သိမ့်မှုတွေ ကြားချင်လို့ မင်းနဲ့တွေ့ရအောင် သူ ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာ”

“ဟား ရွှေသမုအပေါ် မင်းဘယ်တုန်းတည်းက ညှာတာတတ် သွားတာလဲ၊ ငါနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်နေတဲ့အချိန်တွေတုန်းကတော့ ရွှေသမု ဆို မင်းဖုန်းနေ အမြင်ကတ်နေတာမဟုတ်လား။ သမုအချစ်တွေကို အယုံအကြည်မဲ့အောင် လျှော့ချစ်ပါလို့ အမြဲသွေးထိုးနေခဲ့တဲ့ကောင်က”

“နင် သူများကို သွားရမ်းမနေနဲ့”

သမုအသံစူးစူးလေးနှင့် အော်လိုက်တာကြောင့် နိုင်ထွန်း နတ်ခမ်းမဲ့ကျသွားကာ

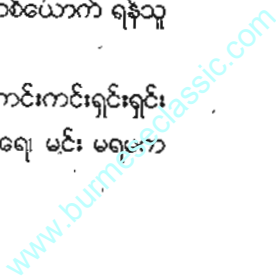
“သမုကရော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ဒီကောင်ကို သွေးခွဲရမလားဆိုပြီး ပါးတောင်ရိုက်ခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား။ အခု အရမ်း တို သွေးစည်းနေကြပါလား။ ဟား အခုမှ မင်းတို့နှစ်ယောက်က လိုက် ဆက်တဲ့စုံတွဲဖြစ်သွားတာ”

“နိုင်ထွန်း နင်”

ရွှေသမု မျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင်ပြေးသွားတာမို့ မင်းဒီရေ အားနာသွားမိသည်။ ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုက ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ နိုင်ထွန်း ဆိုခတ်အပြောရိုင်းခံရတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပေ။ နိုင်ထွန်းရဲ့ပြေသိမ့် ချပြီး သမု ဝေဒနာတွေသက်သာသွားစေချင်တာပါ။

“နိုင်ထွန်း တော်တော့ကွာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်သူ သွားလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ တိုက်ခိုက်မနေကြပါနဲ့”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်မလာစေချင်လို့ ငါ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတာကို မင်းနဲ့သမုက လာပတ်သက်တာ မင်းဒီရေ၊ မင်း မရမက

ခေါ်လို့ ငါရောက်လာတာ၊ ချော အထင်မှားအမြင်မှား ငြိုငြင်မှုမဖြစ်အောင်လို့ ဒီအချိန်မှာ ချောကိုပဲ ငါဂရုစိုက်နိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီ ဒီတစ်ခါ ငါတို့နောက်ဆုံး တွေ့ခြင်းလို့အောက်လောက်ပါ နိုင်ထွန်း၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ငါ့ပါးစပ်ဖျားမှာ နှင်နာမည်တောင် မပြောမိအောင် ငါကြိုးစားမယ်၊ နှင် ဒီလောက်ထိအောက်တန်းကျတဲ့ တဲ့လူမှန်း မသိခဲ့လို့ပါ”

“သမု”

“နှင်မြဲမြဲမှတ်ထား နိုင်ထွန်း၊ ရွှေသမု အရမ်းချစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်းလည်း နာကြည်းတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ရှက်တတ်ပါတယ်”

သူမ မျက်ရည်တွေအတွက် မင်းဒီရေ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သူ သည်။ ရွှေသမုဆိုတာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပိုးစိုးပက်စေ အပြောခံရမည့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါ။

ရွှေသမု ပခုံးလေးကို နှစ်သိမ့်သလို လှမ်းဖက်လိုက်စဉ် နိုင်ထွန်း နှုတ်ခမ်းများက သရော်ချင်သလို မဲကျသွားပြီး

“မင်းတို့ချင်းက အဲလိုတောင် ဖြစ်သွားကြပြီလား၊ ကောင်းတယ်၊ ငါ့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့၊ သမုကို မင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါ၊ အဲဒါမှ ချောအထင်လွဲစရာကိစ္စမျိုးတွေ မလာမှာ”

“နိုင်ထွန်း မင်းစကားပြော မခိုက်ရိုင်းနဲ့ သမုအပေါ် စည်းကမ်းဝါးလွတ် မစော်ကားပါနဲ့၊ သမုက အလေးအနက်မရှိ သစ္စာမဲ့နေမဟုတ်ဘူး”

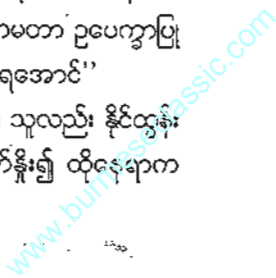
“သမုကို အဲလိုကာကွယ်ပေးခွင့်ရအောင် မင်းလည်း ငါ့ကို ဘော်တော်လေး သွေးထိုးမြှောက်ပံ့ပေးခဲ့ရတာပဲနော်၊ ဒီလိုအခြေအနေ ခြင်လိုက်ရတာ ငါ အရမ်းအံ့ဩတာပဲ”

“နှင်ကမှ နှင်ကိုယ်နှင့် အကာအကွယ်ယူနေတာ နိုင်ထွန်း၊ ခိတ်အပြောင်းအလဲမြန်ပြီး အမြင့်ကိုခုန်တက်ချင်တာနဲ့ မင်းဒီရေ သွေးခွဲကောင်းတွေကို ခုတ်မလုပ်နဲ့၊ နှင်သာသစ္စာရှိတတ်မယ်ဆိုရင် ငါ့အပေါ် ဒီလိုသစ္စာမဲ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ထားပါ ငါ ဝမ်းမနည်းတော့ပါဘူး၊ နှင့်အိမ်ထောင်ရေး ခိုင်မြဲပါစေ သာယာပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်၊ အမြင့်ကပြုတ်မကျအောင်တော့ နှင်ကိုယ်နှင့် ထိန်းပေါ့”

“ငါ့အတွက်မပူပါနဲ့၊ အခု ချောက သူ့အပေါ်အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး ချော့အောင်ထားလို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုအရမ်းချစ်နေတယ်၊ အခု စီးလာတဲ့ကားက ချောက သူ့ကားကိုယူလိုက်ဆိုပြီး ငါ့ကိုပေးထားတာလေး၊ လုပ်ငန်းက သည်း ပထွေးက ငါ့နာမည်နဲ့လွှဲပေးထားတာ၊ ဒီလိုတွေ အရာရာပြည့်စုံနေမှတော့ ငါတို့အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာတက်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဒီလောက်ဆိုရင် ငါတို့လမ်းခွဲခြင်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး လုံလောက်သွားပါပြီ၊ နိဒါန်းလှပြီး အံ့သ့သတ်မကောင်းဘာ ကံတရားပေါ့၊ နောက်ဘယ်တော့မှ အမှတ်မရအောင် နေမယ် နိုင်ထွန်း၊ နာကြည်းပြီး မေ့ဖို့ကြိုးစားနိုင်အောင် မညှာမတာ ဥပေက္ခာပြု သေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ မင်းဒီရေ သွားရအောင်”

ရွှေသမုက ကားပေါ်အရင်တက်ထိုင်သည်။ သူလည်း နိုင်ထွန်း နှုတ်မဆက်ဖြစ်ဘဲ ကားပေါ်တက်ထိုင်ကာ စက်နှိုး၍ ထိုင်နေရာက

အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်လာခဲ့၏။
 သမုရဲ့မျက်ရည်တွေ နာကျင်မှုတွေ ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ်
 စေချင်ပါသည်။ သမု ပျော်အောင် သူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။
 သမု စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုဖြည့်ဆည်းပေးရမလဲ။
 မင်းအတွက် ငါ ဖြစ်ချင်ပါတယ် ရွှေသမုရယ်။

အခန်း (၃၃)

“ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ မအေးတင်ကိုပြော
 ထား မီးဖိုချောင်ထဲ ဟိုရှာဒီရှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မအေးတင်”

“အင်း ကိုမင်း ဒီနေ့ ဘာဟင်းနဲ့စားချင်လဲ”

“ဒီလို”

“အေး ပြောပါ ဦးထွန်းက သူ့ကြိုက်တာကိုမချက်နဲ့၊ သား
 ချင်တာ သားကြိုက်တာကိုချက်ပါတဲ့ ဒီလဈေးဖိုးလည်း သူပေးမယ်
 ပြောထားတယ်”

“အာ ကျွန်တော်ပေးနေကျပဲ ကျွန်တော်ပေးမှာပေါ့၊ ဖေဖေက
 ဒီးရှာစရာမလိုပါဘူး၊ ဖေဖေရှာလို့ရတာ မအေးတင်တို့နောင်ရေး
 ခုတ်တန်းဖို့ထားပါ၊ ဟင်းလည်း ဖေဖေကြိုက်တာကို ကျွန်တော် ကြိုက်
 အောင် ကြိုးစားနေတယ်”

“ဒါဆို မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာလှုပ်လိုက်၊ ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်လုပ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလို မအေးတင်ရာ”

သူ ဘာကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ အစားအသောက် ခံတွင်းမလိုက်ဘဲ မစားချင်မသောက်ချင်သလို ဖြစ်နေသော ရွှေသမုအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်သည့် ဆန္ဒတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ဆိုင်းတွေက ဈေးကြီးကြီးပေးဝယ်ရသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ . . .။

“ကိုမင်း”

“ဗျာ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟို မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေက ဘယ်လိုအစားအသောက်မျိုး ကြိုက်တတ်လဲ”

“အလိုတော် မိန်းကလေးတွေကြိုက်တတ်တဲ့ဟာ ထူးဆန်းပေါ့လား ကိုမင်း။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမို့ အစားအသောက်တောင် ဂရုစိုက်မေးနေတာလဲ၊ ကိုမင်း ချစ်သူမိန်းကလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟိုတစ်ခါ နေမကောင်းလို့ သတင်းသွားမေးတဲ့ တစ်ရုံးတည်းသားချင်း မိန်းကလေးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ဂျူနီယာဆိုတာ နည်းနည်းဂရုစိုက်ပေးသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ဆင်ခြေကတော့ လှလိုက်တာတော်၊ ကိုမင်း ပြောသလို ထားပါတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေကောင်းခါစဆိုတော့ အစားအသောက်ပျက်သလို ဖြစ်

လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်ဆိုင်မှာအရသာရှိရှိ ဘာစားချင်လဲမေးပြီး လိုက်ဝယ်ကျွေးလိုက်ပေါ့”

“အဲလိုမလုပ်ချင်ဘူး။ သူ့စားချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ဘာသာလည်း ဝယ်စားနိုင်မှာပဲလေ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးတာကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာစားစေချင်တာ”

“အဟင်း ဟင်း”

“ဘာလဲ”

မအေးတင် ရယ်တော့ သူ မလုံမလဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။ မအေးတင်က ပြုံးစစနှင့်ပင်

“ကိုမင်းရယ် ကိုယ့်ရဲ့ဂျူနီယာမို့ ဂရုစိုက်ချင်ရုံနဲ့ အခုလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရယ်စရာပဲ။ မင်းစိတ်ထဲရှိတာ မအေးတင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံစမ်းပါကွယ်။ မအေးတင် အကြံဉာဏ်လေးပေးလို့ရအောင်”

“ဟိုဗျာ မအေးတင်”

“ကိုမင်းက အုံးလုပ်တာနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ မအေးတင်ကို မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို သဘောထားရင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျ ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်တော့ချစ်ပါတယ်”

“ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုမျိုးကြီးလဲ၊ ချစ်ရင်ချစ်ဘယ်ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုရော ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“အဲလို ဖွင့်ပြောဖို့ မလွယ်လို့ပေါ့ မအေးတင်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းကို လက်မခံမှာစိုးလို့လား”

“လက်မခံမှာကတော့ သေချာသလောက်ပေါ့၊ အခုက သူ့ကို

ဖွင့်ပြောဖို့ကို မဖြစ်နိုင် မဖြစ်သင့်တဲ့အခြေအနေပဲ”

“မင်းနယ်ကွယ် နားထောင်ရတာတောင် စိတ်ရှုပ်စရာ”

မအေးတင်က ညည်းညူမှုပြုပြီးမှ

“သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိနေလို့လား၊ မုဆိုးမကလေးတွေနဲ့”

“ရည်းစားတစ်ခုလပ်”

“ဘာဟဲ့”

“သူ့ရည်းစားက လက်ထပ်သွားပြီ”

“ဪ ဒါများကွယ် မင်းလည်း ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတာလေးနဲ့ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလား”

“အဲဒါကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရည်းစားကြောင့် နာကျင်ခံစားနေရတယ်၊ အဲဒီနာကျင်မှုရှိနေသရွေ့လည်း မမေ့နိုင်သေးဘူးထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုပျော်ရွှင်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်၊ နာကျင်မှုတွေကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေချင်တယ် မအေးတင်”

“ကိုမင်း အချစ်က လေးနက်လိုက်တာကွယ်၊ ဒါဆို သူ နားလည်လာအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားရဲ့လား”

“သူ့လက်ခံလာခဲ့ရင်ပေါ့ မအေးတင်ရယ်၊ အမွေမ တောင်းတာမျိုးတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ချစ်တတ်တဲ့စိတ်နဲ့သစ္စာရှိမှုကို ချစ်တာ၊ မြတ်နိုးတာ လေးစားတာ၊ တကယ်လို့ သူ့ရည်းစားတစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

မင်းဒီရေကို မအေးတင် ကြည့်ကာပြုံး၏။ ချစ်တတ်လာ

နူးညံ့လာတာပဲဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ကဲ သူ ဘာကြိုက်တတ်လဲ ဘာစားချင်လဲဆိုတာတော့ မအေးတင် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးအများစုကတော့ လက်ဖက်သုပ်ချဉ် ချဉ်စပ်စပ်လေးကို ကြိုက်ကြတယ်”

“လက်ဖက်သုပ်”

“အင်း မအေးတင် သုပ်ပေးရမလား”

“နေနေ ကျွန်တော်သုပ်မယ်၊ မအေးတင်က ဘာကိုတယ် လောက်ထည့်မယ်ဆိုတာ ဘေးနားကနေ ပြောပြ၊ အခု ကျွန်တော် ဘာစလုပ်ရမလဲ”

“အမလေး တက်ကြွနေလိုက်တာ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ပါပဲ၊ စားပွဲပေါ်တင်ပေးထားမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ကဲ ကြက်သွန်ဖြူအရင်သင်မယ်၊ ပြီးရင် ပန်းကန်ထဲ လက်ဖက်ထည့် သံပုရာသီးတစ်လုံးလောက်ညှစ်ထည့်၊ ဆားအချို့နဲ့ သင့်တင့် ခုံထည့်”

မအေးတင် ပြောတာ တစ်ခုချင်းချိန်ဆကာလုပ်ပြီး မင်းဒီရေ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည်။

“ဟဲ့ အမလေး ဆားက အဲလောက်မထည့်ရဘူး၊ လက်ဖက်သုပ်ဆိုတာ ဆားငံတာနဲ့ အရသာပျက်သွားရော နည်းနည်းလျှော့”

“ဒီလောက်လား”

“အင်း”

“ငရုတ်သီးရော ထည့်မယ်ဆို”

“ပြီးမှထည့်ရအောင်၊ လက်ပူမှာစိုးလို့ ကြက်သွန်ဖြူသင်ပြီးသား ထည့်၊ ခရမ်းချဉ်သီးတစ်လုံးလောက်ညှပ်ထည့်၊ ပုစွန်ခြောက်ရော ငရုတ် သီးစိမ်းကို မအေးတင် ထောင်းပေးမယ်၊ အတောင့်လိုက်ကိုက်စားရတဲ့ အရသာနဲ့မတူဘူး၊ ချဉ်စပ်လေးစားချင်ရင် အဲလိုလုပ်ရတယ်”

“ပဲကြော်တို့ ကြက်သွန်ကြော် နှမ်းလှော်တို့ မထည့်တော့ဘူး လား?”

“ကုမ္ပဏီကျမှ စားမှာမဟုတ်လား၊ တစ်ခါတည်းနယ်ရင် ပျော့ ကုန်မှာပေါ့၊ သပ်သပ်စိနယ်ပြီး တစ်ပုံစီထည့်ယူသွား။ ကော်ဘူးလေးနဲ့ တယ်”

မအေးတင် သူ လက်ဖက်နယ်နေတာကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြည့်ရင်း နှင့် တရစပ်ပြောနေသည်။

“ဟဲ့ လက်ချောင်းတွေကို စုပ်နေတာ ရွံစရာကြီးဟယ်”

“လက်ဖက်နယ်ထားတဲ့ ဒီလက်မှာ အဆီအနှစ်တွေ စုနေတာ လက်ဖက်အရသာက ဒီမှာဗျ မအေးတင်ရ ကောင်းမှကောင်းပဲ၊ ရွှေသမု ကြိုက်မှာပါနော်”

“ဘာ ရွှေသမုတဲ့လား၊ နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးပဲ၊ ကိုမင်း ကံကောင်းပဲစကွယ်၊ မင်းကလည်း စိတ်ရင်းကောင်းတယ်လေ၊ မင်းတို့ လိုက်ဖက်ကြမှာပါ”

“မအေးတင် ဖေဖေကို ပြန်မပြောနဲ့ဦးနော်၊ ဘာမှလည်း ဟုတ် သေးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ရှက်စရာကြီး”

“ဟင်း ဟင်း ဖအေကိုများ ရှက်နေရသေးတယ်၊ ကဲ ဘူးဗျ ဘာတွေနဲ့သေချာထည့်၊ ဟိုကျရင် မျက်နှာလုပ်ပြီး ကျွေးလိုက်တော့”

“ဟုတ် ကျေးဇူးပဲ”

မင်းဒီရေ ပျော်နေသည်။ ဒီလိုမျိုး ဘယ်သူ့အတွက်မှ မလုပ် ပေးဘူးပါ။ အခုတော့ ရွှေသမုအတွက်ဆို အရာရာ စွမ်းဆောင်ပေးချင် သည့်ဆန္ဒတွေရှိနေခဲ့သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဘဝတစ်ခုလုံးပါ ပေးလိုက်ချင်တာ။ မင်းနှစ်သက် မြတ်နိုးစွာ လက်ခံမယ်ဆိုရင်ပေါ့။

ချစ်တတ်လာသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြရင်းဖြင့် . . .

လက်ဖက်ထမင်းဖြစ်သွားရော ခံတွင်းပါကောင်းသွားမယ် သမုရဲ့ နော် သမု”

ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမော့ကျွေးနေသော မင်းဒီရေကို အားနာပြီး လက်ဖက်ခွန်းကိုကိုင်လိုက်တော့ မင်းဒီရေ မျက်နှာဝင်းလက် သွားသည်။ ရေခွေးခွက်လေးကို သူမရှေ့တိုးပေး၍

“လက်ဖက်နဲ့ရေခွေး အရမ်းလိုက်ဖက်တာ၊ ချဉ်စပ်လေးဆို တော့ သမု ခံတွင်းတွေ့မှာပါ”

“အင်း ကောင်းသားပဲ”

လျှာပေါ်တင်ရုံနှင့် အရသာသိသွားတော့ ရွှေသမု နောက်တစ် နှိန်း ခပ်စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်နှိန်း

“ဟဲ့ စားမယ့်စားတော့လည်း ဇွန်းမချတော့ပါလား၊ ပေးပါဦး ဆဲ့ ငါတို့ကို”

“မကြူတို့က ထမင်းစားနေတာကို ဟင်းနဲ့စားပေါ့”

“ဪ ခုနက ကိုမင်းပြောတယ်လေ၊ ထမင်းနဲ့နယ်စားရင် သက်ဖက်ထမင်းဖြစ်သွားတယ်တဲ့၊ မကြူက လက်ဖက်ထမင်းဆို အရမ်း ချိုက်တာ၊ စုစုလည်း ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း အရမ်းကြိုက်”

“မကြူ”

“ဟင် ဘာလဲ ကိုမင်း၊ မကြူတို့က ကိုမင်းလက်ရာကိုအားပေး ပေးဦးပါ”

“အဲဒီ လက်ဖက်ကလေ”

“အင်း”

အခန်း (၃၄)

“အံ့ဩစရာကြီးဟယ်၊ အဲဒါ ကိုမင်းကိုယ်တိုင် သုပ်လာတာ လား။ ဟဲ့ သမု စားကြည့်စမ်း၊ ကောင်းမှကောင်း၊ ငါတို့စားဖူးနေကျ လက်ရာတွေထက်ကို ကောင်းတာဟဲ့”

“မစားချင်ပါဘူး။ သမု တကယ်ကို ဘာမှမစားချင်တာ”

“ဪ ဒီလက်ဖက်ချဉ်စပ်လေး စားလိုက်ပါဆို၊ မောင်ကြုတ် တို့ ဖြစ်သွားမှာ ကဲ စားကြည့်”

“ဟင့်အင်း”

မကြူ ခွံကျွေးတာကို ခေါင်းခါခြင်းဆန်လိုက်တော့ မင်းဒီရေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ရေခွေးငွေ့နေသော လက်ဖက်ပင် တန်းလွှား ကာ

“ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သုပ်လာတဲ့သူကို အားနာရင် နည်းနည်း တော့ စားလိုက်ပါ သမုရယ်၊ သမု ပါလာတဲ့ ထမင်းနဲ့နယ်စားလိုက်ရင်

“ကျွန်တော့်လက်နဲ့နယ်ထားတာ”

“အင်း အဲဒါကြောင့် ကောင်းတာပေါ့”

“အဲလို နယ်တဲ့လက်ကိုလေ လက်ညှိုးလက်မ လက်ခလယ် တစ်ချောင်းချင်း ပါးစပ်နဲ့ပြတ်ပြတ်ဆိုပြီး စုပ်တာ အရမ်းအရသာရှိတာပဲ ပြီးမှ အပေါ်အဝန်မကိုက်တာနဲ့ ထပ်နယ်ရတယ်”

“ဟင် စုပ်တယ်၊ ထပ်နယ်တယ်”

မကြူ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ‘ဖွန်းကိုလှမ်းကိုင်နေသည့် လက်ကို ရုတ်ခနဲ သိမ်းဖယ်လိုက်၏။ စုစုလည်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ လက် မလှမ်းတော့ပေ။

ထိုအချိန်ကျမှ ရွှေသမု လက်ထဲကို လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန် လေး တိုးပေးပြီး မင်းဒီရေ စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့်

“သမု စာ။ ငါ သန့်သန့်လေးသုပ်လာတာပါကွ၊ ဟိုလေ ထမင်းလေးနည်းနည်းနဲ့ နယ်ပေးရမလား။ လက်ဖက်ထမင်း အရမ်း စားလို့ကောင်းတာ”

“အင်း ပုစွန်ခြောက်လေးတွေ များများရွေးထည့်”

ရွှေသမုအနား မင်းဒီရေ တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်တာကို မကြူနှင့်စု ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်ကြသည်။ လက်ဖက်ခွက်ကို ပြန်ထု ဖို့ ကြံစည်နေစဉ်မှာပဲ မင်းဒီရေက ရွှေသမုအတွက် လက်ဖက်တစ်ထပ် လောက်နှင့် ထမင်းကိုသေချာနယ်ပေးနေသည်။ မစားဘူးဟု ဟန်လုပ်နေ ခဲ့သော ရွှေသမုကလည်း ပါးစပ်တပြင်ပြင်ပါ။

“နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး မလွန်လွန်းဘူးလား။ မင်းဒီရေနဲ့ ရွှေသမု ဟင်၊ ငါတို့ကို အတော်ထားတဲ့သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အဲဒီမှာ ကျန်သေးတယ် စားလေ၊ ကျွန်တော် နယ်ထားတာ လက်နဲ့”

“ခြေထောက်နဲ့ နယ်နယ် လက်နဲ့နယ်နယ် စားမယ်၊ လူပါးဝ တယ်ထင်လို့ကို စားမှာ၊ ဘယ်မှာလဲ ထမင်းကျန်သေးလား”

“သမုက ထမင်းမစားဘူးဆိုပြီး နည်းနည်းပဲထည့်လာတာ အခု လက်ဖက်နဲ့နယ်လိုက်တာ အကုန်ပဲ”

“အခုတော့ အဲဒါအကုန်စားမယ်ပေါ့”

“အင်း စားကောင်းလို့ စားလိုက်တော့မယ်၊ တကယ် ခံတွင်း တွေတာပဲ၊ ဪ မကြူတို့ စားချင်ရင် ဒီဆိုင်ကလက်ဖက် ထမင်းသုပ် မှာစားလိုက်ပါလား”

“မစားချင်လို့ပေါ့၊ မင်းဒီရေ လက်ရာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လက်ဆိပ်ပါလို့ ပိုကောင်းတယ်ဟဲ့၊ မရဘူး ငါတို့ကိုကျွေးဦး”

“မကြူ ဟိုလေ ကျွန်တော်က သမုကို စားစေချင်လို့ ထည့် လာတာ”

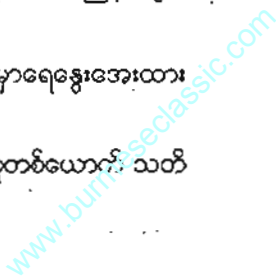
“ဘာ”

ပေါ်တင်ကြီးပြောချလိုက်တော့ မကြူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ခြစ်သွားသည်။ စုစုကလည်း မျက်ခုံးပင့်မျက်စောင်းရွယ်၏။

ရွှေသမုလည်း ထမင်းလုပ် ဆက်မသွင်းနိုင်ဘဲ လည်နှင့်သွား သလို ရေနှင့်မျောချပြီး ရင်ဘတ်ကိုထု၏။

“သ သမု လည်ပင်းနှင့်လို့လားဟင်၊ ဒီမှာရေခွေးအေးထား ဘာရှိတယ် သောက်လိုက်နော် ရော့”

မင်းဒီရေ ပျာပျာသလဲ နိုင်လွန်းတာက လူတစ်ယောက် သတိ

ထားမိလောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။ ကျွန်တို့ဆယ်ဖို့တောင် သတိရ ဟန်မတူ။

ရွှေသမုက ပါးစပ်ထဲတွေ့ကပ်တိုက်လုလု မင်းဒီရေ လက်ထဲက ရေဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူပြီး

“နေပါ သမုဘာသာ သောက်ပါမယ်၊ မင်းဒီရေ ထမင်းစား မယ်ဆို စားလေ သမု တော်ပြီ”

“စားကောင်းတယ်ဆို စားပါဦး သမုရဲ့ ငါက အိမ်ကစားလာ ခဲ့လို့ ဝိုက်တင်းပြီး သိပ်ဆာတာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး သမု ဝိုက်ပြည့်သွားလို့ပါ”

“ဒါဆို မကြူတို့ လူစားမှာစိုးလို့ ငါစားလိုက်မယ်နော်”

“အောင်မလေး ငါတို့မကြားဘူး ပြောကြ ပြောကြ”

“အေးလေ ငါတို့ကိုများ အရှက်မရှိတဲ့ အငတ်တွေလို့ ထင် နေကြလားမသိဘူး။ ရွှေသမုတို့ ဒီသူငယ်ချင်းတွေရဲ့မျက်နှာတောင် မထောက်ဘူး။ အဲဒီအကျန်လေး တို့ကျွေးတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“သူက လက်ဖက်သုပ်ယူလာတဲ့သူမို့ အားနာပြီး ကျွေးတာပါ”

“ကဲပါဗျာ နောက်နေ့ကျရင် မကြူတို့အတွက်ပါ အများကြီး ယူလာခဲ့ပါမယ်၊ သမု နောက်နေ့ ဘာစားချင်လဲဟင်၊ ကိုယ် ဟင်းလည် ချက်တတ်တယ်၊ မုန့်တွေ အသုပ်တွေလည်း အားလုံးလုပ်တတ်တယ်”

“ဟယ် မင်းဒီရေတို့များ တော်လိုက်တာ၊ ယူတဲ့မိန်းမကတော့ ဖိမ်ပဲ၊ ဒါနဲ့များ အရင်က ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးဆို တို့က ယီးလေးခိုထားမှာ”

မကြူ စကားကြောင့် ရွှေသမု ပြုံးစိစိဖြစ်သွား၏။ ရွှေသ-

အပြုံးကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ မင်းဒီရေ ရင်ထဲလှိုင်းထန်သွားသည်။ ဒီ ခံစားမှုကြောင့် သူ့ရဲ့စိတ်တွေက ပို၍တက်ကြွလာခဲ့ပြီး

“ညနေရုံးဆင်းရင် မင်းကိုအိမ်အထိ ပြန်လိုက်ဖို့မယ် သိလား သမု၊ မင်းက နေကောင်းခါစဆိုတော့ တစ်ဦးလုံးက ဝန်ထမ်းတွေကို လိုက်ပတ်ဖို့နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကဖယ်ရိုကားနဲ့ မဖြစ်ဘူး။ လိုင်းကားဆိုလည်း ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းဆိုတော့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ် အရင်ကလည်း စီးနေကျပဲ”

“စီးနေကျဆိုပေမယ့် နိုင်ထွန်းနဲ့အတူ စီးခဲ့တာကို သတိရပြီး သမု ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ။ သမု ဝေဒနာသက်သာဖို့ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုအသုံးချ မိ၊ ကိုယ့်ကို မင်းတို့ကိစ္စမှာ အပြစ်မကင်းဘူးလို့ စွပ်စွဲထားတယ်မဟုတ် တာ။ ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်”

မင်းဒီရေ အရင်တုန်းက ဒီလိုအောက်မကျိုးဘူးတာမို့ အနည်း သယ် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ဘာကြောင့် မင်းဒီရေ ဒီလောက်ပျော့ပျောင်း သွားရတာလဲ။

ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတတ်တာမျိုးလား။ သူမ အတော့ ထိုပြောင်းလဲခြင်းများကို ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့်။

မကြာ အာမခံရမှုကြောင့် ရွှေသမု ဝေဝေဝေတောင် ဖြစ်လို့သွားသည်။ မကြာက ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး

“နင့်ကိုသူ တော်တန်ရုံ ဂရုစိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံးထဲမှာ အချစ်ရည်တွေ ရွှန်းလဲ့ပြီး အသေးစိတ် ဂရုစိုက်နေတာနော်။ စုစုနဲ့တောင် ပြောဖြစ်သေးတယ်။ မင်းဒီရေကတော့ သမုကို ကြွနေပြီလို့ သူသာ ဖွင့်ပြောလာရင် နင် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာကယ်ကို လိုက်ဖက်ပါတယ်”

အခန်း (၃၅)

“နင့်က ဘာကိုကြောက်တာလဲ၊ မင်းဒီရေပြောင်းလဲလာတာကိုလား”

“အင်း သူ ဘာကြောင့် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားတာလဲ မသိဘူး”

“ငါ့အထင်တော့ နင့်ကိုကြိုက်နေလို့ဖြစ်မယ်”

“အို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မကြာကလည်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းနိုင်ထွန်းကြောင့် သမု ဒီလိုဖြစ်သွားရတယ်ဆိုပြီး သနားလို့နေမှာပါ”

“အဲလောက်ပဲလို့ ထင်သလား။ ငါတော့ မထင်ပေါင် ယောက်ျား တွေက သနားရုံလောက်နဲ့ အဲလောက်မပြောင်းလဲဘူး အမြင်ကတ်နေတဲ့ ပုဒ်မကလည်း ရှိနေတော့ ဝမ်းသာတယ်လို့တော့ အောက်မေ့ချင်အောက် မေ့နေမှာ၊ အခုဟာက နိုင်ထွန်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သေချာတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“သမုကတော့ အချစ်ကိုကြောက်သွားပြီး သူ့စိတ်က တကယ် ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုလည်း သမု လက်မခံရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟယ်၊ မင်းဒီရေက လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ နင်လည်းသိသားနဲ့၊ အရင်က အနေတည်လွန်းလို့ ငါတို့လည်း အမြင်ကတ်ခဲ့တာပါပဲ။ မတူမတန်သလို နင်နဲ့နိုင်ထွန်းကို သဘောမတူ သလိုပုံစံချိုးတာလည်း မုန်းစရာကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းဒီရေက အရင်ပုံစံနဲ့မှ မတူတော့တာ”

“အဲဒါနဲ့ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူက သူ့ကြောင့်သမုတို့ ကွဲရတယ်လို့ထင်ပြီး အပြစ်ကိုပြန်ပေးဆပ်ချင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ ပြီးတော့ သူက အချစ်ကိုယုံကြည်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

မကြာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းပြီး

“နင် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား၊ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာလား”

“အချစ်ဆိုတာကို မမျှော်လင့်တော့တာ”

“မင်းဒီရေတုန်းကလို တယူမသန်နဲ့ဦး၊ အချစ်ကိုကြောက်လို့ တယ်ဆိုပြီး သူများတွေကိုပါ ခြောက်လှန့်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အချစ်နဲ့လည်း ကင်းနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့အချစ်ကို အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို မြင်ကြမှာလဲ၊ အခု မင်းဒီရေက လူ့ရဲ့စိတ်ကသာ အဓိကလို့ သဘောပေါက် သွားတဲ့ပုံစံပါပဲ”

“မကြူအတွေးနဲ့ ဝေဖန်နေတာ အမှန်ဆိုရင်တော့ အချစ်ကို မင်းဒီရေ ပြန်လက်ခံနေပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ သမုကိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အတိအကျ အကြောက်ပြင်းနေသော ရွှေသမုကို မကြူ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသည်။ တခြားဝန်ထမ်းတွေ မကြားအောင် ရွှေသမု အနားတိုးကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး

“မင်းဒီရေက နင့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောမှ တကယ် ငါ့ကိုပါလဲ ဆိုပြီး ယုံကြည်တော့မှာလား၊ ငါတို့အမြင်တော့ မိန်းမဆိုလို့ နင်ထာယောက်တည်းကိုပဲ ဦးစားပေးတာတွေတယ်”

“အဲဒါ သမုကို သနားလို့လိုက်လျှော့ဆက်ဆံပေးတာ ဖြစ်မှာ ဆို သမု တခြားတစ်ယောက်အတွက် ခံစားနေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဝိုက်ခိုက်မဲမဲ ချစ်နေပါ့မလား”

“အေး၊ ချစ်တယ်လို့ပြောလာရင် တကယ် နင့်ကိုချစ်တာမဟုတ်ရင် နင် လက်ခံမှာလား”

“အဲဒါက ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ရွှေသမု နင်က စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ နင် တွန်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မယ်၊ သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ဆိုတာ

ဘားတဲ့အချိန်တွေက တခြားတစ်ယောက်ကို မစဉ်းစားတာ ကိစ္စမရှိသူ့အပေမဲ့ သူ သစ္စာမဲ့သွားပြီလေ၊ သူက တခြားမိန်းကလေးအပေါ်မှာ အချစ်တွေပုံပြီးပျော်နေပြီ၊ နင်က ဒါကို တစ်သက်လုံး ကြေကွဲသွားမလို့ သား”

“သူသာ ငါ့ကိုချစ်နေဆဲပဲဆိုရင်တော့ ငါ အဲလို သူ့အတွက် စားပြီး တစ်သက်လုံး နေသွားမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်တာပါ၊ အခုတော့ အပေါ် ရက်စက်တာတွေပဲ တွေးမိပြီး နာကျင်မှုတွေပဲ ကျန်နေခဲ့တယ်”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းဒီရေကို လက်ခံသင့်တယ်လို့”

“ဟေ့ ဘာတွေလက်ခံခိုင်းနေတာလဲ”

အိမ်သာခန်းက ပြန်လာသော စုစု အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်မို့ လက်ညှိုးလေးနှုတ်ခမ်းပေါ် ကန်လန့်ဖြတ်တင်ကာ မကြူ ရှူခနဲ သံတိုးခိုင်းလိုက်ရသည်။ စုစုက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြင့် ကျုံ့ကာ ဝင်ထိုင်၏။

“ဘာလဲဟဲ့ ဆာကူရာဂိုဏ်းက လူသတ်ဖို့တိုင်ပင်တာမို့ တိုးကြိတ်ကြိတ် လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်နေတာလား”

“မသိရင် အသာနေစမ်းပါ၊ စစ်ပွဲထက်အရေးကြီးတဲ့ အချစ်ရေးကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုချန်မထားနဲ့၊ အချစ်အကြောင်းဆို ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဟဲ့ ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က နင်တို့အတူပြန်သွားတာ မင်းဒီရေ နင့်ကိုဘာပြောသေးလဲ သမု၊ နင့်တို့အိမ်ကိုရော တန်းပြန်ပို့ရဲ့လား၊ သိတွေခေါ်သွားပြီး ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“မေးခွန်းတွေက များလိုက်တာ လွှတ်တော်ကျနေတာပဲ၊

မသမာမှုလုပ်နေတာမဟုတ်လို့ ငါ့မှာဖြေရှင်းစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး”

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ခရုထိပ်ဖျားတက်သလို မလုပ်နဲ့၊ ငါတို့ကို ထိန်းချုပ်လည်း ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့မှာ နားတွေမျက်စိတွေရှိတယ် နင့်ကို မင်းဒီရေ ဂရုစိုက်တာက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း အထင်းသားကြီး”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

“ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ရှောင်ချင်တိမ်းချင်ရင်တောင် အချစ်စက်ကွင်းက နှင် ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ မင်းဒီရေ ထောင်ချောက်ဆင်မှုကို နှင် ခံရတော့မယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မင်းဒီရေက နင့်ကိုချစ်နေတာ”

“ကျွတ်”

မုစပြောတာလည်း ဒီစကားမို့ ရင်တွေ ကတိမ်းကပါးဖြင့် လှုပ်မြောက်ရာ ရှာလိုက်ချင်သည်။ မကြာမီက မေးဒေါလျက်

“ခန်းမှန်းရုံနဲ့တောင် မဲက နှစ်မဲသာနေပြီနော် သမု၊ သမု မထားမိလောက်အောင် နှင်လည်း ငတုံးမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဒီရေ နှင်နည်း ပြောင်းလဲလာတာ နှင်လည်း သိတယ် လုပ်လိုက်”

“အေးဟေ့ သိတယ် သိတယ်၊ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေသမု စိတ်မရှည်သလို အော်လိုက်တော့ မကြာတို့ ပဲခူးသို့ မွဲရွဲလျက် ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရုံးဆင်းဖို့အနေအထားမျိုးနှင့် သူမတို့အနား မင်းဒီရေ ရောက်လာသည်။

“သမုတို့အဖွဲ့ ရုံးမဆင်းကြသေးဘူးလား။ သူများတွေတောင် ပြင်နေကြပြီ”

“အယ် ဟုတ်ပါရဲ့၊ သမု နှင်သွားနှင့်၊ သိမ်းစရာရှိတာ ငါတို့ သိမ်းထားလိုက်မယ်”

“အို အတူတူပြန်မှာပေါ့၊ သမုလည်း လုပ်ပါမယ်”

“ဪ နေကောင်းခါစမို့ ဒီကစေတနာနဲ့ညှာနေတာ နားမလည်ဘူး။ သမုကို ခေါ်သွားလိုက်နော် ကိုမင်း၊ ကားနဲ့ဒီရေရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲလိုလုပ်မလို့ပါ၊ လာ သမု သွားရအောင်”

မင်းဒီရေခေါ်တော့ ရွှေသမု မျက်နှာလေးနီနီဖြင့် ရှက်ကွီးရှက်ကန်း မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။ မကြာမီပို့ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းရမှာတောင် ကတုန်ကယင် ပူနွေးနွေးကြီးပင်။

ဒါပေမဲ့ မင်းဒီရေ နောက်က နှစ်ခါမခေါ်ရဘဲ လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ...။

အခန်း (၃၆)

“သားမှာ ချစ်သူမိန်းကလေး ရှိနေပြီဆို”

“ဗျာ”

ထမင်းပိုင်းမှာ ဖေဖေရဲ့အမှတ်တံဆိပ်ခွန်းကြောင့် ထမင်းရုပ် လွတ်ကျလှလှ မင်တက်သွားရသည်။ မအေးတင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ပြောလိုက်ပြီးပြီဆိုသည့် သဘော။ သူကတော့ ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

“ချစ်သူမိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအဆင့်ရောက်ဖို့ အများ ကြီး ကြီးစားစားရဦးမှာပါ။ သူ့ကိုဖွင့်တောင်မပြောရသေးဘူး”

“ဘာလို့ လက်နှေးတာလဲ။ အရင်တစ်ယောက်လို သူများ နောက်ပါသွားစေချင်လို့လား”

“အဲဒီတစ်ယောက်က ရာဇဝင်တွေ အပြစ်မြင်ပြီး လောဘတွေ နဲ့ပြည့်စုံမှုတွေကို မက်မောသွားတာပါ ဖေဖေ။ ဒီကောင်မလေးကတော့ အဲလိုစိတ်တွေ မရှိပါဘူး။ ဘဝကိုလေးလေးနက်နက် ဖြတ်သန်းတတ်တဲ့ အဖြူထည်လေးပါ”

“အဲလောက် ချီးကျူးနေရင် လေးလေးနက်နက်နဲ့ အဲဒီကောင် မလေးအပေါ် သား ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ ခန့်မှန်း မိပါပြီ။ ပြန်ပြီးချစ်တတ်လာတာ ကောင်းပါတယ် သား။ အချစ်မရှိရင် သူ့ရဲ့စိတ်က အလိုလိုကြမ်းတမ်းလာတာ ဒီအကြောင်းပြောတော့ သား ကြီးကို သတိရတယ်”

“ဖေဖေ”

“သားကြီးက သူ့မိန်းမကို အရမ်းချစ်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ တို့ကြောင့် ပဋိပက္ခတွေဖြစ်သွားရတာပဲ။ အခုနောက်ပိုင်း တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ ဒီတစ်ပတ်ထဲ သားကြီးကိုသွားတွေ့မလို့ စိတ် ဘူးထားတယ်။ မအေးကိုလည်း ခေါ်သွားမယ်လေ။ သားရော လိုက်ဦး လား”

“ကျွန်တော်က ပြန်လာတာလည်း မကြာသေးဘူး။ ကုမ္ပဏီက လည်း ဒီရက်ထဲ ခွင့်ယူလို့ဖြစ်သေးမှာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ နယ်ကိုယ်စား ဆယ်တွေနဲ့ ကုန်ပစ္စည်းအသစ်တွေအတွက် မားကတ်တင်ဆင်းဖို့ရှိတယ်”

“ဟိုကောင်မလေးနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ရတာ ပျော်သလား သား”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့အကြောင်းကိုယ့်အကြောင်း သိနေပြီးသားဆိုရင်တော့ ချစ်နဲ့ဆွဲပါနဲ့။ ဖေဖေတို့မိသားစုမှာ လူဦးရေတိုးတော့ ပျော်စရာကောင်း တယ်ကွာ”

“သူ့ လက်ခံမလားဆိုတာ မသိသေးဘူး ဖေဖေ”

“မအေး ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇွဲမလျှော့ပါနဲ့။ စိတ်မကုန်ပါနဲ့။

အပင်ရင့်လေ အသီးချိုလေပဲကွ။ အလွယ်ရရင် ပင်စည်မခိုင်တတ်ဘူး။ တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာဆိုတာ ကြေးတော့များတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်စာ အတွက် စိတ်အချရဆုံးပဲ”

ဖေဖေစကားကို သဘောပေါက်စွာ သူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်သည်။ မအေးတင်က ပြုံးနေကာ

“မင်းကြီးစားလို့ရရင် မအေးတင်လည်း သားအမေနေရာက တာဝန်ကျေခွင့်ရတာပေါ့ကွယ်။ မင်းတို့အတွက် မိခင်နေရာကနေ မအေးတင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးခွင့်ရချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မအေးတင်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို မေတ္တာမျိုး အရမ်းကိုလိုချင်တာပါ။ တစ်ဖက်မှာပျော်ပြီး ကျွန်တော်ကို မေ့ထားနိုင်တဲ့ မေမေကိုလည်း အပြစ်မမြင်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေလို အပ်ချက်တွေကြောင့်လို့ အပြစ်တွေတင်ရင်းနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေလည်း မပျောက်ချင်တော့ဘူး။ မအေးတင် အခုလို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် အအားလုံး ပြည့်စုံသွားသလို ခံစားရပါတယ်”

“အေးပါ ကိုမင်းရယ်၊ အမုန်းမရှိဘဲ နေရတာ အရမ်းအေးချင်ပါတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ရှာဖွေရတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးရတာ အမုန်းတွေ အာယာတတွေရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ မအေးချမ်းနိုင်ဘူး။ အခု ကိုမင်းသာ ရွှေသမုန့် အဆင်ပြေသွားရင် ကိုဘဝ အရမ်းကို အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံသွားမှာပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးကိုတွေ့လက်ခံလာအောင် မအေးတင် ပြောပေးပါမယ်”

မအေးတင် အဲလောက်တောင် အာရုံစိုက်ပေးနေတော့ မင်းရေ ရင်ထဲ တလိုက်လိုက်ကြည့်နူးလာခဲ့သည်။ လိုအပ်နေခဲ့သော

တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတွေ ရပြီဟု ပြည့်စုံစွာလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်ကြောင့် ပျံ့နှံ့ခင်းပေါ်ဆင်းထိုင်ကာ ဖေဖေနှင့်မအေးတင်ကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လိုက်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မအေးတင်အပေါ် ကျွန်တော် မှားခဲ့တာတွေရှိမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် အပြစ်တွေကျေအောင် ကန်တော့ပါတယ်”

“သာဓုပါ သားရယ်၊ သာဓုပါ သားလေးက အပြစ်ကင်းပါတယ်။ သားလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ ချစ်သူနဲ့ပေါင်းရပါစေ၊ အေးချမ်းမှု ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရပါစေ”

ဖေဖေက မျက်ရည်လည်ကာ ဆုတောင်းပေး၏။ သူလည်း ပြင်ပြသောဆန္ဒဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဒါဟာ ရွှေသမုန့်က အချစ်တွေကို တောင်းခံနိုင်ဖို့အတွက်...။

လို သေချာကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ဟက်ခနဲ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး မင်းဒီရေ ပရုံးကိုဖတ်ခနဲ ပုတ်သည်။

“မင်းအခုလိုဖြစ်သွားကာ အံ့လည်းအံ့သြတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချစ်ဆိုတာကို မင်း ယုံကြည်လေးစားတတ်လာလို့ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ပြောင်းလဲလာတဲ့ ခံစားမှုက သမုဖြစ်နေလို့”

“ဘာ”

“တကယ်တော့ သမုကို ငါ အားနာနေပါတယ်၊ ချစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေထဲမှာ သူ ဘာအပြစ်မှမလုပ်ခဲ့ဘူးလေ၊ သစ္စာမဲ့တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ အဖြေမပေးခင်က သူနစ်တွေအချိန်တွေ အကြာကြီးစဉ်းစား ချင့်ချိန်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အဖြေပေးပြီးတဲ့အချိန်ကစလို့ ချစ်သူဝတ္တရား ကျော့ပွန်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုး ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

နိုင်ထွန်းက စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်တော့ မင်းဒီရေ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေမိသည်။ နိုင်ထွန်းက သက်ပြင်းချသလိုနှင့် မချီစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“သမုကို တစ်ခါမှ မနမ်းဖူးဘူး”

“ဟင်”

“မင်း စိတ်သန့်အောင် ငါ တမင်တကာ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သမုက အဲဒီကိစ္စကို လက်မခံခဲ့တာ၊ အကြောက်အကန် တားဆီးပြီး နှင့်မပြုခဲ့တာ၊ လက်မထပ်ခင်မှာ အနမ်းတစ်ပွင့်တောင် စည်းထားချင်

အခန်း (၃၇)

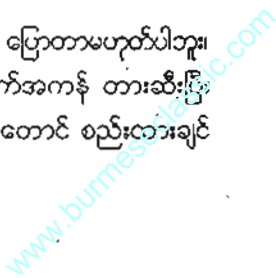
“ဘာ မင်းက ရွှေသမုကိုချစ်တယ်၊ ဟ မင်းဒီရေ မင်း ဘယ် လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ အချစ်ကို အသေအလဲ ကြောက်လန့်နေတဲ့ကောင်က သမုကိုချစ်သတဲ့လား၊ အံ့သြစရာပဲကွာ”

“မင်းတောင် အပြောင်းအလဲ မြန်သေးတာ၊ ငါရော ဘာမ ပြောင်းလဲစရာရှိလဲ၊ အခုချိန်မှာ မင်းအတွက် အရမ်းခံစားနေရတဲ့ သမုက အရမ်းကို သနားစရာကောင်းတယ်”

“သမုက လက်ခံသလား”

“သူ့ကိုဖွင့်မပြောရသေးဘူး၊ မင်းကို လာတိုင်ပင်တာ၊ မဟုတ် ဘူး အသိပေးတာ၊ သမု လက်ခံပါ့မလားဆိုတာ မသိပေမယ့် မိန်းမ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ ရှောင်တိမ်းနေတဲ့မင်းကြောင့် သမု သိမ်ငယ်နာကျင် နေရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တာပါ”

နိုင်ထွန်းက မင်းဒီရေကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသည့်လူတစ်ယောက်

တယ်တဲ့”

“ဪ”

ရွှေသမီးကို လေးစားစိတ်လေးနှင့် ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ နိုင်ထွန်း မျက်နှာကတော့ အနည်းငယ် ခက်ထန်လာကာ

“အဲဒါက ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မာနထိခိုက်တာ အမှန်ပဲ။ မိန်းကလေးဘက်ကတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းနိုင်တာ လေးစားသင့်တဲ့ကိစ္စပါ။ သူများကိုပြောပြရင်လည်း အဲလိုမိန်းကလေးကို ရရင် ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောကြမလားပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ အခုခေတ်မှာ အဲလို မိန်းကလေးတွေ ရှားသွားပြီမဟုတ်လား။ ချစ်သူဘဝမှာ စည်းတွေဘောင်တွေကျော်ပြီး အမှားအယွင်းဖြစ်တော့ မိန်းကလေးတွေပဲ နစ်နာရတာ။ ဒါကိုစောင့်ထိန်း ရမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ယောက်ျားတွေက အထင်သေးပြီး လက်မထပ်ချင်ကြဘူး”

“အဟင်း အဲလိုဆိုပေမယ့် အခွင့်မရလို့ စိတ်ကုန်သွားပြီး တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ ပျော်ပိုက်သွားတဲ့လူတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“နိုင်ထွန်း”

“ဟုတ်တယ် ငါအဲဒါကြောင့် သမီးကို လွယ်လွယ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တာ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ အချိန်တွေအကုန်မခံချင်တော့ဘူး။ ချစ်သူဖြစ်ဖို့စောင့်ခဲ့ ရတဲ့အချိန်တွေ ကြာခဲ့ပြီး ချစ်သူဖြစ်တော့လည်း ဒီကိစ္စကို ဘောင်ခတ် ခံရတာ ငါ့ကိုတာကယ်မချစ်လို့တဲ့ဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေက အရမ်းစိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းခဲ့ တယ်”

နိုင်ထွန်း စကားတွေထဲမှာ သမီးကို အထင်သေး စိတ်ပျက်တာ မျိုးတော့ တစ်ခုမှမပါပေ။ တစ်ခု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်က သမီးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ထိုအရာတို့ကို ထိန်းသိမ်းတတ်ခဲ့ခြင်းများအား တန်ဖိုးထားရမှန်းမသိတာကိုပင်။

“သမီးကို မကောင်းတဲ့ဝေဖန်မှုမျိုး မရှိတဲ့အတွက် မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ် နိုင်ထွန်း။ ရှိခဲ့ရင်လည်း သမီးအပေါ် ငါ စိတ်မသန့်မဖြစ်ပါဘူး။ အချစ်က ခွင့်လွှတ်မှုဖြစ်မယ်လို့တောင် ငါ ထင်မိတယ်။ သမီးကို ငါ အပြစ်ပြင်လို့မရဘူးလေ”

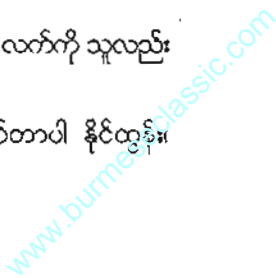
“ဒါဆို ငါ့ကိုလာပြီး အသိပေးတာက”

“မင်းကြောင့် ခံစားနေရတဲ့သမီးကို ကယ်တင်မယ့်သူရှိတယ်ဆိုတာ သိစေချင်တာ။ ငါကတော့ မင်းလိုမျိုး သမီးဆီက အခွင့်အရေးတွေ မပျော်လင့်ဘူး။ သူ့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့ခံယူချက်လေးကို တန်ဖိုးထားမယ်။ ပျော်ရွှင် နှစ်ခြိုက်သန်လို့ရအောင် ငါ ကြိုးစားမယ်”

“မင်းအတွေးတွေက အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိလှချည် ဘူး။ ကောင်းပါတယ် သူငယ်ချင်း။ အချစ်က ကြောက်လန့်စရာကောင်း တယ်ဆိုပြီး ရှောင်ပုန်းနေရင် လူ့ဘဝတစ်ခုလုံး သွေ့ခြောက်အထီးကျန် သွားလိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ဆိုရင် သမီးကို စိတ်ချသွားပါပြီ။ အတိတ်မှာနာကျင် ခဲ့တဲ့သူက ပျော်ရွှင်မှုကိုပိုပြီး ရှာဖွေတတ်တယ်လေ။ သမီးကိုစိတ်ချမ်းသာ အောင်ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

လက်ဆွဲအသိအမှတ်ပြုလိုက်တာမို့ နိုင်ထွန်း လက်ကို သူလည်း နှိပ်စပ်ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုလက်ဆောင်ကောင်းပေးလိုက်တာပါ နိုင်ထွန်း။

အဲဒါကြောင့် မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးသာယာပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ကွာ၊ တစ်ခုတော့ မှာချင်တယ်၊ အရာရာကို လောဘနဲ့မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှမရှိရင်တောင် လူတစ်ယောက်ရဲ့နားလည် ယုံကြည်မှုက အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒါ သမုကို ချစ်တတ်လာမှ ငါသိတာ”

နိုင်မာစွာပြောခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့စိတ်တွေ ပြတ်သားနေခဲ့သည်။ ရင်ထဲက အချစ်တွေ ပြောခွင့်သာပါစေဟု ဆန္ဒတွေအရှိန်အဟုန်ဖြင့်လားခဲ့ရင်...

အခန်း (၃၈)

ညတစ်ညကို လွန်မြောက်ပြီးတိုင်း သူမရဲ့စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသလို ခံစားလာရတာကြောင့် နဂိုအတိုင်း သွက်လက်တက်ကြွလန်းဆန်းလာပြန်သည်။ မနက်စောစော နိုးကာ ရေမိုးချိုးပြီးတာနှင့် မီးဖိုခန်းရှိရာ ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေက ထုံးစံအတိုင်း ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်လို့ပါ။

“မေမေ”

“ဟော သမီးလေး နိုးလာပြီလား၊ အံမယ် ဒီနေ့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ ကုမ္ပဏီသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံပါလား”

“မေမေ့ကိုကူလုပ်ပေးဦးမှာပါ၊ မနက်စာ ဘာစီစဉ်ထားလဲ မေမေ”

“မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ထားတယ်လေ၊ ငါးဖယ်လေးနဲ့စားချင်တယ် ဆို ဘူးသီးကြော်နဲ့ နံနံပင်လေးပါတော့ ပိုကောင်းမှာပါ၊ သမီးစားရသောက်ရတာ ခံတွင်းတွေသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသွားပါပြီ၊ ခံတွင်းပျက်တုံးက တော်တော်လေး စားလို့သောက်လို့မကောင်းတာ”

“အဲဒါ ခံတွင်းပျက်တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပျက်တာကြောင့်ပါ”

“မေမေ့ကို ဘာလို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောခဲ့တာလဲ သမီးမကြူတို့ ဖုန်းဆက်ပြောမှပဲ မေမေ သိရတော့တယ်”

“ဟင် မကြူတို့ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအစကနေ အခုအခြေအနေထိဆိုပါတော့ ရည်းစားနဲ့ကွဲတာပဲ၊ မအေကို ဘာလို့အသိမပေးရဲစရာရှိလဲ”

“မေမေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ပါ”

“မိဘဆိုတာ သားသမီးရဲ့အဆိုးအကောင်းကို အကုန်မျှမခံစားရတာပဲ သမီး၊ ဒါမှ အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားဆုံးမသွန်သင်လို့ရမယ် မနာကျင်အောင်လည်း မေးမစောင့်ရှောက်လို့ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ အခံစားချက်တွေပျောက်သွားတာကရော ဘယ်သူကြောင့်လဲ”

“ရှင် အဲဒါ”

မေမေ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့်မေးလိုက်မှန်းမသိတာကြောင့် သူမလည်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိပေ။ မေမေက သူမမျက်နှာကို ကြည့်နေပြီး

“မင်းဒီရေဆိုတဲ့ ကောင်လေးကြောင့်မဟုတ်လား”

“ဟင် မ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင်တော့ အသည်းကွဲဝေဒနာက ဒီလောက်လွယ်လွယ် ပျောက်မယ်မထင်ဘူး”

“မေမေကလည်း မကြူတို့စကားနဲ့”

“မကြူတို့စကားနဲ့တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကောင်လေးလာရင် မေမေလည်း အက်ခတ်နေတာပါ။ သမီးကို သာမန်မိတ်ဆွေထက် ပိုတဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေရှိတယ်၊ ဦးစားပေး အလေးထားမှုတွေရှိတယ်၊ သမီးအပေါ် ချစ်တာလည်း အရင်ကောင်လေးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုလိမ့်မယ်လို့ မေမေ ထင်တယ်”

“အဲဒါ မေမေ့ကိုအမြင်ပါ၊ သမီးကတော့ သူ့တာမှမပြောသေးဘူး”

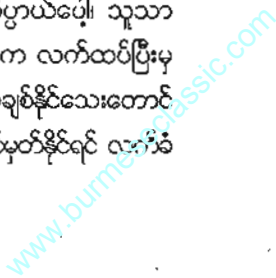
“အဲဒါကိုက သမီးကို သူ တန်ဖိုးထားနေတာပဲ၊ ဟိုတစ်ယောက်အတွက် နာကျင်ခံစားနေတဲ့အချိန်မှာ သူ မေးမကြင်နာပို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်၊ ပွဲလန်တုံး ဖျာခင်းတာမျိုး မဖြစ်ချင်လို့ပေါ့ သမီး”

မေမေပြောမှ မင်းဒီရေက လေးစားသင့်သည့်လူလားဟု အတွေးဝင်မိ၏။ နိုင်ထွန်းကိစ္စနှင့် သူမ ပင်ပန်းနေသည့်အချိန်တွေမှာ မင်းဒီရေ တကယ်ကို သူမအပေါ် မေးမကြင်နာရုစိုက်ခဲ့တာပါ။ မျက်ရည်ကျလို့ သုတ်လို့ရအောင်လည်း လက်ကိုင်ပဝါလေး ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့ သူမပျော်ရွှင်အောင် မကြူတို့နှင့်စနောက်ခဲ့တာလည်း သူ့ဂုဏ်အင်္ကျာကိုမေ့လျော့ထားခဲ့သည်အထိပါ။

“သမီး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ မေမေ ပြောတာ မှားလို့လား”

“မမှားပါဘူး သူ့ရဲ့ပြောင်းလဲမှုက လူတိုင်း သတိထားမိလောက်တဲ့အနေအထားမျိုးပါ”

“ဒါဆို သမီးလည်း ခံစားမိတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပေါ့၊ သူ့သာမန်ပြောလာရင် မငြင်းနဲ့ သမီး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အချစ်က လက်ထပ်ပြီးမှ ပြီးပေါ့လာတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တာပဲ၊ အခု သူ့ကို မချစ်နိုင်သေးတောင် အနာကို သက်သာအောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူလို့ သတ်မှတ်နိုင်ရင် လက်ခံ

လိုက်ပါ။ မေမေ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား။”

သူမ ခေါင်းညိတ်မိလိုက်သလား မသိပါ။ မေမေက ပြုံးတုံ့တွံနှင့်

“မေ့သမီးက အခုမှ အချစ်စစ်နဲ့တွေ့မှာပါကွယ်။ အရင်ဟာက ဖူးစာမပါတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို သမီးနဲ့မထိုက်တန်ဘူးလို့လည်း တွေးနိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်။ တန်ရာတန်ရာ ရတယ်ဆိုတဲ့စကားကို သမီး ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ မတန်မရာရပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီအိမ် ထောင်ရေး မမြဲတတ်ဘူး။ မင်းဒီရေခဲတဲ့ကောင်လေးကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထားမြင့်မြတ်မယ့်ပုံလေးပါ”

“မေမေကတော့ တစ်ခါနှစ်ခါတွေ့ရုံနဲ့ အရမ်းကိုချီးမွမ်းနေတော့ တာပဲ။ သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“မိကြာ့တို့က ထောက်ခံတယ်လေ။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း သမီး အပေါ်အရမ်းကောင်းတယ်ဆို၊ စိတ်ပျော်ရွှင်အောင်လည်း လုပ်ပေးတယ် တဲ့။ အဲဒါပဲ သမီး ကိုယ့်ကိုပျော်ရွှင်အောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူဟာ ကိုယ့်အပေါ် တစ်သက်လုံးကောင်းမယ့်သူမျိုးပဲ”

မေမေက သူမအတွက် ပျော်နေသည့်ပုံမျိုးပါ။ သူမ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေတာကို စိတ်ချမ်းသာနေတာနေမှာ။

သူမလည်း စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါ။ ကုမ္ပဏီသွားရမှာကို အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသလိုဖြင့် ကျေနပ်နေမိတာအမှန်။

အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်လား မင်းဒီရေ။ ရှင့်ကြောင့် သမုဘဝပြန်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိလာတာမျိုးလား။ ဒါဆိုလည်း သမုကတော့ ရှင့်ကို ...

အခန်း (၃၉)

“မင်းဒီရေက ခေါ်နေတယ် သမု”

“ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ။ ထမင်းစားပဲ နားတော့မယ့်ဟာကို”

“ထမင်းချိုင့်မယူဘဲ အောက်ကိုဆင်းခဲ့ပါတဲ့။ ကားပါကင်ကို ဘာလို့ပြောတယ်။ ငါတို့လည်းမသိဘူး”

“ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲ မသိဘူး”

“အံ့မယ် မူမနေပါနဲ့ ပံ့က အစားကောင်းအသောက်ကောင်း တွေးတော့မယ်ဆိုတာသိပြီး ပျော်နေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဘာမှန်းမသိဘူး”

မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် ရုက်သလိုလိုနှင့် မျက်စာ ထူထူပူပူကြီးပါ။ ကားပါကင်ရောက်တော့ ကိုယ်တော်ချောက

ကိုမှီပြီး ရပ်စောင့်နေသည်။

“ဘာလဲ ခေါ်တာပဲ မကြာ့တို့ကို မှာရသလား။ သူတို့က နည်း”

နည်းကိုများများလုပ်ပြီး စကားဖောင်းပွရတဲ့အထဲ”

“ကိုယ်တိုင်ပါးစပ်ကပြောပြီး ခေါ်ရမှာမဝံ့ရဲလို့ပါ”

“ဪ ရှင် ကြောက်ရမယ့်အထဲမှာ သမုပါတယ်ပေါ့၊ ဂုဏ်ယူစရာပဲ”

“မနောက်ပါနဲ့ သမုရယ်၊ ဒီမှာ စကားပြောဖို့ ခြေတုန်လက်တုန် ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ”

“သနားစရာတောင် ကောင်းလာပြီ၊ ရှင် ဘာလို့ အဲလိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းကိုချစ်လို့”

“ဘာ”

ပြောမယ့်ပြောတော့ မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောတာမို့ ရှက်လိုက်တာ။ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းမသိအောင်ပင်။ မင်းဒီရေက ကားကိုမှီနေလျက်မှ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီး

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ။ မင်းကိုချစ်တယ် သမု၊ ဒီစကား ပြောဖို့ ကိုယ် တော်တော်လေး ကြိုးစားနေခဲ့ရတာပါ။ ပွဲလန်တုံး ဖျာခင်း တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အချစ်ကို မယုံကြည်ဘူးလို့ ဟစ်ကြွေးနေတဲ့လူ ဆီက ဒီစကားကြားရလို့ အံ့ဩသွားမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကို မင်းလိုချစ်တာတတ်တဲ့သူနဲ့တွေ့မှ ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်လာတာ”

“ဘဝင်မြင့်ချင်စရာပဲ”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ သမုရယ်၊ မင်းမျက်ရည်တွေက ကိုယ့်ကို ပူလောင်စေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုပျော်ရွှင်မှုတွေပေးချင်တာ ကိုယ့်စေတနာတွေပါ။ နာကျင်မှုဝေဒနာတွေနဲ့ မင်းကို သက်သာစေ

ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဘာမဆိုလုပ်ပေးချင်ပါတယ်”

“နိုင်ထွန်းနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာ ရှင်မျက်မြင်ပဲလေ၊ ဒါတွေက တစ်ချိန်ကျရင် ပြဿနာရဲ့မီးစတစ်ခုဖြစ်လာနိုင်တယ် မင်းဒီရေ၊ သမုက စိတ်ကစားရမယ့်အရွယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကို ဒီလိုတန်ဖိုးထားပါလားဆိုပြီး ရူးသွပ်မှုတွေလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ကိုယ့်ကို အခုပြန်ချစ်ခိုင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သွေးပူနေတဲ့ အချိန်မို့ အချစ်ကို ထိတ်လန့်နေဦးမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒါကြောင့် နားလည်မှုတွေနဲ့ ဘယ်အချိန်ထိဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ရွှေသမု မျက်နှာဝန်းလေးပင့်ကြည့်လာ၏။ စူးစမ်းနေသလား။ ယုံကြည်ရခက်လို့ အံ့ဩနေဆဲလား။ ခပ်လှုပ်လှုပ်အပြုံးဟာ သူ့ကို တုန်လှုပ်စေတာအမှန်။

“မယုံတူးလား သမုရယ်၊ နိုင်ထွန်းဆီမှာတောင် ကိုယ်တိုင်တည်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဘာ”

“မင်းကြောင့် နာကျင်နေရတဲ့သမုမှာ ကယ်တင်မယ့်သူရှိတယ် ဆိုပြီးတော့လေ၊ ပြီးတော့ သမုကိုအရမ်းချစ်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ် ဝန်ခံခဲ့တယ်”

“မင်းဒီရေ ရှင်ဘာလို့ သူ့ကိုဒါတွေသွားပြောတာလဲ”

“ကိုယ့်မှာရင်ဖွင့်စရာမှမရှိဘဲ သမုရယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းရဲ့ ချမ်းစားဟောင်းကို မင်းကိုအရမ်းချစ်တဲ့အကြောင်း ကိုယ် သွားပြောခဲ့တာပေါ့။ စိတ်ထဲရှင်းသွားစာယ်၊ ရင်ထဲမှာဆုံးဖြတ်ချက်တွေပြတ်သား

သွားတယ်။ အခု မင်းရဲ့အဖြေက အဖြူအမည်းမသဲကွဲလည်း ကိုယ် နောင်တမရဘူး။ အနာဂတ်တစ်ချိန်ချိန်မှာ မျှော်လင့်ချက်လေးရှိနေရင် တော်ဦး”

မင်းဒီရေ စကားများက သူမရင်ကို ဆွဲလှုပ်ကိုင်လိုက်သလို ထိထိရှရှ ခံစားရစေသည်။ သူမ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မနေချင်တော့ပါ။ အများက တိုက်တွန်းသလို ရွေးချယ်သင့်သည့်သူဟု မှတ်ယူလိုက်၏။

“ရှင် သမုကို တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိမှာပါနော် မင်းဒီရေ”

“ကိုယ် အမှားအယွင်းဖြစ်ခဲ့ရင် သစ္စာစူးပါလိမ့်မယ် သမု နှုတ်ဖျားက ရေရွတ်တိုင်း စကားလုံးမဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ကဖန်ဆင်း စကားလုံးတွေက သစ္စာတရားအဖြစ် ပြောင်းလဲတာပါ။ မင်းထားခဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်နေခဲ့ပါ့မယ်။ မင်းရှိနေစေချင်သရွေ့ မင်းအနားမှာ ကိုယ် တွယ်ကပ်နေပါမယ် သမု”

“ယုံလိုက်တော့မယ် မင်းဒီရေ”

နှလုံးသားကတစ်ဆင့် စီးမျောလာသောစကားလုံးများက ထိချုပ်မရနိုင်စွာ ရုန်းကန်ထွက်လာသည်။ မင်းဒီရေ ကမ်းပေးသော လမ်းပေါ်ထဲမှာ သမု လက်ကလေးထည့်လိုက်သည်နှင့် မင်းဒီရေက အင်အားပြင်းပြင်း သိမ်းယူလိုက်၏။

အလွမ်းငှက်ကလေးတွေ အဝေးကို ပြေးထွက်သွားကြသည်။ သိပ်ချစ်တယ် သမုရယ်။

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး

